

GRATUIT: thriller-ul *Spada* oferit împreună cu *Flacăra*

www.revistafiacara.ro

FLACĂRA

FLACĂRA

Cu taxiul
prin ceruri

Scandalul gazelor

Serviciile secrete
și propaganda

Tom Cruise
și Biserica
Scientologică

Interviu cu
Bogdan Teodorescu

Mall-uri
și minorități

Bacci
da Roma

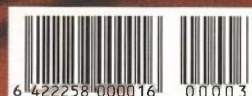
Eusebiu
Ștefănescu,
un actor
printre vedete

Best of
MINISTRA-SEXY

P/14566

✓ 24

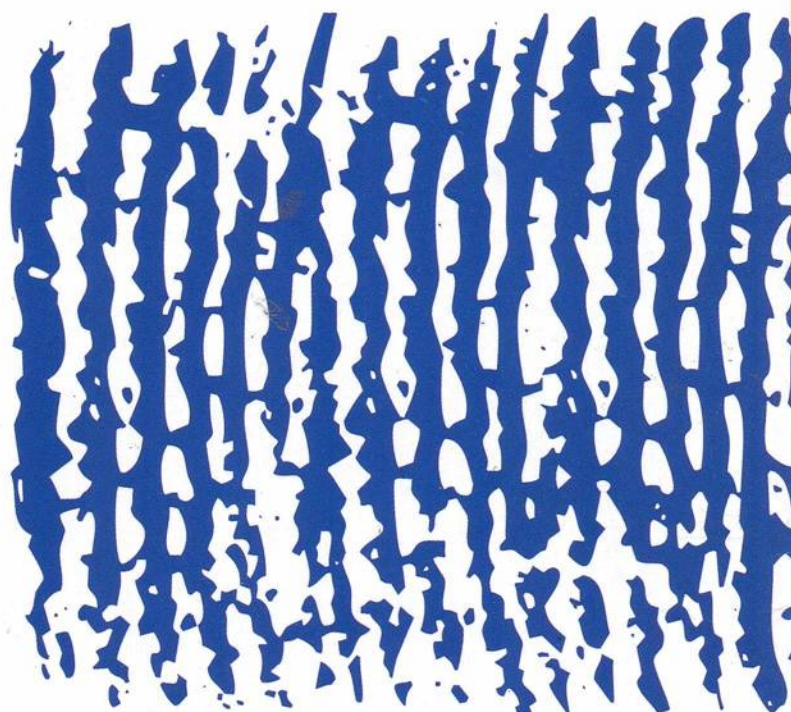
6 422258 000016 00003

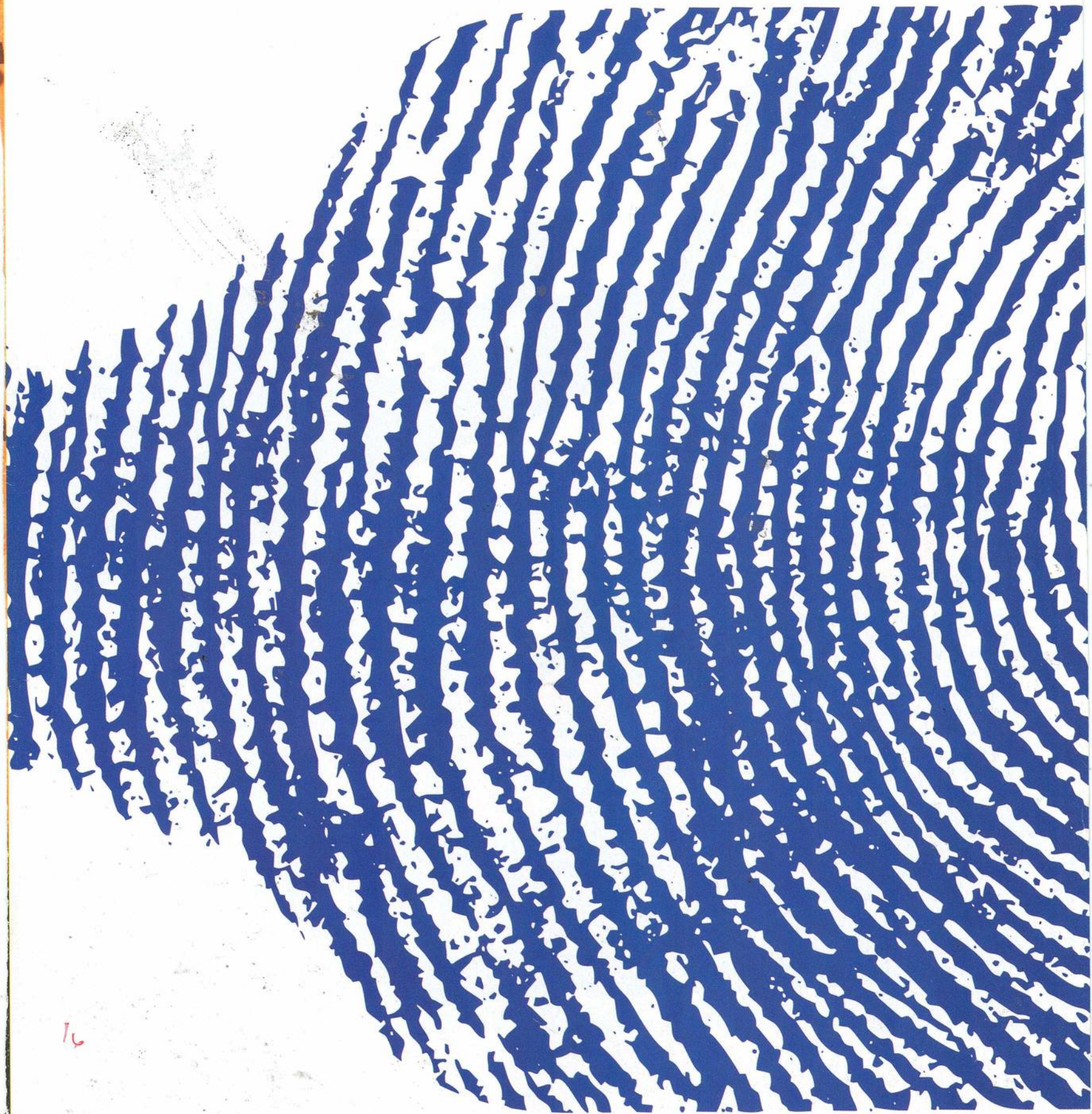
Ballantine's®

LEAVE AN IMPRESSION

Consumați cu moderație

16

14566

inedit

Lumina Sfântă zbură cu avioane

Niște călugări din Cluj își doresc, de Paște, ca un avion să aducă în România o flacăra din chiar *Lumina Învierii*, care apare la Mormântul lui Iisus, din Ierusalim. Sigur că ar fi un eveniment inedit pentru Biserică, dar și pentru *Regional Air Services*. Niciodată o flacăra deschisă nu a intrat în aeroport și nici nu a zburat cu un avion comandat special pentru ea, câteva mii de kilometri. Reprezentanții *Air Taxi* se străduiesc să obțină toate aprobările necesare pentru această misiune neobișnuită. Așa că s-ar putea ca, în 18 aprilie, o aeronavă ciudată, cu un pasager și mai ciuflat, *Lumina Sfântă*, să aterizeze în România.

Cu taxiul prin ceruri

Air Taxi

Să zicem că azi n-am chef să-mi beau cafeaua de dimineață în București. Nici o problemă, în 40 de minute sunt la Sinaia. Într-o oră, la malul mării. Dacă mai pun câteva minute, ajung la Balcic, în Castelul Reginei Maria. Foarte turcească, tare, aromată, cafeaua de pe terasa muzeului este cel mai bun antidepresiv posibil. Dintr-o dată, viața mi se pare importantă și foarte frumoasă. Așa că fug spre Casa Presei, să ajung la timp pentru ședința de redacție. Mai scriu un material, corectez niște știri, paginez vreo două articole. Aha, e trecut de prânz, ia să mă duc să mănânc la mama, că și-așa n-am mai văzut-o demult. Da, undeva prin Ardeal, mă întorc până la șase seara, când e musai să merg la o conferință de presă, la Cotroceni.

Sigur că nu sunt chiar nebună și nici nu am primit cadou, de Sfântul Valentin, un supersonic. Și, totuși, o zi din viața mea, sau a dumneavoastră, poate arăta chiar așa. Pentru că, mai nou, există taxiuri aeriene. Avioane și elicoptere, mai exact. Dai un ban și, în câteva ore, poți străbate România în lung și-n lat. Prin Europa e la fel de simplu. Și nici prin lume, așa, hai-hui, sau cu treabă, nu-i prea complicat.

14 566

Buchetul miresei a fost aruncat din Cer

Câțiva oameni de afaceri din București au avut oareșce urgențe în Spania. Avionul, pe post de taxi, i-a dus acolo, i-a așteptat și i-a repatriat, apoi, pe la birourile lor de baștină, unde aveau alte treburi, în aceeași zi. O familie din Constanța și-a oferit cadou de Crăciun o plimbare pe deasupra Mării Negre. Un bolnav în stare de urgență a fost transportat, contra-cronometru, la un spital din Tel Aviv. Era o chestiune de viață și de moarte. De data asta a învins prima. De Bobotează, un preot a ținut morțiș să arunce crucea în apă din elicopter. Vara, pe caniculă, câte un bucureștean se trezește poftind la o aruncare în valuri. Sigur că n-are timp de aglomerația de pe *Autostrada Soarelui*, așa că ia un taxi aerian. Face o baie la Mamaia, în pauza de prânz, apoi se întoarce la birou. După câteva zile de plajă, mulți turiști de pe litoral își doresc ceva mai deosebit. Și-atunci iau elicopterul, parcat la Neptun, și admiră marea, cu toate „anexele” ei, de la înălțime. Cu îndrăgostiții, însă, e de-a dreptul amuzant. Unul s-a cocoțat deasupra Cazinoului din Constanța ca să arunce de acolo buchetul miresei. Altul a plătit un taxi ca să-i care *bannerul* cu o frumoasă cerere în căsătorie, de la

Un robotolog în avion

Andrei tocmai a împlinit șapte ani. Părinții lui i-au oferit un cadou deosebit, respectiv o plimbare cu un avion mic, de trei locuri, plus pilotul. Cu dragălașenia specifică vârstei, *zburătorul* nostru ne-a povestit cum a decurs această aventură: „Eu am stat pe scaunul de copilot, bineînțeles, mami și tati au stat în spate. La început mi-a fost puțin frică, apoi am văzut Bucureștiul de sus. Tati a văzut și casa noastră, dar eu mă uitam în altă parte. Bordul era ca un calculator extraterestru, cu multe butoane. Eu am urmărit și niște avioane, pe radar, dar au ieșit din raza noastră. Am zburat până la Urziceni și la Ploiești, cam o oră, cred. La aterizare am simțit că avionul avea niște goluri de aer, dar mi-a plăcut. Totuși, eu nu o să devin pilot, pentru că vreau să mă fac robotolog. Adică un savant care construiește roboți”.

Struțul văzut din elicopter

Centru de simulare a cazurilor de prăbușire cu elicopterul în apă

înălțime. Alte *bannere*, cu *Te iubesc*, *Adina* sau *Iartă-mă, Ioana* au fost plimbate, pe banii împiriciniților, pe cerul de la Mamaia. Și, în fine, multe cadouri aniversare. Un avion care zboară doar pentru tine, unde și cât îți dorești, trebuie să recunoaștem, este chiar un dar frumos. Cam aceștia ar fi clienții *Air Taxi*. Un serviciu special, oferit de Compania *Regional Air Service*, prin Aerodromul Tuzla-Constanța.

Sigur că l-am testat. Am plecat din București pe viscol și ninsoare, sub amenințarea *codului galben*, în 19 februarie. Cu emoțiile de rigoare, că, pe o asemenea vreme ni se „taie” zborul. Da' am avut noroc cu caru'. La mare era frumos, nici urmă de lapoviță sau vânt, soarele ne-a făcut chiar cu ochiul, complice, de vreo câteva ori. În elicopter, un *Bell 206*, era cald și bine. Am stat prinși în centurile de siguranță, cu căști pe urechi și microfoane la gură, că asta e regula. Deși pilotul, săracu', n-avea nici o vină ca să asculte oareșce tâmpenii debitate de niște ziariști. Pe mine, de pildă, m-a apucat o scurtă revelație *zen*. În sensul că, uite, dom'le, înțelepții ăia aveau dreptate. Că lucrurile nu sunt frumoase sau urâte în sine. Ci funcție de felul, de unghiul din care le privești. Ho, nu mă înjurați, că e la subiect. Privit de la sol, din hoteluri, de pe autostradă, de pe plajă, litoralul românesc mi se pare întotdeauna foarte urât. Înghesuiață, mizerie, prost gust. Privit din elicopter, însă, pe bune că e frumos. De la 1.100 de picioare, respectiv peste 300 de metri, și la o viteză de 105 noduri, adică peste 200 km la oră, nu se mai văd gunoaiele, gropile din asfalt, pereții scoorjiți, mobilierul tocit, chelnerii sictirîți sau prețurile nesimțite. Văzută de sus, chiar și marea e fără cusur: limpede, tândră, albastră. Tot din aer se vede mai bine și faptul că lucrurile se mișcă, cumva: se amenajează faleza de la Costinești, în Mamaia a răsărit un cartier de vile, lângă Olimp se construiește un camping, pe la Neptun cineva și-a făcut mândrețe de fermă de struți.

În concluzie, dați-vă cu elicopterul, cu avionul, cu ce puteți. Zborul e plăcut și sigur, panorama superbă, piloții profesioniști (și băbați frumoși, da' asta rămâne între noi). Și nu neglijați efectul terapeutic. După cum spuneam, privite de sus, lucrurile sunt mult mai frumoase decât în realitate.

Dorin Ivașcu, *managing partner* al Companiei *Regional Air Services*, a lucrat toată viața în aviație. Dintr-o combinație, fericită, am spune noi, între pasiune pentru zbor, întâmplare și destin. După revo-

luție a lăsat statul într-ale lui și a pus pe picioare niște firme particulare. Tot în domeniu, evident: servicii de aeroport, curierat, magazine cu echipamente de aviație, zboruri particulare, tabere pentru copii în străinătate... În 1991, când la Tuzla era o bază de aviație de vânzare, a cumpărat-o. Bineînțeles că arăta jalnic, dar asta este, deja, doar o amintire. După o investiție inițială de un milion de euro, plus alte credite, pe parcurs, primul aerodrom particular din România nu mai are nici o taină cu standardele internaționale. Ba, mai mult, blindat cu toate acreditările necesare, tocmai exersează

statutul de aeroport.

Cu 50 de angajați, 11 avioane și trei elicoptere, oferta de servicii legate de zbor a bazei de la Tuzla este aproape nelimitată: școală de pilotaj și parașutism, zboruri de inițiere și agrement, ambulanță aeriană, lucrări agricole, tractări de *bannere*, filmări de la înălțime, *air taxi*, transport pe platformele marine etc. În legătură cu ultimul segment, la Tuzla se pregătește o nouă premieră națională și nu numai: se construiește un centru de simulare a cazurilor de prăbușire cu elicopterul în apă (Doamne ferește!), singurul din Europa de răsărit.

În România există în jur de 100 de proprietari de avioane mici. Sunt piloți amatori, zboară doar din pasiune și pentru relaxare. Vin pe litoral dimineața, se bucură de o zi de vacanță, iar seara se întorc pe la casele lor. Pentru aterizări și decolări, se programează pe aerodromul de la Tuzla.

Prețuri pentru toate buzunarele

„Șofer de taxi aerian”

Obținerea licenței
de pilot amator costă
6.500 de euro.
Școala durează o lună
și jumătate-două,
până acumulezi, în
afară de teorie,
45 de ore de zbor.

Cu siguranță că fiecare om a avut, măcar o dată în viață, dorința de a zbura. De a vedea lucrurile de la înălțime, de a se apropia, măcar un pic, de cerul învâluit, altfel, în atâta mister. Acum, când există oferte cu nemiluita, singurul „amănunt” care ne-ar mai putea opri ar fi banul. Cristina Mitchievici, purtătorul de cuvânt al aerodromului, ne asigură că prețurile nu sunt gen *bau-bau* și că există variante pentru toate buzunarele. Putem zbura cu un avion mic, de pildă, de doar două locuri, cu 140 de euro pe oră. Sau în familie, cu un *Cessna 182*, cu 180 de euro pe oră. La extrema cealaltă ne așteaptă *Kingair B 200*, cu opt locuri, cel mai răspândit avion de afaceri din Europa. Dai 1.400 de euro pe oră, da' face. Zbori cu 500 km/h, în condiții de lux: scaune din piele, bar, baie. Și plimbarea cu elicopterul e fascinantă, cupola largă îți oferă mai multă libertate vizuală. Și comoditatea e mai mare, nu ai nevoie de aeroport. Vă propun, însă, să n-o mai reținem pe Cristina pentru alte detalii. Am bătut-o și așa prea mult la cap, în condițiile în care e foarte preocupată de teza ei de

doctorat. Și oricum n-am avea loc să înșirăm toate variantele, avioanele, prețurile. Amatorii n-au decât să acceseze www.airtaxi.travel sau www.regional-air.ro. Atenție, însă, o faciți pe proprie răspundere. Tentația zborului, de voie sau de nevoie, poate crea dependență.

Vom mai zăbovi puțin doar asupra a ceva ce nu se vede pe nici un *site* din lume: calitatea umană a celor care se ocupă, sub diverse forme, cu zborurile lor sau ale noastre. Avem de-a face cu o profesie care nu se poate face doar pentru bani, doar ca să ai din ce trăi. Dacă nu-ți place, ba, mai mult, dacă n-ai pasiunea asta, dacă nu simți înălțimea, motoarele sau aripile în sânge, n-ai ce căuta în preajma unui avion. Că lucrurile nu se leagă, pur și simplu, și nimeni nu-și asumă un asemenea risc. Dacă greșești, aici te costă chiar viați. Așa stând lucrurile, piloții, dar și mare parte dintre angajații de la sol, sunt, în general, oameni foarte speciali. Un amestec frumos de duritate și romantism, rigoare și joc, calcul matematic și imaginație. Când se pune pe capul cuiva, pasiunea asta îi domină toată viața. Ea alege unde locuiești, când și cu cine te căsătorești, la ce școală vor învăța copiii tăi. Pentru că toate trebuie să se întâmple, cumva, în preajma unui aeroport. Pilotul care ne-a plimbat pe noi cu elicopterul, de pildă, un tânăr de 28 de ani, Ion Bologan, este basarabean, din Bălți. A terminat școala de profil la Brașov, șef de promoție, și-apoi a trecut la aviația civilă. Strămutarea în Dobrogea, respectiv în Mangalia, unde stă cu chirie, s-a întâmplat, evident, din motive de aerodrom Tuzla. După 130

de ore de zbor, își dorește multă experiență și vechime, astfel încât să ajungă comandant de aeronavă. Până atunci, ca „șofer de taxi aerian”, se pare că are doar experiențe plăcute: „Oamenii sunt entuziasmați, e o altă perspectivă asupra lumii, o vezi de sus și oarecum întregă. Mai avem și scuturături, dacă se înrăutățește vremea, cum a fost la dumneavoastră, dar nimeni nu le bagă în seamă. Te fură panorama, pur și simplu”. Știu că piloții se mai și joacă, din când în când, între ei, că le plac acrobațiile. Basarabeanul nostru, însă, nu se bagă: „La elicopter e mai greu cu glumițele, știți cum e, siguranța înainte de toate!”

Pentru ceea ce s-ar numi, poate patetic, da' n-am încotro, o viață dedicată zborului, am vorbit cu unul dintre veterani, Marian Dobre. Pentru el așa arată lumea, universul, poate chiar veșnicia. A deschis ochii în colonia de aviație de la Kogălniceanu, așa că nici nu s-a pus vreodată problema să facă altceva. A fost pilot în Armată, zboară de aproape 30 de ani. Povestea asta cu *air taxi* i se pare chiar frumoasă, te pune față în față cu niște sentimente umane necenzurate: frică la decolare, entuziasm în aer, bucurie la o așa panoramă, regret că se termină zborul, la aterizare. După ce a simțit, toată viața, că zborul e cel mai grozav lucru „de pe glob și împrejurimi”, i se pare interesant cum simt și alții, din afară. Unde o să se retragă și el, să-și crească nepoții. Da' să nu-l întrebați când anume. Cândva...

text, **Liliana Petruș**

foto, **Octavian Tîbăr**

și **arhiva Regional Air Services**

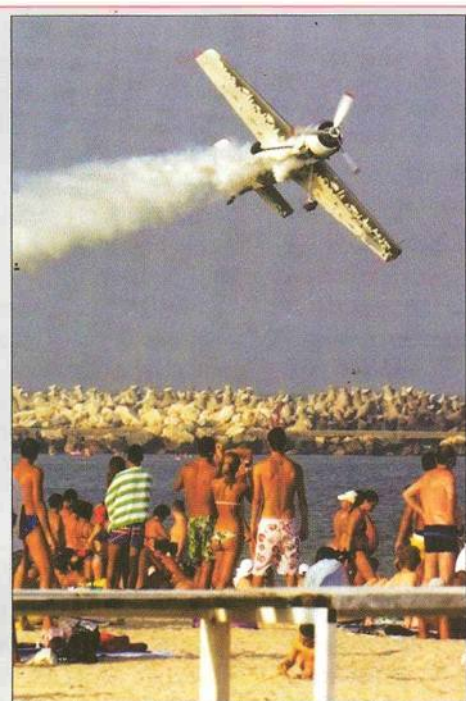
Piloții de elită se pregătesc de show

Compania *Regional Air Services*, care activează pe aerodromul din Tuzla, organizează și în această vară două demonstrații aviatice de excepție:

● **FAI Mamaia World Elite Aerobatic Formula 2009** (10–12 iulie) este primul eveniment de acrobație organizat vreodată în România sub egida Federației Aeronautice Internaționale (FAI). Beneficiind de girul FAI și al multiplului campion la acrobație aviatică, lituanianul Jurgis Kairys, ediția 2009 se anunță ca fiind cel mai important eveniment de aviație din țara noastră;

● **Tuzla Aeromania** (22–23 august), aflat la a patra ediție, preia capitalul de imagine al evenimentului *FLY IN*, fiind un *rebranding* al acestuia.

La ambele evenimente participă piloți din elita aviației românești și internaționale. Competiția va alterna cu demonstrația, astfel încât programul să fie cât mai atrăgător pentru publicul vizat și amatorii de sporturi extreme și divertisment.

Consumați cu moderație.

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2005

DIRECTOR: Mihail Gălataru
mihail.galatanu@revistafiacara.ro, redactia@revistafiacara.ro

REDACTOR-ŞEF - Liliana Petruș - liliana.petrus@revistafiacara.ro,

EDITOR - Alice Gherman - alice.gherman@revistafiacara.ro,
SPORT - Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Apostol, Mihail Belu, Dumitru Pușil, Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin Laurențiu
Gheorghiu, Claudia Golea Sumiya, Călin Hentea, Petre Iamandi, Violeta Iar, Victor Ionescu,
Marina Lăscu, Nicolae Mocovei, Mugurel Mărgărit, Dan Medeașu, Horia Pătrașcu, Mircea
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stancu, Jean-Lorin Sterian, Raluca Șeinaiu,
Bazil Ștefan, Andrei Tudor, Tudor Călin Zoroianu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistafiacara.ro
TEHNOREDACTOR - Laura Tîbăr - dlp@publicatiilefiacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTĂȚE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabija (SUA),
Eugen Frunză (Canada), Lora Hărăncu (Portugalia), Andra Moculescu (Noua Zeelandă),
Anca Motoianu (Londra), Iuliza Polancu (Paris), Laurențiu Stelea (Olanda), Cornel Toma
(Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gelu Vișin (Madrid), Iesi Louw (Senegal), Hoon
Joe-Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIUL - Marius Condrat (Sulina),
Iulia Pană (Constanța)

PUBLICAȚIILE
FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiilefiacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -
manuela.arion@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiilefiacara.ro,

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE:

Corina Anghel - corina.angel@publicatiilefiacara.ro,

ŞEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petru Stoian

petru.stoian@revistafiacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu - Tel: 317 91 42; 317 91 44

Fax: 317 91 43 E-mail: office@publicatiilefiacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, C.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra — România”

Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAIL ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA

Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată:

Angela Ciocăzanu

Culegere computerizată: Ioana Ionescu

Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiilefiacara.ro

Telefon, fax: 317 91 38, 317 91 42

Şef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu

Distribuție: (317 91 37, 317 91 44): Laurențiu Marian Celcan,

Constantin Epure, Ion Mihail, Robert Păndelea

Administrativ: Constantin Balica, Iulian Stancu

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona

prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,

Cititorii se pot abona și prin S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București

Tel./fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
apartine autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

Scandal, mall,
minorități

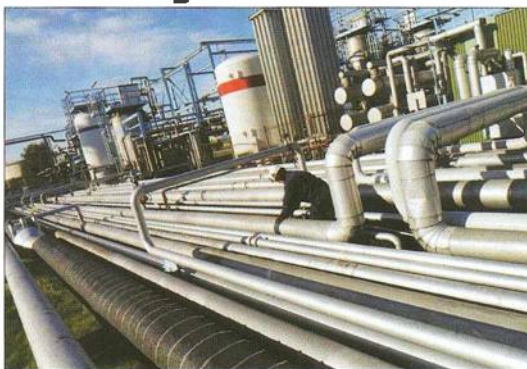
PROFIL

Elena Udrea, „ministra-sexy”

DOCUMENTAR

Presiunea gazelor

VIP

Elena
Gheorghe
sau
România
la
Eurovision

TOP SECRET

Serviciile
secrete
și propaganda

DOSAR

Biserica Scientologică,
vedete, science fiction și marketing

INTERVIU

Generalul
de brigadă
Pop Gavrilă:
„Dacă nu se
implică
Federația,
fotbalul este
în pericol
să
dispară”

GLOBE-TROTTER

Atenție, se filmează!

ALTFEL DE VEDETE

Eusebiu Ștefănescu: „Doar prin poezie
te poți conecta la Cosmos!“ 22

INTERVIU

Bogdan Teodorescu: „Asasinii
handbalistului Cozma ar putea fi victimele
personajului Spada“ 40

BUCUREȘTI DE ALTĂDATĂ

Insule pierdute 43

FILM/TEATRU/SHOW

Valkyrie sau cavalcada wagneriană 46

MEDIA

Daniela Zeca-Buzura: „Tot ce vă interesează
se vede la TVR Cultural“ 48

UNDE IEȘIM

Violeta's Vintage Kitchen 52

TURISM

Destinații de Paște 54

ISTORIA UNUI PRODUS

Cu Ginsavii te simți viu 66

STIL DE VIAȚĂ

Ray Concept 68

AUTO

Bentley Continental GTC Speed, prea rapid
chiar și pentru criza mondială 72

BRAND TO BRAND

Lumea Absolut și minunățiile ei 76

SPORT

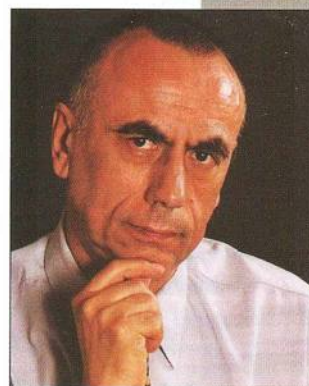
Furtuni de primăvară în Liga I 78

Coperta 1:
foto Mediafax

Altceva

**Handbalistul român Marian Cozma a fost ucis
mișelește de către niște țigani din Ungaria.
Maghiarii l-au plăns ca și cum le-ar fi fost omorât
un compatriot. În același eveniment au mai fost
răniți doi colegi de-ai lui – un croat și un sârb.**

SEMNE

Știrea e veche de-o lună. Emoția puternică stârnită la aflarea ei începe să pălească. De atunci, alte victime au căzut secerate de către flageliul cumplit al violenței de care e cuprinsă o întreagă planetă. Ucigași sunt pretutindeni, înarmați cu șisuri, cu pistoale, puști-mitralieră sau cu bombe pe care le plasează în locuri aglomerate. Se ucide dintr-o simplă ceartă, când argumentele sunt înlocuite de o armă. Violurile sfârșesc deseori cu moartea femeilor agresate. Inși dezaxați, a căror dereglare mintală n-o depistează nimeni, omoară pur și simplu din distracție. Morții cad în stradă în timpul răfuieiilor dintre clanuri rivale, dornice să-și asigure sfere de influență cât mai vaste. Serviciile secrete își elimină și ele adversarii incomozi cu ajutorul otrăvii, iradierii sau glontelui. Teroriști se sinucid cu o încărcătură de dinamită la brâu în cafenele, bazaruri, autobuze. Se suprimă ostatici fiindcă nu sunt îndeplinite cerințele celor care i-au sechestrat. Se ucide din gelozie, din pricina unor datorii neplătite, dintr-o dispută pe o avere sau pe o afacere. Se ucide masiv în zonele de război, sub oblăduirea și cu binecuvântarea statelor beligerante. Istoria pământurilor continuă să fie și o înșiruire macabră de fapte sângeroase.

Pentru fiecare crimă se invocă motive cu duiumul. Nici o țară nu scapă de spectrul atentatelor comise asupra vieții. Nu există nici un loc sigur în care să te poți socoti ocultat de primejdii. Iar unii criminali scapă din pricina unor anchete conduse fără profesionalism, dintr-o judecată pripită, ori pentru că se aciuiază prin părți unde nu se știe de faptele lor.

Și chiar dacă unii sunt pedepsiți, ce alinare mai poate aduce asta rudelor, prietenilor, cunoștințelor celor care nu mai sunt printre noi? Cine îl mai poate mângâia pe tatăl lui Marian Cozma, un părinte care ne-a arătat cu câtă demnitate se poate îndura cea mai cumplită suferință?

O tensiune formidabilă s-a acumulat la nivel planetar. Omenirea parcă trăiește pe un butoi de pulbere. Duritatea în relațiile interumane se manifestă pretutindeni – în spațiul domestic, pe străzi, pe stadioane, în metrou, la o coadă. Se vorbește răstît, grosolan, se trece la amenințări din orice fleac, și repede se ajunge la încăierări și la crimă. Poate asta e una dintre explicațiile înfloririi fără precedent a romanului polițist.

Pe vremuri, o astfel de escaladare a stărilor de conflict, iscațe uneori dintr-o pricină insignifiantă, era semnul că urmează ca ele să sfârșească într-o explozie devastatoare. Dar noi nu mai credem în semne.

Serge Brion

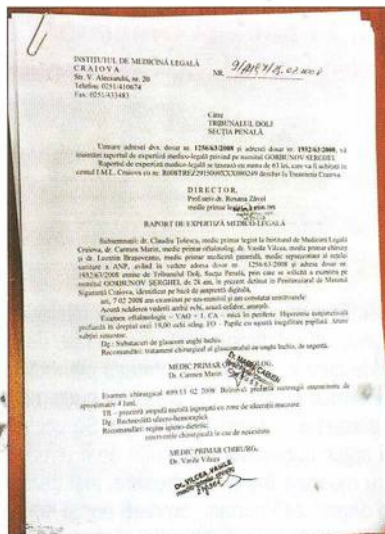

În numărul viitor:

- CUM STĂM CU SEXUL CAZON?
- Ce nu s-a știut despre moartea unei LADY care a fost DIANA
- DICȚIONARUL VINURILOR
- AVENTURA LUI EMINESCU ÎN AMERICA
- SECRETELE MORMONILOR
- Interviu/EXCLUSIVITATE cu Vladimir Tismăneanu

Glaucomul național

O presupusă tentativă de jaf (în care se pare că nu s-a furat nimic și despre care se zvonește că ar fi o metodă brevetată de a masca „taxele de protecție”), soldată cu doi morți și un rănit grav – despre care nu se mai vorbește, deși e martorul-cheie! – a scos la iveală delirantul sistem al întreruperilor de pedeapsă pe motive medicale. Nu pentru amărâți care au furat o pâine, ci pentru „pești” mari. Serghei Gorbunov, condamnat la 15 ani pentru tentativă de omor, a ieșit dintr-un penitenciar de maximă siguranță (!!) pe motiv de glaucom (în imagine, certificatul medico-legal), care nu era glaucom și, dacă ar fi fost, nu impunea eliberarea; alții pentru claustrofobie (!!!), deviație de sept sau atrofierea testiculelor. Sunt pe undeva niște creiere atrofiate...■

Cerere și ofertă

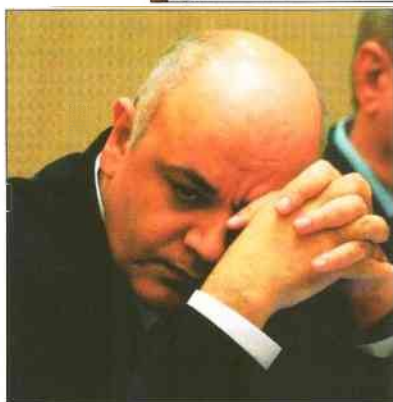
Eliberarea pentru guturai a asasinilor care se antrenează „la sală” cot la cot cu polițiștii n-ar avea haz dacă n-ar circula libere și niște arme. De pildă, cele peste 50 de AKM-uri, bașca o mitralieră cu afet, furate din depozitul (fără lacăt) al Unității Militare din Ciorogârla. Bine că n-au furat tancuri sau obuziere! Organele de ordine (foto) au instituit filtre pe unde-au putut. Bună ziua, sunt agentul Popescu, aveți cumva un tun în portbagaj? Nu? Mulțumesc, sunteți liber. Spre norocul Armatei, cazul a

căzut repede în uitare, grație celorlalte știri-bombă ale perioadei.

Moartea în spital

La Slatina, un bărbat a murit după ce a fost plimbat timp de patru ore prin spital. La Satu Mare, o femeie moare după ce a fost trimisă acasă de la Urgență, unde fusese plantată toată noaptea pe o bancă, în condițiile în care presa o filma! La Negrești, Vaslui, un pacient moare în timp ce aștepta să fie consultat de medic, în incinta spitalului orașenesc. La Comănești, Bacău, o gravidă moare pe masa de nașteri. Intervalul de timp al acestor nenorociri: două săptămâni. Raed Arafat (foto), cel care încearcă disperat să miște ceva în sistemul de urgențe, are toate motivele să creadă că se luptă cu morile de vânt. ■

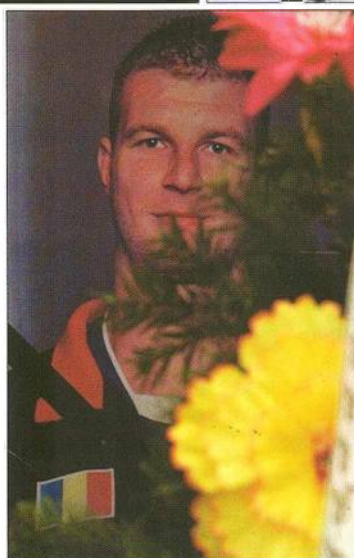
Doamne ferește!

Apariția pașapoartelor biometrice a stâmit furia înspăimântată a drept-credincioșilor, căci, cum bine se știe, în Biblie scrie că folosirea cipurilor e un semn premergător al Apocalipsei. Care – dacă a refuzat să se arate și în anul 1000, și în 2000, vine sigur în 2012, probabil pe la prânz. Nu însă înainte de a se instaura guvernul mondial condus de un anticrist. Un manifestant (în Dealul Mitropoliei) a cerut poporului să se constituie în Gărzi Naționale pentru a se apăra de „terorismul cipurilor” impuse de guvern. Cu acest prilej, s-a reapins și discuția despre prezența Numărului Fiarei, 666, în codurile de bare. E jale.

Spectacol mediatic macabru

Handbalistul Marian Cozma a fost ucis într-o discotecă din Veszprem (oraș în a cărei echipă juca), în Ungaria, după ce – se pare – luase apărarea unei barmani-țe agresate de un grup de golani criminali. Doi coechipieri, un sârb și un croat, au fost grav răniți. Poliția i-a reținut foarte repede pe Raffael Sandor și Ivan Stojka, suspecti principali, iar sute de oameni din comunitatea locală au adus omagii bietului român. Dincolo de tragedie, este incalificabil felul în care jurnaliștii din România au transformat cazul într-un spectacol grotesc, inclusiv întrebându-l pe tatăl lui Marian „Cum vă simțiți? Simțiți durerea?” Ei sigur nu simt nimic. ■

Uite gazul, nu e gazul

După ani de luptă și grație unei excepționale echipe de juriști, prin verdictul Curții Internaționale de Justiție de la Haga am obținut drepturi suverane pe 79,83% din suprafața marină disputată cu Ucraina. Euforia a durat mai puțin de o zi. Suveranitatea fusese cedată a priori printr-un contract de cesiune – inițial pentru explorare, ulterior și pentru exploatare – lanțului de firme Sterling (Canada) – Melrose (Edinburgh), via Midia Resources. Astfel, în loc de 55% din gazele și petrolul extra-se, România are dreptul la redevențe de cel mult 13%... Mai mult, o altă parte a platformei marine se află în exploatarea OMV, după ce aceasta a cumpărat Petrom. Mișto.

IN AN ABSOLUT WORLD

EVERY NIGHT IS A MASQUERADE

*Masquerade
invitation*

It's time to bring some glamour to the party. Dress up with the holiday gift pack from ABSOLUT, available at selected bars and retailers.

Actualitatea politică:

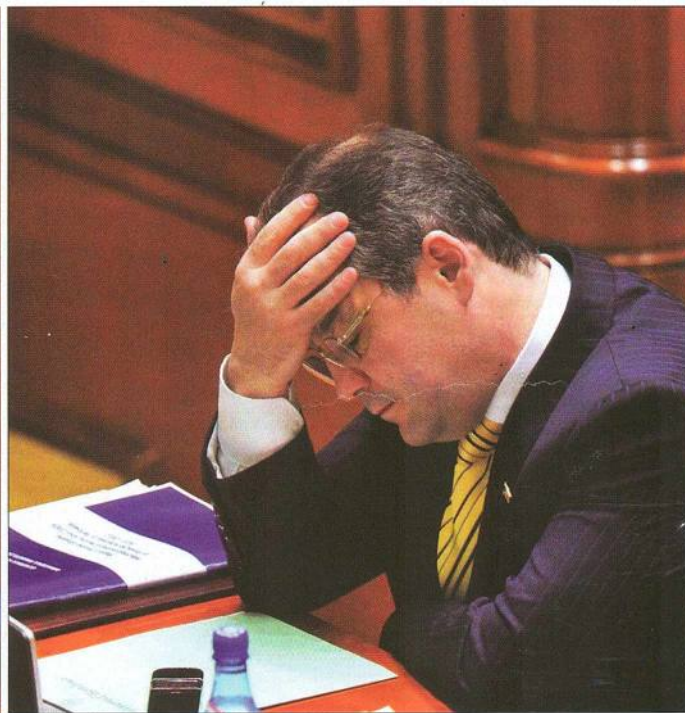
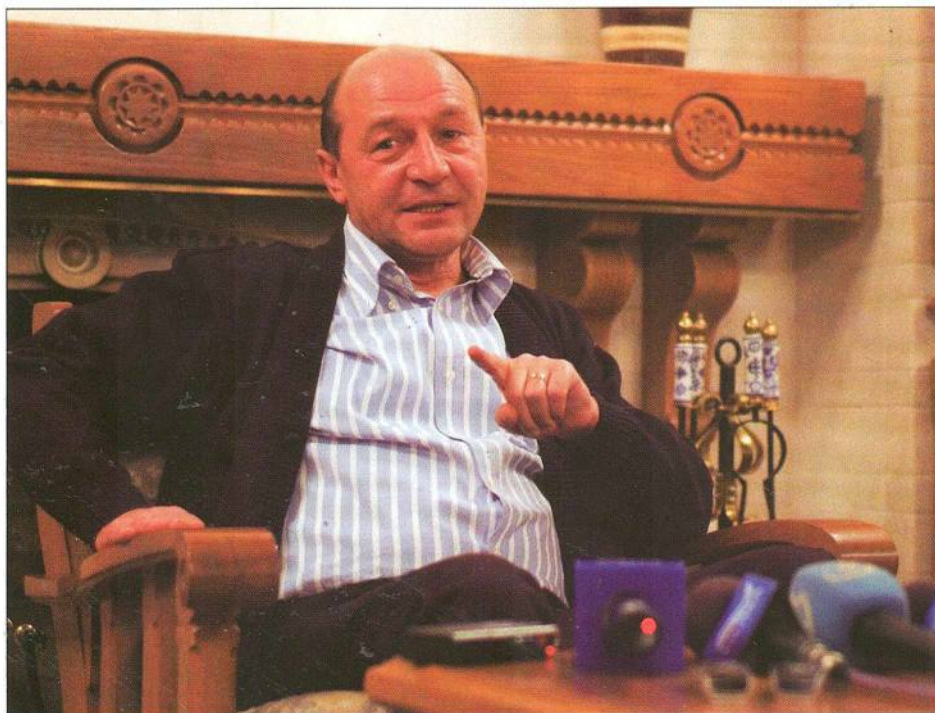
Scandal, mall, minorități

Președintele Traian Băsescu a făcut o vizită în Covasna care a stârnit *querela*. Dincolo de eternele pretenții & visul de autonomie al maghiarilor din Ținutul Secuiesc, ceea ce a stârnit văpaia a fost declarația lui Băsescu prin care UDMR era indicat drept principalul responsabil al situației economice precare din Harghita și Covasna. „Constituția nu va permite autonomia teritorială”, a spus Traian Băsescu, făcând trimitere la calitatea României de „stat unitar”. Ce a urmat, a fost numai în consecința acestei întâmplări: miniștri ai guvernului român urmau să se prezinte în secuime, localnicii trebuiau să prezinte proiecte concrete – și nu studii de fezabilitate, autoritățile locale s-au pus și ele în mișcare. Mai dregând, un pic, din busuioc, Băsescu a spus că „își dorește un parteneriat cu UDMR”. Și că va fi desemnat un reprezentant al uniunii respective a maghiarilor care va primi funcție de consilier prezidențial cu rang de ministru.

CRIZA. Un studiu de dată recentă relevă, pe regiuni ale țării, care sunt județele cele mai afectate – și, deopotrivă, domeniile pe care criza le „toacă”. La Hunedoara, afectată este producția de oțel, ca și la Galați (*Mittal Steel*), la Pitești – producția de automobile, iar la Craiova cea de componente auto. La Târgu-Mureș, *AZOMUREȘUL*, la Ploiești activitatea de rafinare a petrolului, iar în Moldova, la Botoșani precum și la Vaslui – industria textilă. Nici Timișoara

nu a rămas în afara „hărții de criză”, deși, prin tradiție, e o zonă cu un tonus economic intens. Dar criza a devenit, deja, de mai bine de două sau trei luni, un fenomen politic. Sau politizat. Planul-anti-criză din România vizează revigorarea industriei auto prin care Guvernul scontează că ar putea să țină ocupată mai multă forță de muncă și să „ridice” balanța României la export. Suma care se preconizează a fi îndreptată în acest sens urcă spre o jumătate de miliard de euro.

MARIAN COZMA, UN SUBIECT TRANSFRONTALIER. Cine ar fi crezut că înjunghierea criminală a unui sportiv român, l-am numit acum pe handbalistul Marian Cozma, va deveni un subiect transfrontalier, care să pună pe jar opinia publică și, deopotrivă, autoritățile din mai mult de trei state din Europa de Est. În afara României, pe drept sensibilă la orice ecou al cazului, în Ungaria manifestațiile au avut o amploare pe care cu greu am fi bănuțit fie și numai ca simplu

prognostic. Iar Austria este cea în care au fost făcute primele arestări, formalitățile de extrădare fiind extinse la durată de o lună.

SCANDAL DE TIP MALL. Cel mai important eveniment, prin consecințele sale, s-a petrecut, în ultimele zile, la MALL-ul din vestul Capitalei. El arată că nu numai Poliția e în cârd cu mafioții. Că reporterii de televiziune de la canalele de știri nu știau cum să-i mai spună lui Eugen Preda este simptomatic: polițist sau interlop? Interlop sau polițist? Dacă România, țara jafurilor armate și a caselor de schimb valutar prădate cu sânge de om, a ajuns o țară în care, la scară națională, mafioții se confundă cu polițiștii, iar polițiștii sunt „curat mafioți”, atunci *n-avem nici o șansă!* Însă există un lucru și mai grav! Marele vinovat și MARELE MAFIOT este chiar JUSTIȚIA ROMÂNĂ, care eliberează membrii clanurilor, pe motiv că nu prezintă risc public, în timp ce toate imaginile de la fața locului ne arată oameni însângerați,

mutilați, bătuți etc. Am ajuns țara în care paramilitarii de la pază și protecție se bat cu guerrillele mafiot. Justiția coruptă trebuie decapitată prima.

CÂND ITALIA STRIGĂ „NU VĂ MAI VREM!” Ce se întâmplă în Italia este total neverosimil. De o parte, nazism absolut. Al italienilor disperați de delictele comise de emigranții veniți în țara lor. De cealaltă, crime și violuri barbare, cu administratori uciși de români cu ciocanul, adolescente violate la adăpostul întinericului etc. Situația de acolo riscă să degenereze urât. Lucrurile au scăpat masiv de sub control. Italia a devenit o țară în care e periculos să fii și turist român. **FLACĂRA** a scris pe larg despre comunitatea românească de acolo. Dar când Roma strigă „nu vă mai vrem, mergeți acasă!”, parcă tot se înfioară pielea pe tine...

CONFUZIA POLITICĂ. Confuzia politică, în loc să scadă, sporește. Emil Boc, premier de criză, nu pare să fie pe cale

de a dobândi personalitate prea curând. Deocamdată, toată suflarea opiniei publice îl vede ca pe un premier de carton. Politicianul Boc, reprezentant al Partidului Democrat Liberal, aruncă vina pe fosta guvernare, cea a liberalilor, gest pe care l-am mai văzut repetat, aproape până la exasperare, la fiecare schimbare de rufe murdare de la guvern. Pe scurt, Emil Boc susține că guvernul Tăriceanu a ratat memorabil remarcabila șansă de a gestiona creșterea economică specifică anilor trecuți. Moda nu-i de mirare. Face prozeliti și la alții. Unii, culmea culmiilor, îi expediază chiar și lui Bill Clinton vină crizei, deși el a plecat din fruntea administrației americane de aproape zece ani. Sigur că a fost un „push”, dar poate un șef de stat să spună că *nu încurajează consumul??!* Până la urmă, stimularea consumului este în directă relație cu stimularea producției.

LIBERALII ȘI DIHONIA. BUGETUL, MĂRUL DISCORDIEI. Nu e departe momentul în care scandalul mocnit de la liberali va răbufni. Despre ce este vorba, de fapt? Ludovic Orban a explicat foarte clar, într-o singură propoziție/frază, care e mărul discordiei: președintele partidului ca prim-ministru. Ca fost prim-ministru, mai bine zis. Atacurile îl vizează pe Călin Popescu Tăriceanu. E limpede că, acum, în partidul liberalilor, sunt pe cale să se facă deconțurile. În loc să fi rămas pe poziție, să înfrunte eficient criticile postguvernare, ex-Tăriceanul nostru s-a grăbit să-și ia catrafusele și să zboare în afara granițelor. În lipsa lui, au tot prins contur contestațiile care se făceau, în interiorul partidului, la adresa prestației sale ca șef al guvernului. Presimt că tensiunile din interiorul liberalilor nu se vor stinge cu una, cu două. Mai este și o notă de plată. Cea a ieșirii de la guvernare. Adică, e vorba aici, de negocieri catastrofale imediat postalegeri. Dacă te uiți la rezultate, la continuitate, la performanțe, liberalii trebuiau să fie acum în continuare la guvernare. Actuala situație nu pare decât să alimenteze temerile multora că partidul liberalilor amenință să se ducă spre ruină, așa cum a făcut-o, cu zece ani mai înainte, PNȚCD. Sigur, sunt și deosebiri esențiale: liberalii au o poziție serioasă în Parlament, în timp ce țărăniștii decadelor anterioare nici nu intraseră. Un alt subiect de gâlceavă a fost BUGETUL. Pe buget s-au dus lupte grele. Sănătatea și Educația, ca de obicei, au ieșit ca niște găini jumulte intensiv: lor li s-au mai adăugat niște bănuți puține, cam cât ar fi praf în ochi – ori cam cât ar fi îndeaajuns pentru lumânări.

STERLING RESOURCES, EFECTE ÎNTÂRZIATE.

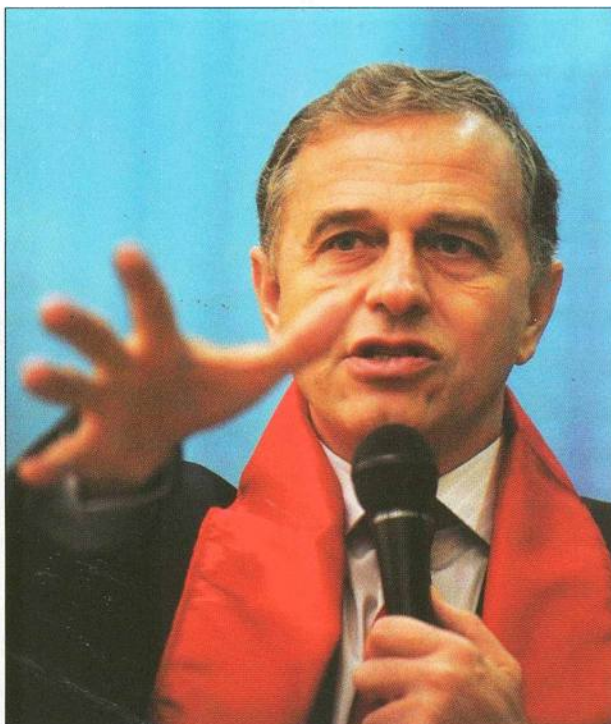
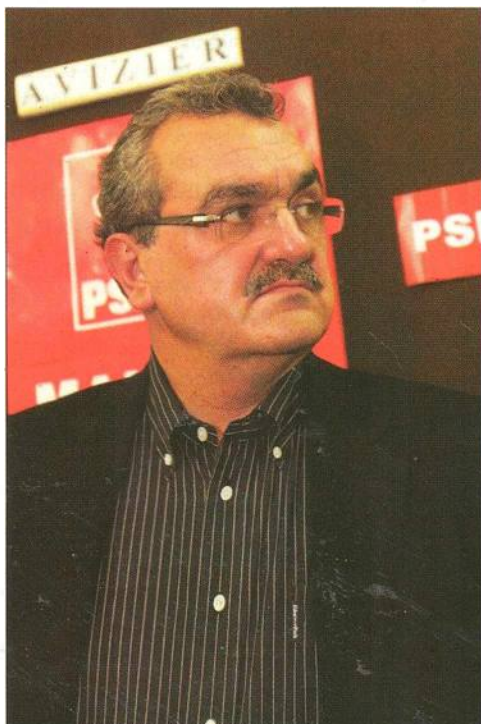
Atacat din toate părțile, ex-premierul Tăriceanu încearcă să se apere. Nu reușește prea bine, deoarece, se pare, principala sa preocupare este să paseze vina, înapoi, la Bocul original. Reproșul lui Tăriceanu este din categoria „capra vecinului”: de ce desecretizează Guvernul doar contractul *STERLING*? De ce nu desecretizează, la o adică, și alte documente & contracte? Unde are dreptate Călin Popescu Tăriceanu e că o groază de protocoale și rotocoale sunt ascunse opiniei publice. Experiența *AFACERII STERLING* este una de răs-plânsu. Simultan. Pentru că îți vine să râzi dacă te gândești că, până acum, se reproșa ineficiența diplo-

mației românești. Și că, dacă n-am fi reușit, am fi băgat refrenul cu „nici de data asta lobby-ul românesc n-a funcționat...”, „românii sunt dezbinați & ineficienți”... etc. Da, dar de data asta, ÎNTR-UN FEL, am reușit. Prețul a fost antamarea prealabilă a câștigului nostru. Așa că nici nu mai știi ce să faci: cu un ochi să plângi, ca împăratul din poveste, iar cu altul să râzi... Deși, fiind cinstiți până la capăt, făcând un bilanț, sunt motive de satisfacție: am obținut, totuși, posibilitatea să baleiem cele 80 de mile... Ceea ce nu e de ici, de colo. Totuși, problema vânzărilor prealabile către *STERLING* ridică întrebarea: câte contracte desecretizate, dar majore, „strategice”, mai sunt pe acolo? Și,

dacă le-am desecretiza, nu-i așa că ne-am cam lua cu mânuțele „ăstea două” de căpătână?

PSD CU GEOANĂ PE MITREA.

Ceea ce a început la PSD seamănă cu o păruială de cartier. Protagonistii: în fapt, Miron Mitrea și Mircea Geoană. Adică un om foarte influent în partid, cu ortacii săi, iar de cealaltă parte, însuși deținătorul funcției de cap al partidului. Prin ce s-a remarcat Miron Mitrea? Prin faptul că a fost un fel de strateg al partidului, s-a implicat în campaniile electorale, a ținut pușculița partidului și, mai pe șleau, a dat bani presei să-și facă, după caz, ciocul variabil. Mic sau mare. După nevoi. În 2004, Piron Pitrea, cum extraordinar de inspirat l-au botezat *DIVERTIS*, era, alături de DIPO (Dan Ioan Popescu), C. Burci, printre numele intangibile & sacrosante din PSD sau dintre *apropiații de afaceri* ai partidului. Asta echivala, firește, cu un soi de protecție de presă. Să mai spună cineva că nu există taxă de protecție și în mass-media...! E clar, deci: puterea ex-ministrului este în bani. Stă în pungulița în care pun un bănuț simpatizanții partidului. Și, evident, are colți. Ca orice lider sindical distilat de mai multe ori prin lumea politică. Declarația lui a făcut carieră: aia cu „mi-am înfipt colții în beregata lui Mircea Geoană”. Analizând cu atenție declarația, ce concluzie putem să tragem decât că lupta politică este cam așa: vecină cu sfâșierea. Și, culmea, chiar din intestinele acestui partid numit PSD. Dacă așa dure sunt luptele interne, apoi acele externe, cum mai sunt?

text: **Mihail Gălățanu**
foto: **Agerpres** și **Mediafax**

Încântate de cunoștință.

Vinuri cu o personalitate puternică, cu o bogăție subtilă de arome și cu gusturi unice, Pinot Grisul, Dry Muscatul și Gewurztraminerul ne îndreptățesc să vorbim despre această nouă gamă Jidvei ca despre o inimitabilă colecție de artă.

JIDVEI

Respectă-ți plăcerile!

PRESIUNEA GAZELOR

PUTIN—BĂSESCU, IAR PE FIR MEDVEDEV!

Potrivit ultimelor estimări, Europa rezistă doar trei zile fără gazul rusesc. În primăria a anului, un anunț făcut de oficialii de la Moscova a înfiorat toată Europa. Joi, 1 ianuarie 2009, Rusia comunica, tuturor celor interesați, că a sistat complet gazul livrat Ucrainei, ca urmare a unei dispute contractuale. Malițios, tot de la Moscova se auzea că Rusia asigură statele europene că nu au motive de îngrijorare și că fluxul de gaz destinat lor este menținut la nivelul normal. O situație similară s-a consumat, deloc întâmplător, tot în ianuarie 2006, când Moscova a sistat livrările de gaz pentru Ucraina, ceea ce a determinat perturbări importante în aprovizionarea cu gaz metan a Europei.

Promisiuni rusești

Într-un comunicat pe care nu l-a crezut nimeni în Europa, Moscova și Kievul au afirmat că își vor onora obligațiile în ceea ce privește asigurarea gazului pentru clienții europeni. La momentul respectiv, cei responsabili de a evalua rezervele de gaz metan din Europa susțineau că s-ar putea descurca fără gazul rusesc doar câteva zile, dar nu mai mult de o săptămână. Comunicatele Gazprom conțineau și un apendice: „Sistarea livrărilor de gaz pentru Ucraina nu se aplică pentru volumele destinate Europei, dar ar putea fi resimțit un efect, dacă se

produce o scădere a presiunii în conductele de tranzit sau dacă Kievul blochează fluxul de gaz destinat Europei ca tactică de a negocia condiții mai favorabile pentru sine”. Cu alte cuvinte, nu vă supărați pe Moscova, certati-vă cu Kievul! În tot acest conflict, UE a încercat fără succes să intervină. Oficialii ai UE au dorit să-și asume rolul de mediator, dar disputa dintre Rusia și Ucraina a continuat făcând efectiv abstracție de ofertele de mediere ale UE. În plin conflict, s-a bătut acut monedă pe necesitatea reducerii dependenței de gazul rusesc – politică în cadrul

căreia se înscrie proiectul Nabucco, la care participă și România, dar imediat ce disputa ruso-ucraineană a încetat, chestiunea a fost din nou abandonată, sub pretextul crizei economice mondiale, iar termenele, care prevedeau o reducere la o treime a dependenței față de gazul rusesc, via Ucraina, au fost amânate pentru 2015.

„Am sistat total livrările pentru Ucraina azi (joi – 1 ianuarie 2009) la ora 10.00”, a declarat un oficial al Gazprom într-o conferință de presă. „Continuăm la deplină capacitate livrările pentru Europa”, a adăugat el. „De obicei, furnizăm 390 de milioane de metri cubi pe zi, din care 300 de milioane este gazul, în tranzit, către Europa. Livrările de azi se ridică la circa 300 de milioane de metri cubi. Continuăm să aprovizionăm Europa la capacitate deplină”, a spus purtătorul de cuvânt. Replica oficialilor companiei energetice de stat a Ucrainei, Naftogaz, a venit la câteva minute distanță. Naftogaz anunța o scădere a presiunii în conducte, după ce Rusia a sistat livrările de gaz, și a spus că va începe, automat, să pompeze gaz din rezerve. Compania ucraineană spune că stocurile sale de gaz se ridică la 17 miliarde de metri cubi, adică aproape 20 la sută din consumul anual al Ucrainei. Totodată a fost declanșat războiul mediatic. Primul atac – postul rus de televiziune Vesti-24, care, aproape concomitent cu anunțul Gazprom, a făcut o transmisie, în direct, de la stația de pompare din regiunea Kursk, de la granița cu Ucraina, iar reporterul a afirmat că

Renegocierea contractului — pretextul războiului

volumul de gaz transportat către Ucraina a scăzut de patru ori decât nivelul normal, stabilit prin contracte.

Președintele ucrainean Viktor Iușcenko și premierul Iulia Timoșenko au cerut Rusiei, în ultimele zile ale lui 2008, să accepte continuarea negocierilor fără a întrerupe aprovizionarea cu gaz a Ucrainei. *Gazprom* a refuzat și a precizat că, la miezul nopții de 31 decembrie spre 1 ianuarie, a expirat contractul în baza căruia furniza gaze Ucrainei. *Gazprom* și *Naftogaz* din Ucraina nu au reușit să se înțeleagă în privința termenilor unui nou contract cu privire la prețul la care Rusia va livra gaze Ucrainei, în 2009. Premierul rus Vladimir Putin afirma miercuri seară, exact în ajun de Revelion, că Ucrainei i-a fost propus un preț „rezonabil”, de 250 de dolari pentru 1.000 de metri cubi, dar că Kievul a refuzat oferta, fără explicații.

Compania rusească *Gazprom* a acuzat Ucraina de șantaj și a făcut public conținutul unei scrisori de la societatea ucraineană *Naftogaz* prin care Kievul amenința că va confiscă gazul rusesc destinat Europei, dacă nu se renegociază și contractul referitor la tranzitul gazelor. În consecință, Putin a avertizat Ucraina, avertizare care a înghețat urechile europenilor, că întreruperea fluxului de gaz rusesc către Uniunea Europeană va avea „consecințe grave”.

Ultimul contract dintre Rusia și Ucraina, cu privire la gaz, a fost semnat în aprilie 2007, contract care se referea și la tranzitul pe teritoriul ucrainean al gazului destinat Uniunii Europene, pentru care se prevedea o taxă de 1,7 dolari pentru fiecare 1.000 de metri cubi transportați pe distanța de 100 de kilometri. „Această parte a contractului este validă până la 31 decembrie 2010 și nu poate suferi nici o modificare”, a subliniat premierul. Deși adversari politici recunoscuți, președintele ucrainean Viktor Iușcenko și premierul Iulia Timoșenko au semnat un comunicat, difuzat imediat după cel al lui Putin, în care afirmă că un preț rezonabil pentru gazele rusești ar fi de 201 dolari, față de 250 cât cere Rusia, pentru 1.000 de metri cubi. „Potrivit calculelor care se bazează pe memorandumul ucraineanor-rus, semnat în octombrie 2008, prețul gazului rusesc pentru Ucraina la începutul anului 2009 trebuie să atingă 201 dolari pentru 1.000 de metri cubi, față de 179,5 dolari cât este în prezent”, au declarat cei doi lideri ucraineni. În paralel, au subliniat ei, tariful pentru tranzitul pe teritoriul ucrainean al gazului rusesc destinat Europei trebuie mărit la cel puțin doi dolari pentru fiecare 1.000 de metri cubi transportați pe distanța de 100 de kilo-

Convorbiri Putin — Băsescu

Președintele Traian Băsescu a împărtășit misterul dialogurilor cu premierul rus Vladimir Putin, la televiziunea publică, în primul său „raport către România”, de anul acesta. Președintele a povestit că a avut, în timpul crizei gazului, două discuții telefonice cu Vladimir Putin și una cu omologul său de la Moscova, Dmitri Medvedev, în cursul cărora a discutat despre posibilitatea ca România să cumpere gaz rusesc direct de la *Gazprom*, eliminând intermediarii. „Nu am ținut să fac public conținutul acestor discuții pentru că nu sunt de interes public. De interes public era contractarea directă de către România a gazului din Federația Rusă și nu prin intermediari, lucru pe care premierul Putin l-a acceptat”. Prima convorbire cu Putin a fost inițiată de Băsescu, cea de-a doua a avut loc la inițiativa lui Vladimir Putin. Nici Traian Băsescu și nici alte surse de la Cotroceni nu au dezvăluit pe perioada conflictului despre convorbirea dintre Băsescu și președintele Dmitri Medvedev. Președintele României nu a făcut nici un fel de comentarii cu privire la conținutul și data dialogului, iar șeful statului nu a precizat când a avut loc această discuție cu Medvedev.

Teji ucrainene, pentru gaz rusesc

Sistemul de conducte ce traversează Ucraina transportă o cincime din gazul importat de UE, sursă majoră de venituri în valută pentru *Gazprom*. Conflictul din ianuarie a zdruncinat reputația de furnizor de încredere pe care Rusia încearcă să o obțină în relația cu UE, dar a afectat și economia ucraineană, care oricum resimte efectele recesiunii. În Europa, companiile *E.ON* și *BASF* din Germania și *ENI* din Italia sunt cei mai mari clienți europeni ai *Gazprom*. În România, directorul general al *Transgaz*, Ioan Rusu, declara că țara noastră nu va fi afectată, pentru că are o cantitate suficientă de gaze înmagazinate. „Consumul de gaze în România, în perioada sărbătorilor, este oricum mai redus. Și avem gaze înmagazinate”, a explicat directorul general al transportatorului național de gaze, Ioan Rusu. Că nu a fost așa, a aflat fiecare dintre noi! Astfel, la doar trei zile după declanșarea conflictului, care a durat 16 zile, importatorii de gaz din România, Ungaria și Polonia, fosta Iugoslavie, Cehia și Slovacia au început, rând pe rând, să anunțe scăderea presiunii gazului și că se află în situații din ce în ce mai critice. În România livrările de gaz rusesc au scăzut brusc cu 30-40% după declanșarea disputei dintre Rusia și Ucraina.

metri, față de 1,7 dolari cât este în prezent. În plus, războiul ruso-ucrainean mai avea o fațetă, respectiv o datorie a Kievului față de compania rusă *Gazprom*. În contextul stopării livrărilor gazului rusesc către Ucraina, Moscova a condiționat semnarea unui nou contract referitor la prețul de livrare în 2009 a gazelor rusești pentru Ucraina, doar dacă Kievul achită, în totalitate, o datorie de peste două miliarde de dolari reprezentând plata pentru gazele livrate în noiembrie și decembrie, plus penalități pentru întârzierea efectuării plăților. Compania rusă susține că Ucraina îi datorează 805,8 milioane pentru livrările de gaz din noiembrie, 862,3 milioane pentru gazul din decembrie, la care se adaugă penalități pentru întârzierea plăților ce se ridică

la 450 de milioane de dolari.

Kievul s-a executat în parte, anunțând în 30 decembrie 2008 că a virat în conturile societății mixte ruso-ucrainene *RosUkrEnerg* 1,5 miliarde de dolari, sumă confirmată ulterior de *Gazprom*, care a spus însă că așteaptă ca banii să intre efectiv în conturile proprii. Dar, *Naftogaz* a precizat că nu va mai vira nici un ban în plus *Gazpromului*, până la suma de două miliarde, așa cum a cerut Moscova, Kievul considerând cei 1,5 miliarde de dolari rambursați fiind suficienți în așteptarea unui „arbitraj” legat de penalități. Kievul a dat asigurări de mai multe ori că nu se va atinge de gazul destinat consumatorilor europeni. Pretextul penalităților s-a dovedit, până la final, o piatră de încercare cel puțin la fel

Cucerirea Europei

de greu de trecut ca și acuzele Moscovei adresate Kievului în 2006, că aceștia sustrag din conducte gazul destinat clienților europeni. Chestiunea sustragerii gazului destinat europenilor a fost reluată și în cursul actualului conflict, când gigantul rus *Gazprom* a anunțat că va verifica dacă Ucraina sustrage din gazul destinat clienților europeni. Acuzația indirectă, adusă Kievului, a scos, la propriu, din sărite, oficialitățile din Ucraina, și au înghețat și mai mult, și la propriu, și la figurat țările europene, dependente de gazul rusesc. Rușii au cerut Ucrainei să permită accesul observatorilor neutri la stațiile de pompare de pe teritoriul Ucrainei, unde urmează să măsoare presiunea gazului rusesc furnizat spre Europa, măsurători din care să rezulte clar dacă Ucraina însușește ilegal o parte din gazul metan. Evident că Ucraina a refuzat.

O analiză pertinentă a conflictului a făcut Dieter Helm, profesor de politici energetice la Universitatea de la Oxford: „Rușii au avut trei ani la dispoziție să ajungă la o înțelegere cu Ucraina și, bineînțeles, ar fi putut sista furnizarea de gaze naturale vara, dar au ales 1 ianuarie, doar pentru a atrage atenția asupra problemei”. „De aici rezultă că politica este un element esențial în continuitatea furnizării de gaze rusești, iar Putin va testa UE cât de departe poate să meargă în ceea ce privește politica sa legată de Ucraina, simpatică încă Uniunii Europene”, a mai adăugat Helm. Rusia deține un instrument politic vital, în raportul cu Europa, prin poziția sa de cel mai mare exportator de gaze naturale. „Ucraina trebuie să plătească pentru ceea ce a fost de acord să plătească și când spune contractul că trebuie să plătească. Acest lucru ar evita orice repercusiuni”, a spus Jonathan Stern, director al departamentului de cercetare în domeniul gazelor naturale de la

Institutul Oxford de Studii Energetice (*Oxford Institute of Energy Studies*).

„Dacă Ucraina refuză să acționeze într-o manieră comercială corectă, atunci ne vom regăsi anual în această situație”, a adăugat Stern.

Premierul rus Vladimir Putin l-a sunat, miercuri 31 decembrie 2008, pe președintele Comisiei Europene, Jose Manuel Barroso, pentru a-i explica consecințele sistării aprovizionării cu gaz, adresat Ucrainei. Imediat după Putin, pe Barroso l-a sunat și premierul ucrainean

Iulia Timoșenko, care l-a asigurat pe șeful executivului european că nu vor fi întreruperi în aprovizionarea cu gaz a Europei. La a treia zi conflictul s-a acutizat, devenind un război plin de acuzații dintre cele mai grave. *Naftogaz* a acuzat *Gazprom* că nu a livrat volumul necesar de gaz pentru ca acesta să poată fi transportat spre Europa, iar *Gazprom* a acuzat Ucraina că sustrage din gazul destinat Europei. *Naftogaz* a replicat: „Nu furăm gaz. Prelevăm gaz din motive tehnice, pentru a permite tranzitarea exporturilor rusești”. Indirect s-a pus problema conflictului din Georgia și a atitudinii dure a Kremlinului față de vecinii săi prooccidentali, dar și a resentimentului dintre cele două foste republici sovietice, precum și tentativa președintelui prooccidental Viktor Iușcenko de a aduce Kievul în zona NATO, ceea ce a stârnit mânia Moscovei și l-a făcut pe Putin, la acel moment președintele Rusiei, să amenințe, la summitul NATO de la București, că Rusia ar putea lua înapoi Crimeea de la Ucraina. În fața acestor speculații, Rusia neagă substratul politic al acestui conflict și spune că totul se pune în termeni comerciali – este vorba despre prețuri și datorii.

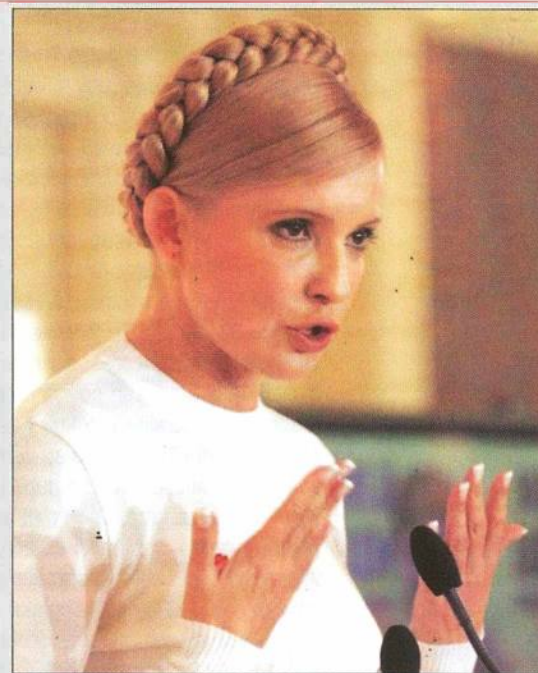
text **Silvana Pătrășcanu**

Cine a câștigat: țarul sau țarina?

Șefii *Gazprom* și *Naftogaz* au semnat în 19 ianuarie contractul de vânzare-cumpărare a gazului rusesc pentru perioada 2009–2019 și acordul pentru tranzitul gazului rusesc prin Ucraina tot pentru o perioadă de zece ani.

Ceremonia a fost transmisă în direct și de *CNN* și de *Euronews*. Cine a câștigat, cine a pierdut? Greu de spus. *Gazprom* a primit indicații de reluare a livrărilor de gaz rusesc destinat Europei prin Ucraina, ordinul fiind dat, via televiziuni și agenții de presă, de Vladimir Putin. Acordul a fost semnat de președinții celor

două companii, Aleksei Miller și Oleg Dubina, în prezența premierilor Vladimir Putin și Iulia Timoșenko. Ultimii doi, în fapt adevărații combatanți, în rol de țar și țarină. Premierul ucrainean Iulia Timoșenko a mai spus că taxa de tranzit pentru gaz este rentabilă, având în vedere prețul stabilit pentru gaz, preț care nu a fost deocamdată precizat. Timoșenko a mai spus că Ucraina va rămâne o țară de tranzit de încredere și că va relua livrările de gaz imediat după ce acesta va fi pompat în conductă. Ucraina va cumpăra gazul rusesc „la un preț bazat pe formula europeană”, dar cu o reducere de 20% pentru anul 2009, cu condiția ca taxele de tranzit să rămână la nivelul anului 2008. Prețul nu a fost precizat!

MALTA 2009

Plecări săptămânale începând din 16 iunie

20% reducere pentru rezervări până pe 31 martie!

de la **217** euro
avion + 6 nopți cazare

MALTA TRAVEL • str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23, sect.1,
București (în spatele Cinematografului Patria)

tel./fax: 318.59.92 • tel: 318.59.93, 0722.626.903 • maltaltd@malta.ro • www.malta.ro

EUSEBIU ȘTEFĂNESCU:

„Doar prin poezie te poți conecta la Cosmos!”

Din iarmarocul vieții, Eusebiu Ștefănescu păstrează doar povestea din poveste. Istoriile sale întârziate în tâlc, amintiri trăite, visate, dăruite, devin pentru cei care le ascultă, clipe de sărbătoare. Eusebiu Ștefănescu poartă în ființa sa energii narcotizate în întunericul sălii de spectacol, surâsul împăcat al dragului de prieteni, forța clocotitoare a seducției prin poezia rostită. Este, totuși, un melancolic senin. Am avut bucuria de a mă afla în câmpul său magnetic, alături de prieteni comuni. Am auzit oameni serioși, credibili, în toată firea, rugându-l alintat: „Hai, Sebi, te rog, spune Rică fante de Obor!”, sau tânguindu-se: „Hai, Sebi, spune-mi și mie o poveste...” Mai mult, observ de peste

zece ani că la sărbătorile culturale, concentrate în final la o masă într-un restaurant, admiratorii săi i se adresează abrupt, cunoscându-i repertoriul: „Spune poezia aia cu calul!”, „Dar spune-o și pe aia cu prefixul lui Dumnezeu!” Iar Sebi nu îi poate refuza și, cu generozitatea sa de aristocrat, își trimite poveștile și poemele spre inimile noastre. Uneori, simți că rostirile sale îți toarnă vin în sânge. Scriind despre Eusebiu Ștefănescu, ispita de cuvinte devine flămândă, de aceea m-am alăturat celor care cred că acest om reprezintă o lume în sine, numită chiar Eusebia. E singura formă în care pot reduce ce aș vrea să spun, la un singur cuvânt. Dialogul de față s-a purtat într-un loc care îi priește, *La Universitari*. Astfel, la restaurantul *Casei Universitarilor*, poveștile lui Eusebiu, topite în carminul unui bitter creativ, au dat zgomotul de fond mai încet.

▼ Dragă Eusebiu Ștefănescu, spune-mi cum este cu primii pași făcuți pe scenă? Sunt aceiași cu primii pași care lasă urme?

– Debutul înseamnă, de obicei, numai atât: primii pași într-o carieră, fie ea artistică sau științifică. Debutul, în concepția mea, înseamnă, într-adevăr, primii pași care lasă urme. Altminteri, poți să faci niște pași oarecare, care să nu însemne nimic, pentru nimeni... Asta duce la ideea

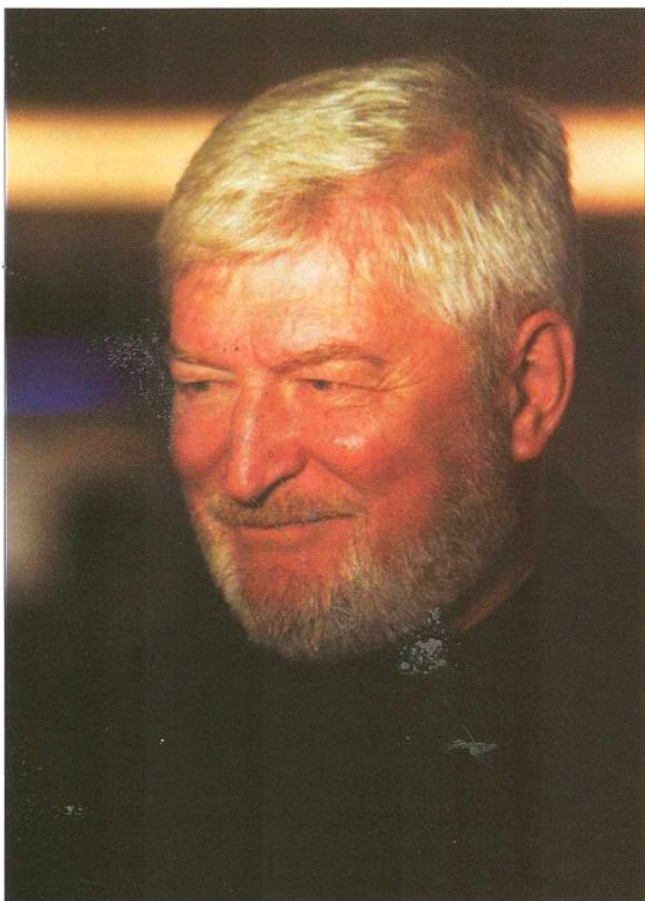
„Fănuș Neagu mi-a spus:
– Ai băut un whisky?
– Nu!
– Atunci, hai să bem un whisky!”

că pentru a te rata, trebuie să ai ce să ratezi. Cred că dacă vorbim despre marii ratați ai lumii, sunt tot atât de puțini ca și geniile. Orice ratat trebuie să dovedească întâi faptul că are potențial. Gheorghe Pituț povestea că a adormit cândva într-o poiană, dintr-o pădure, și când s-a trezit, se privea ochi în ochi cu o căprioară... Și că din clipa aceea a devenit poet.

– Care a fost prima ta apropiere de lumea

teatrului, cum și când s-a decis în stele că vei fi actor? Tu cu ce căprioară te-ai privit în ochi?

– Dacă mergem până departe, adică până în copilăria mea, a fost la o masă de spiritism. Pe atunci stăteam la Cămpina, bunica mea vorbea din când în când cu fiul ei care murise la 16 ani, în același fel în care Hasdeu vorbea cu fiica lui, Iulia. Datorită bunicii mele, am avut din când în când contact cu o lume, posibil fictivă, o

lume care poate exista doar în noi și într-un contact cosmic... Ceva există, pentru că o energie absolut ciudată se făcea simțită în acel medium...

– Aveai voie să asiești la acele ritualuri?

– Ei, eram un copil, eram și eu pe acolo... Să-ți fac o mărturisire: tatăl meu nu era de acord cu lucrurile astea, el era un tip pragmatic, cel puțin prin formația lui de inginer și om de știință. Avea însă o înclinație către creație, era și inventator... La una dintre ședințele de spiritism, a fost chemat Eminescu, pentru că mama mea, care are 87 de ani, s-a născut pe 15 ianuarie. Mama mi-a transmis această obsesie pentru Eminescu. Prima întâlnire cu Eminescu a fost atunci, la acea masă, când mama l-a întrebat ce va face copilul ei în viață. Eu scriam poezie, deși aveam doar vreo opt ani. Eminescu ar fi răspuns simplu: „actor“. Nici nu știam ce înseamnă, mi se părea un cuvânt arhaic. Atunci se spunea „artist emerit“ sau „artist al poporului“. Apoi a revenit termenul de actor. Ei bine, am fost nevoit să mă gândesc din clipa aceea, cu seriozitate, la faptul că poate sunt predestinat să devin actor. Nu știam dacă voi pleca pe drumul favorabil mie... Dar nu regret nimic din ceea ce mi s-a întâmplat, actor fiind.

– Privind spre trecut, ai spune că ai avut noroc? A fost actoria o chestiune de destin?

– N-am avut piedici majore, dar nu poți niciodată, indiferent ce faci într-un domeniu sau altul al artei, să fii mulțumit. Dacă ai

„În iubiri nu am avut niciodată forța să rup.

Poate că sunt laș.

Poate că nu sunt

destul de tare. Am

lăsat sentimentele să

se stingă de la sine...

Stau într-o relație,

chiar dacă nu mai e

iubire, până se

topește cu totul.

Nu-mi plac rupturile

dure. Am rămas

prieten toată viața cu

fosta mea soție,

mama băiatului meu,

Ionuț Ștefănescu.

Poate e cea mai bună

prietenă a mea. Am

trăit și stingerea și

transformarea

sentimentelor

în prietenie.“

atins perspectiva înseamnă că ea a fost foarte aproape de tine, într-o zonă a comodității. Dar am avut, din când în când, mari satisfacții. Cele mai mari au fost tot în legătură cu poezia. Pentru că, vezi, această atingere inițială, pe care am avut-o atunci, la opt ani, am pus-o deoparte o perioadă lungă, când am încercat să mă concentrez în zona ludicului, în sensul de joc. Se spune că jocul stă la baza culturii lumii. Mai departe, sunt și alte teorii, Pessoa spune că poetul este un simulant, adică pentru a putea vorbi despre adevărul universal, adevărul lumii, el își pune măști personale.

– Cum vezi apropierea indelicabilă, puternică și, atunci când se produce, iremediabilă între poet și actor?

– Cel puțin în destinul meu, legătura între poezie și actorie este foarte puternică. Atunci când am început să mă întâlnesc cu publicul care se contaminează cu poezie, am fost foarte fericit. Eu sunt partizanul oralității. Am avut această discuție și cu Nichita Stănescu, care la rândul lui descindea, zic eu, din acea stirpe rară de aezi... Nu întâmplător el dicta poezie, se cutremura de încremenirea cuvântului pe hârtie... Cum spuneam, am avut în viața mea de actor, de câteva ori, mari bucurii. Acestea mi-au răsplătit mie orice efort, orice jertfă aș fi făcut... Sigur că uneori e praf și pulbere viața noastră personală, vorba lui Nichita... Dar toată această jertfă merită să fie trăită, suferită, pentru câteva clipe extraordinare când intri într-o comuniune subtilă cu publicul, când simți că nu ești singur, că altcineva simte la fel ca tine în acea secundă, că oamenii pot fi la fel de emoționați ca și tine atunci când simt acea atingere a poeziei! Se întâmplă o taină trăită împreună. Satisfacția e imensă, te topești în trăire, nici nu se poate exprima. Când se întâmplă parcă te conectezi la Cosmos, la ceva esențial...

– Care sunt datele speciale necesare unui actor pentru a fi capabil de un asemenea transfer energetic și emoțional?

– Eu nu știu ce am în plus. Dar ceea ce mă duce pe mine în acea stare, e faptul că încerc de fiecare dată să recrez poezia. Am avut revelația în legătură cu Eminescu, prin Nichita. Într-o iarnă, pe 15 ianuarie, m-am întâlnit din întâmplare cu Nichita în fața Atheneului Român. Avea piciorul în ghips. Și mi-a spus: „Am venit să pun o floare la statuia lui Mișu, pentru că e ziua lui.“ Ninge peste statuia lui Eminescu și atunci Nichita mi-a dat titlul spectacolului pe care eu îl pregăteam pentru ziua lui, pe 31 martie. „Frunză verde de albastru“. Spectacolul urma să se joace la Ploiești, iar Nichita vroia să intre pe scenă... Mi-a spus: „Am să intru și eu în lumina voastră pe scenă, să vă zgândări!“ Ei, și atunci, la statuia lui Eminescu, s-a întors și mi-a zis:

„pentru că ți-am dat nume la spectacol, trebuie să faci cu mine câțiva pași, să îți arăt unde a scris Mișu, Kamadeva.“ M-a dus undeva, era un fel de scuar, iar peste gard se vedea o casă roșcată, cu prispă. Zice: „Vezi, aici, în prispa asta, a scris Mișu, Kamadeva. Ții cu mine, Kamadeva?“ Eu nu știam dacă știu atât de bine Kamadeva încât să merg cu el în această ambiție. Dar am știut-o și am recitat-o împreună. El spunea două versuri, eu altele două, până am ajuns la „cu săgeata-i otrăvită, a venit ca să mă certe“ iar eu am închis: „fiul cerului albastru și-al iluziei deșerte“ ... A fost uluit pentru mine că am ținut cu el poemul până la capăt, fără să mă încurc, era ca un dicteu divin, eu nu știu de unde am știut-o... Parcă recream versurile, rima... Dumnezeu m-a ajutat. Apoi, Nichita m-a întrebat dacă l-am văzut în prispă pe Mișu. Și eu m-am întors și l-am văzut... Adică Nichita îmi inoculase o vedenie, cu forța lui. Aceasta a fost a doua mea întâlnire cu Eminescu. Prima a fost cea ședință de spiritism, despre care poate nici n-am voie să vorbesc... Dar am trăit-o.

– Cum ai făcut selecția repertoriului tău din poezia românească, atât de amplu, atât de percutant și răzvănător?

– Nu am selectat prin criterii axiologice. Este o selecție afectivă, în sensul acelei memorii în care se așază ceea ce îți place. În memoria mea s-au așezat câteodată, instantaneu, un vers, o imagine... La început nu am reținut un poem în integralitatea lui, cred că la început am reținut poemul prin imagini, prin viziuni... Eu rețin prin emoție.

– Dar nu reciti doar din Eminescu și Nichita. Urmează Bacovia, Barbu, Blaga... Dan Laurențiu, Pituț...

– Ajungem la Cezar Ivănescu, Sorrescu... Toți poeții care lasă urme, plus poeții din literatura lumii, pe care îi porți în tine și trebuie să faci cumva să se întâlnească.

– Miron Radu Paraschivescu. E emblematic felul în care tu reciti Rică, fante de obor...

– Ha! Ha! Ha! Odată eram la un restaurant din Ploiești, orașul în care mi-am petrecut poate cea mai frumoasă parte a carierei mele... Mă aflu în compania unor autorități locale, șefii poliției, oameni foarte puternici, care erau și admiratori de teatru. Am plecat la un moment dat de la masă ca să mă duc la toaletă. Trebuia să trec printr-un salon care era ticsit de țigani. Printre ei era și un fel de prieten al meu, un oarecare Berghiu, avea și sânge boieresc și țigănesc... Mă plăcea pe mine, venea la spectacole... Ei, și în clipa aceea era bătut, era plin de sânge. Am intervenit în apărarea lui și am încercat să aplanez acel conflict. Intervenția mea nu a fost primită cu ochi buni și în momentul când am intrat în

toaleta restaurantului, au venit doi dintre ei, m-au amenințat, au scos cuțitele... Atunci femeia de serviciu, care era tot țigancă, îi știa, a ridicat una din ustensilele ei către atacatorii mei, tipând: „Băăă, nemernicilor, e domnu' Eusebiu care a spus la Sala Sporturilor despre Rică, fante de Obor! Derbedeilor, e de-al nostru!”... Mi se păruse că am trecut pe lângă moarte. M-am întors în separeul meu cu polițiști și n-am spus nimic din ce se întâmplase. De atunci, toți țiganii din Ploiești m-au respectat. Mă apropiau cu mare emoție de acest univers pe care nîl propune Miron Radu Paraschivescu. Cel mai grozav este să recit acest poem cu lăutari...

– Ai avut și norocul, destinul de a avea întâlniri memorabile, de a lega prietenii fantastice cu mari scriitori... Pe care ai știut să le trăiești, să le fructifici...

– În perioada debutului meu la Timișoara, m-am întâlnit cu Anghel Dumbrăveanu, cu Sorin Titel... Atunci și acolo am pus în scenă primul spectacol de poezie. A fost proba de foc a spectacolului, întâlnirea cu Aron Cotruș și cu Ștefan Aug. Doinaș. Au fost mulți intelectuali la întâlnirea aceea, când eu am susținut ideea spectacolului de poezie. Se întâmpla în 1968.

– Sunt mai bine de 40 de ani. Din ce poezi ai recitat atunci?

– Eminescu, Barbu, Bacovia, Blaga... Începeam spectacolul cu un poem senzațional al lui Doinaș, un fel de definiție a stării poetice... Uite cum era: „se scalpează un cântec gol, pe-un taler de-aramă/omorâtă în pântec, clipa de har, se destramă/ard preasfinte odoare, scuipe tămăie sihaștrii/rana cerului doare, suptă de greieri albaștri.../idoli copti din nimica, umblă și pipăie frica...” Dar Doinaș s-a opus. Și ajunsesem eu, tânăr actor care copitărisem bezmetic prin cultura lumii, să am argumente în fața lui Doinaș care credea că prin patosul rostirii se îngustează universul poetic. Spunea că un cuvânt scris are mult mai multe conotații decât se pot desprinde din rostire... Eu în genunchi pe covor, îmi susțineam ideile, el în picioare, mă contrazicea... Atunci Ovidiu Cotruș m-a susținut. L-a convins pe toți că e necesar ca spectacolul să aibă loc. A fost un moment de mare tensiune între spirite.

– Ești unul dintre partizanii greu de combătut, în ceea ce privește oralitatea poeziei...

– Cuvântul rostit, cuvântul care bate aerul, pătrunde mai cald în sufletul celui care îl primește. Și pentru că vorbeai de întâlniri mele, acolo, la Timișoara, au început. Apoi am plecat ca să mă apropiau de familia mea, dar am rămas cu nostalgia acestui oraș care mustește de spiritualitate... M-am întors la București, cu gândul la Ploiești. Ovidiu Cotruș m-a trimis cu un fel de pașaport către Petrache Țuțea, făcuseră pușcărie împreună. Mesajul era că trebuie

**Eusebiu Ștefănescu
alături de Maria
Gheorghiu,
Clara Mărgineanu
și Emeric Imre**

să stau puțin și sub aripa lui, să mă apropie de partea esențială a culturii. L-am căutat și l-am recunoscut. Îl mai văzusem în 1965, la cofetăria *Albina*... M-am împrietenit apoi cu Dan Laurențiu, prietenie care a durat până la moartea lui. Mă duceam la el și la 3-4 dimineața dacă mă chema... Dar el nu știa cât e ceasul... Mă chema la ore aberante și eu simțeam nevoia să mă duc, ca și când era un fel de datorie a mea...

– Probabil că ai tu un cult al prieteniei...

– Da, am. Dar Dumnezeu a avut grijă să îmi alimenteze acest cult. Față de prietenii mei care au murit, eu am rămas dator. Și față de Dan Laurențiu, pentru că nu am fost lângă el în ultimele clipe. El mi-a arătat mie mai multă prietenie în timpul vieții decât i-am arătat eu. Dar eu nu m-am putut revanșa, pentru că el a murit. Și față de Nichita... Nici nu m-am dus la ultima lui aniversare, pe 31 martie, pentru că era atâta lume acolo, zarvă, nebunie, încât eu m-am urcat în trenul de Ploiești și am plecat. Deși puteam să rămân. Dacă vrei să facem o ierarhie a cultului prieteniei, Nichita îl avea deasupra tuturor, fără discuție... Pentru că el își recrea prietenii, îi înfrumuseța, îi făcea geniali pe toți din jurul lui... Lua oameni simpli și îi poleia. El nu s-ar fi putut simți dator, pentru că a avut grijă în timpul vieții lui să facă tuturor niște daruri incommensurabile. Putea să îți dăruiască o monedă. Un ceas, o icoană, un tablou de o valoare uluitoare, fără să te cunoască prea bine. Astfel s-a imortalizat prin daruri. Urme, semne de la Nichita...

– Cred că te simți bine în propria-ți ființă, oriunde ai fi, în jurul tău este mereu armonie...

– Nu creez tensiuni. Întotdeauna încerc ca și contradicția să o așez în lumina umorului. Orice dispută are hazul ei până la urmă. Umorel se naște din contradicție, din lupta între aparență și esență. Să revin, într-o seară am făcut cu mâna unui taxi. A

oprit o mașină. Șoferul mi-a deschis portiera, am urcat în față. În spate, era Fănuș. „Ai băut un whisky?”, m-a întrebat. „Nu!”, i-am răspuns. „Atunci, hai să bem un whisky!” La masă mi-a dat să scriu o hârtie. După vreo lună, mi-a telefonat cineva de la secretariatul teatrului Național, să duc cartea de muncă... Atunci când m-am dus să iau cartea de muncă de la Teatrul Mic, am avut un sentiment de jenă, nu anunțasem pe nimeni că plec și nici nu am crezut că cererea respectivă înseamnă transferul meu. Nu îi povestisem nici soției mele. Mitică Popescu bineînțeles că s-a supărat, ca și Gilda Teodorescu, erau prietenii mei apropiați. Leopoldina Bălănuță, când devenise directoare, a vrut să mă întorc. I-am spus că voi părea nesperios, să îmi dea timp de gândire... S-a întâmplat o chestiune de destin, după o săptămână, a aflat și doamna Bălănuță că postul meu se evaporase rapid. N-am forțat destinul, așa s-a întâmplat. Nu am să îmi reproșez nimic, nu am trădat pe nimeni, dimpotrivă, suntem prieteni în continuare.

– Există o vocație a pedagogiei în teatru? E limpede că nu este suficient să fii actor bun ca să poți transmite meseria...

– Nici nu trebuie neapărat să fii actor bun ca să fii profesor bun. Da, îți trebuie vocație, pentru că pedagogia, practică la nivelul cel mai înalt, este o artă. E vorba despre transferul sufletesc între profesor și elev. Și eu mă descopăr, prin studenții mei. Și asta nu e un loc comun, e chiar o țință a vieții noastre care se confundă adesea cu cariera noastră. E aproape tragic să ajungi spre sfârșitul vieții, fără să te cunoști. Dacă ți-ai propus această țință, această zbatere și nu ai reușit, e grav.

– Este extraordinar că poți crede într-atât în forța poeziei. Mai cu seamă că te adresezi unui public eterogen, publicul obișnuit, celui public pe care multe televiziuni și publicații îl cred imbecil, retardat, și de aceea îi oferă produse pe măsură. Prin spectacolele tale de poezie nu te adresezi unor oameni a căror meserie sau preocupare este literatura...

– Spun cinstit că atunci când sunt în sală literată, academicieni sau colegi de-ai mei, sunt foarte emoționat și parcă nici nu am atâta forță de contaminare. Vorbim, totuși, despre un fel de magie, nu pot să o practic cu profesionalism. Eu mă simt bine când în sală sunt oameni simpli, cu ei intru mult mai bine în rezonanță, atunci eu îi conduc... Dacă sunt poeți în sală, e foarte greu pentru mine, îți dai seama, au o rezistență...! S-ar putea să fie chiar refractari. Ei simt poezia prin toată ființa lor, au poezia în interior, eu trebuie să îi scot din carapacea lor de poeți! Știu însă, că doar prin poezie te poți conecta la Cosmos.

text **Clara Mărgineanu**

foto **Agerpres și arhiva**

UN COLȚ DE PARADIS CIPRU

Prețuri de la
355 euro

PACHETUL INCLUDE:

- bilet de avion cursă directă
BUCUREȘTI - LARNACA - BUCUREȘTI
- 7 nopți cazare cu mic dejun / hotel 2*
- asistență turistică locală

PACHETUL INCLUDE:

- taxe aeroport - 135 euro/persoană
- transfer
- asigurare medicală + storno

Love Cyprus

Vacanțe de prestigiu

**PRESTIGE
TOURS**

Sediu central: Str. George Enescu, nr. 31,
(lângă fostul mag. EVA), sector 1, 010303 București
Tel.: (+4021) 319.77.94/95/96/97;
0747.01.01.50 / 0752.12.17.23
Fax: (+4201) 312.12.55
e-mail: info@prestigetours.ro

Agencia Ploiești: Winmarkt Shopping Center,
subsolul mic, 17-25 Republicii Blvd., Ploiești
Tel.: (+40244) 59.15.85, 0344.80.18.10,
0344.80.18.11; Fax: (+40244) 510.204;
Mobil: 0747.01.01.54
e-mail: victoria@prestigetours.ro

www.prestigetours.ro

Best-of...

Elena Udrea, „ministra-sexy“

Am avut Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, apoi Ministerul pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Comerț, Turism și Profesii Liberale (M.I.M.M.C.T.P.L.). Prea multe ingrediente într-o singură plăcintă. Și prea condimentat nu înseamnă neapărat bun. Guvernul format în urma alegerilor parlamentare de anul trecut a decis să separe acest amestec. Acum, există iar un minister al Turismului. Unul, după cum unul e și conducătorul acestui minister – Elena Udrea. Cine nu a auzit de ea înseamnă că a fost crescut în creierul munților, dar până și acolo îi este cunoscut numele. Că de-aia există antena prin satelit. Un ministru cu vino-coace, dar și cu o biografie presărată cu scandaluri, bârfe, zvonuri mai mult ori mai puțin adevărate, șoptite de adversari politici și urlate în gura mare de presă. O carieră printre politicieni și oameni de afaceri, decolteuri generoase și priviri șarmante de sub șuvițe de păr blond.

CV-ul unui Capricorn

Un ministru-femeie la Ministerul Turismului! Mda, să zicem. Cum cine? Elena Udrea? Asta e prea de tot!, au sărit cu gura dușmanii politici. E clar, Guvernul a înființat special ministerul pentru Udrea!, a tunat presa. Cred că ne lipsește managementul, iar doamna Elena Udrea va reuși să realizeze acest lucru, a apărato Emil Boc la investirea în funcție. Așa a intrat Elena în Turism. Toți ochii sunt pe ea, este unul dintre cei mai vânați miniștri de către gazetari și trebuie să se împace cu această situație.

Dar cine e Elena Udrea? *Blonda sexy, Blonda de la Cotroceni, Fecioara din Pleșcoi, Blonda de la Golden Blitz, Lenuța* dacă ar fi să ne luăm după gura cea spurcată a presei. Numele ei este pe buzele tuturor. Un sondaj BCS făcut la inițiativa Fundației Societatea Civilă cu ceva timp în urmă o indica pe Elena Udrea drept cea mai sexy persoană publică din România. Înaintea Mihaelei Rădulescu, a Andreei Marin și chiar a celeilalte Elene, Elena Băsescu. Cum să te aperi de toate astea când tu ești un sex-simbol care sucește mințile multor bărbați, fie măcar și doar în imaginația acestora?!

Născută pe 26 decembrie 1973, Elena Udrea declară că a venit pe lume în orașul Buzău („și nu în Pleșcoi, așa cum se încăpățânează unii să susțină”, comentează Elena Udrea pe blogul personal), iar copilăria și-a petrecut-o în satul Pietrosu, comuna Costești, Buzău. „Ambițioasă, disciplinată și perseverentă până la încăpățănare”, cum se autocaracterizează, Udrea susține că a împărțit copilăria oricărui copil născut în era comunistă. Își plânge de milă că nu a băut Pepsi, Coca-Cola până la 14 ani, că a stat la cozi la ouă și cartofi, dar recunoaște că a fost o elevă-model

Mașina de sucit minți

și că a luat premiul întâi cu coroană de la clasa I la clasa a VIII-a, fiind și pionieră și UTC-istă. Revoluția a prins-o la jumătatea liceului *B. P. Hasdeu* din Buzău și a scos-o în stradă pe 22 decembrie 1989. A urmat cursurile Universității Creștine *Dimitrie Cantemir* – Facultatea de științe juridice și administrative, studii postuniversitare la Universitatea de Apărare *Carol I*, urmând un doctorat în științe militare cu o lucrare despre interesele NATO la Marea Neagră și în Caucaz. Între 1995 și decembrie 2005, Udrea a fost avocat în propriul său Birou de Avocatură *Udrea Elena Gabriela*. Până aici nu avem decât CV-ul unui om obișnuit. Abia acum începe ascensiunea politică a actualului ministru al Turismului care a intrat în politică la 30 de ani și în doar șase ani a ajuns un membru marcant al PDL.

Prima apropiere de scena politică a constituit-o anul 2002, când a intrat, ghiciți unde, tocmai la dușmanii PD, adică în PNL. În 2003, Elena Udrea devine doamna Cocos, ea căsătorindu-se cu omul de afaceri Dorin Cocos la Consulatul român din New York, chiar de ziua ei, la 26 decembrie. Cum proaspătul soț a stârnit valvă în presă prin afacerile sale, scandalurile au afectat și imaginea tinerei politiciene. În iunie 2004 a devenit consilier municipal al PNL în Consiliul General al Municipiului București. Pe 21 octombrie demisionează din partidul care i-a înlesnit apropierea de scena politică și din 12 februarie 2006 intră în PD, devenind între timp secretar executiv al Partidului Democrat Liberal. A candidat anul trecut pentru un mandat de deputat la colegiul 25 din Drumul Taberei, București, a obținut acel mandat și iată-o astăzi ministru al Turismului.

Figura feminină cea mai reprezentativă a politicii românești, tânără, sexy, frumoasă încât să sucească mințile multor bărbați, Elena Udrea s-a remarcat printr-o serie de scandaluri, gafe și atitudini pe care adversarii politici și presa le-au sancționat fiecare în felul său, dar nu i-au știrbit cu nimic notorietatea. Pur și simplu, este genul de femeie pe care, vrând-nevrând, nu poți să o treci cu vederea, iar ministerul pe care îl ocupă nu e chiar unul de lepădat. Cine știe, poate cineva cu sex-appeal la Turism, prin contaminare, schimbă înfățișarea turismului autohton și atrage mai mulți turiști străini în România!

1. De numele Elena Udrea este legat un prim scandal din perioada februarie-noiembrie 2005 când a fost consilier de stat și șeful Cancelariei Prezidențiale. Atunci dezvăluirile din *Evenimentul zilei*, timp de două luni, făcute de ziaristul Mihai Munteanu cu privire la afacerile lui Dorin Cocos și încercarea acestuia de a-

Inițiative ca ministru al Turismului:

● Turismul balnear – o prioritate națională ● A lansat programul de *early booking* prin care hotelierii să acorde facilități turiștilor români care își rezervă din timp locuri în hotelurile de la munte, stațiuni balneare și de pe litoral ● Inițiativa de promovare a turismului românesc în Italia, prin Direcția Generală Promovare Turistică a ministerului, și invitarea jurnaliștilor italieni în România, la mănăstirile din Moldova, pentru a cunoaște adevărata față a poporului român.

cumpăra tăcerea au determinat-o pe dna Udrea să demisioneze din post.

2. Porecla de *blonda de la Golden Blitz* a primit-o tot din cauza legăturilor de afaceri ale soțului ei cu Dan Besciu și Sorin Vulpescu, patronii restaurantului *Golden Blitz* și ai firmei *Euroconstruct Trading '98*.

3. Din aceeași perioadă datează și acuzele la adresa premierului Călin Popescu-Tăriceanu, pe care Udrea l-a învinovățit că ar fi intervenit telefonic pe lângă procurorul general Ilie Botoș în cazul arestării omului de afaceri Dinu Patriciu, prieten și partener de afaceri al premierului, la care s-a adăugat scandalul *Bilețelul roz*, când Elena Udrea a declarat la televizor că premierul Tăriceanu i-a solicitat președintelui Băsescu, într-o scrisoare, o intervenție în justiție în favoarea lui Patriciu.

4. Nici măcar parcările *Dalli* nu au schimbat ceva în ascensiunea Elenei Udrea pe scena politică, mai ales în perioada de campanie electorală. Ca un făcut, numele ei a fost pus în legătură tot cu binecuvântatul om de afaceri Dorin Cocos, despre care s-a spus că deține afaceri cu parcări în București. Adversarilor politici le-a explicat că soțul său a vândut acțiunile pe care le deținea la societatea *Dalli Impex* încă din iunie 2004, iar când a depus declarația de avere, odată cu obținerea mandatului de

deputat, la sfârșitul anului trecut, Udrea a scris doar atât la rubrica sursa venitului: nume și adresă – *SC Dalli International SRL*. Mai mult, despre *Dalli Impex* dna ministru a spus că de fapt nici nu este același lucru cu *Dalli International*.

5. Când vine vorba de numele Elena Udrea, presa nu i iartă nimic. Dacă a dat cu mopul într-o sală de clasă înainte de începerea anului școlar în apropierea campaniei electorale sau a croșetat în ediția specială de la *Realitatea TV* eticheta a fost clară: *falsează*. Mai adăugați și confuzia privind forma de organizare a Norvegiei și tabloul e complet.

6. După alegerile locale din iunie 2008, Elena Udrea a fost trimisă, drept coordonator, să facă ordine în organizația PDL Constanța, o filială cu rezultate slabe la scrutin. Liderii locali i-au contestat autoritatea, dar au fost amenințați cu excluderea din PDL, Udrea a fost ca uleiul și apa. A ieșit la suprafață.

7. Nici după numirea în funcția de ministru al Turismului, meciul Udrea – presă nu s-a încheiat. O greșeală care i-a fost imediat sancționată a fost ideea de a transforma Bucureștiul într-o stațiune balneoclimaterică, datorită izvoarelor termale din jurul Capitalei. Jurnaliștii i-au amintit imediat că atât timp cât faimoasele *Băi Herculane* sau *Borsec* sunt pe cale de dispariție, ideea cu tratament balnear la București este o utopie.

Bărfe despre Elena Udrea:

- S-a zvonit că ar fi existat o legătură sentimentală între președintele Traian Băsescu și fostul consilier prezidențial. Un zvon neprobat cu fapte
- Anul trecut, de ziua soțului, Dorin Cocos – pe care acesta și-a serbat-o la Monte Carlo – Elena a lipsit de la eveniment, presa a insinuat imediat că ar fi o răceală între cei doi. Elena Udrea a dezmințit, spunând că a venit în țară pentru a fi alături de victimele inundațiilor
- Când Radu Mazăre a declarat despre Elena Udrea că face treabă bună la Constanța, beculețele jurnaliștilor români s-au aprins imediat lansând ideea unei posibile idile între cei doi

Cealaltă față a Elenei Udrea

Sigur că presa a fost răutăcioasă cu ea. Sigur că și ea a avut partea ei de vină, fiindcă până nu faci foc, fum nu iese. Și totuși, dacă vrem să avem o imagine completă despre Elena Udrea, nu putem să nu-i recunoaștem și calitățile care au ajutat-o în carieră.

În primul rând, are o rezistență de învidiat la campaniile duse de ziariști împotriva ei, apoi posedă un șarm aparte, o atitudine optimistă și o ținută ultraîngrijită, care le face invidioase pe multe femei politician din România. Da, Udrea este un politician

bătăios până la sânge, orice ar spune lumea. Apoi, Elena Udrea a demonstrat tuturor că se pot demola prejudecățile legate de blonde chiar și când îi mai scapă câte o gafă. E un politician tânăr dar versat, departe de a fi naiv. Dezinvoltura sa și acceptarea de a apărea în diverse pictoriale de prin presa românească o fac un politician atipic, care știe să lupte cu armele din dotare și duce un război din care iese, în general, victorioasă. Dincolo de zâmbete, toalete elegante – mai nou mult mai sobre decât în vremea când era un simplu politician fără o funcție de conducere în Guvern

– există și o femeie Udrea care și-a dorit o căsătorie în secret, tocmai la consulatul României de la New York, chiar de ziua ei, dar care regretă că nu a îmbrăcat totuși rochia de mireasă sacrificându-se pe altarul politicii.

Noi am solicitat un interviu doamnei Elena Udrea cu un set generos de întrebări, dar, din păcate, biroul de presă al Ministerului Turismului ne-a anunțat că dna. Elena Udrea, momentan, nu acordă interviuri.

text **Alice-Claudia Gherman**

foto **Agerpres și Mediafax**

Elena Udrea prin ochii celorlalți

Psihologul Georgeta Chineza:

„Faptul că Elena Udrea a ajuns în Parlament după alegerile de anul trecut demonstrează că a fost percepută ca o persoană OK de către electorat. Nu cred că alegerile au fost mistificate. Înseamnă, de asemenea, că mai există destul de mulți naivi care au crezut toată mascara de dinaintea alegerilor. Mie mi s-a părut cea mai josnică manipulare electorală. Să tricotezi într-o emisiune în condițiile în care tu îți cumperi genți de 30.000 de euro nu reprezintă altceva decât o indecență, o jignire a inteligenței oamenilor care te văd. Ca profil psihologic cred că Elena Udrea se supraapreciază, iar această supraapreciere a fost alimentată atât de anturajul său cât și de rezultatul din alegeri. Nu cred că are atât de multă valoare cât i se dă și își arogă. Prin felul său de a vorbi demonstrează însă că

nu este o persoană sigură pe ea, chiar dacă afișează siguranța la exterior. Are un ego gonflabil, un Eu foarte mare!”

Dogdan Ciucă — PC:

„Indiferent de ceea ce spun cârcotașii sau de pasiunile politice, cred că Elena Udrea este o alegere inspirată pentru Ministerul Turismului. O apreciez pentru inițiativa cu tichetele de vacanță. De multă vreme noi tot am clamat că avem o țară frumoasă, bogată etc., dar nu am făcut nimic în sensul îmbunătățirii turismului. Dna Udrea e o luptătoare și cu siguranță va realiza lucruri concrete la turism. Are susținere politică, după cum s-a văzut deja are inițiative bune și dorința ca, realizând ceva pentru turismul românesc, să astupe gura cârcotașilor.”

Radu Câmpeanu — PNL:

„Când ați rostit numele Elena Udrea, prima reacție care îmi vine este să râd. Nu mi se pare un personaj politic foarte interesant. Este o femeie care a plăcut anumitor domni, sus-puși, care a făcut carieră prin asta și care a făcut declarații ilare legate de turismul ecumenic. Da, a reușit să obțină fonduri uriașe pentru turism din acest motiv. În rest, este o femeie simpatică. Nu am avut ocazia să stau de vorbă prea mult cu ea, dar e agreabilă. Nu este însă o personalitate politică interesantă, pe scurt, e doar o femeie agreabilă la prima vedere!”

Cosmin Gușă:

„Activitatea dnei ministru în perioada aceasta scurtă e printre cele mai promițătoare. Elena este foarte ambițioasă și dorește să demonstreze că nu relația ei specială cu Traian Băsescu o recomandă pentru politică ci realizările ei personale. Nu cred însă că este un ministru de cursă lungă, fiindcă polarizarea

Averea unui ministru

Din declarația de avere depusă la Camera Deputaților, la 16.12.2008, situația financiară a ministrului Udrea arată astfel, la rubrica:

terenuri intravilane: ● 608 mp împreună cu Dorin Cocos în str. Chopin ● 3.000 mp împreună cu Dorin Cocos în str. Neajlov nr. 85-87 și alți 3.000 mp la nr. 89-91 ● 5.008 mp împreună cu Dorin Cocos în str. C-tin Godeanu ● 5.061 mp împreună cu Dorin Cocos în sectorul 1 – București;

clădit: ● apartament, suprafața 60 mp, în Bd. Unirii nr. 15, în valoare de 136.237 lei imposibilă, proprietate pe numele Elena Udrea ● casă de 169 mp, în șos. Pipera nr.1-4, în valoare de 130.000 lei imposibilă, proprietate pe numele Elena Udrea;

alte bunuri: ● autoturism Mercedes, an de fabricație 1998 ● bijuterii-ceasuri în valoare de 50.000 euro;

active financiare: ● Banca Transilvania, cont curent în valoare de 15.067 euro;

alte venituri în ultimul an: ● 5.177 lei în urma activității didactice la Universitatea Dimitrie Cantemir ● 101.055 lei din cabinetul de avocatură Elena Gabriela Udrea ● dividende în valoare de 2.000.000 lei împreună cu soțul din SC Clamari SRL și mai menționează ca sursă de venit al familiei Udrea-Cocos și Eurohotels SA plus SC Dalli International SRL;

datorii: ● BRD – Société Générale – 3.287.000 euro.

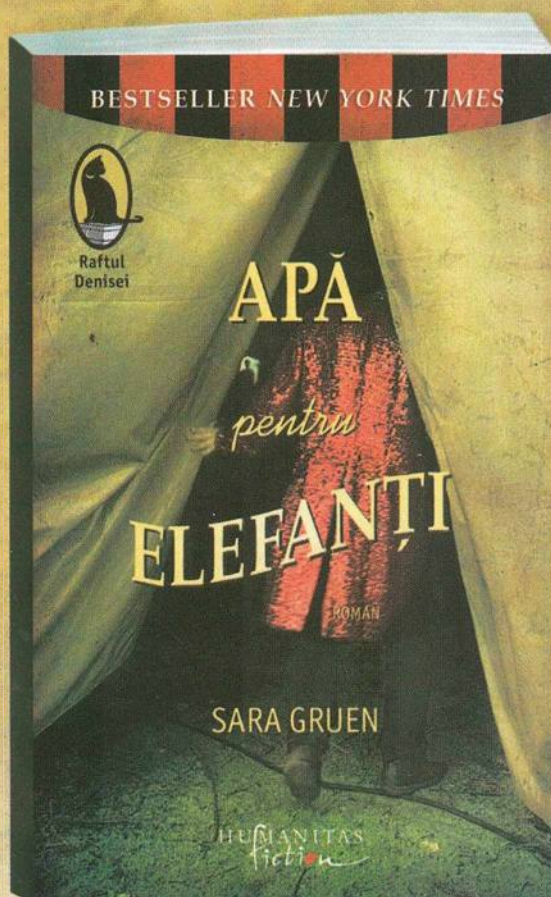
HUMANITAS
fiction

roman
tradus în peste
40 de țări și vândut
în 3 milioane
de exemplare

SARA GRUEN

APĂ PENTRU ELEFANȚI

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

„O poveste captivantă, senzuală, plină de întorsături neașteptate, despre dragoste, crimă și o eroină mută cu un secret ce se dezvăluie abia în final.”

People

Apă pentru elefanți, roman distins cu Booksense Book of the Year (2007) și aflat din 2006 în topul de vânzări din *New York Times*, ne invită în lumea scilpitoare, dar plină de tragedii neștiute, a cercului american din anii '30.

oriflame
natural swedish cosmetics

ÎN
NOTICITIM

ELLE

UNITER
UNIONEA TEATRALĂ DIN ROMÂNIA
INSTITUTUL DE LITERATURĂ PUBLICĂ

Evenimentul
evz.ro

LiterNet.ro

„Eu am fost cea care
i-am spus lui
Laurențiu Duță să
scrie o piesă special
pentru acest eveni-
ment, cu vreo două
săptămâni înainte
de înscriere. M-a
sunat într-o seară și
mi-a cântat refrenul
la telefon, iar a doua
zi i-am dat eu un
telefon și am fredon-
at piesa... am bătut
palma și ne-am
prezentat cu ea la
preselecție... și așa
The Balkan Girls a
devenit piesa
câștigătoare...”

România la *Eurovision*:

Elena Gheorghe

▼ Elena, ai fost de departe cea mai bună să ne reprezinte la finala *Eurovision* de la Moscova. Cum te simți, cu această mare reușită și, totodată, responsabilitate, pentru cariera ta? Sperai să câștigi?

– Mulțumesc tuturor pentru încrederea acordată, și o să fac tot posibilul să nu dezamăgesc pe nimeni și să aduc onoare României. Îmi doream să câștig, și am muncit mult pentru acest lucru, bineînțeles alături de echipa mea.

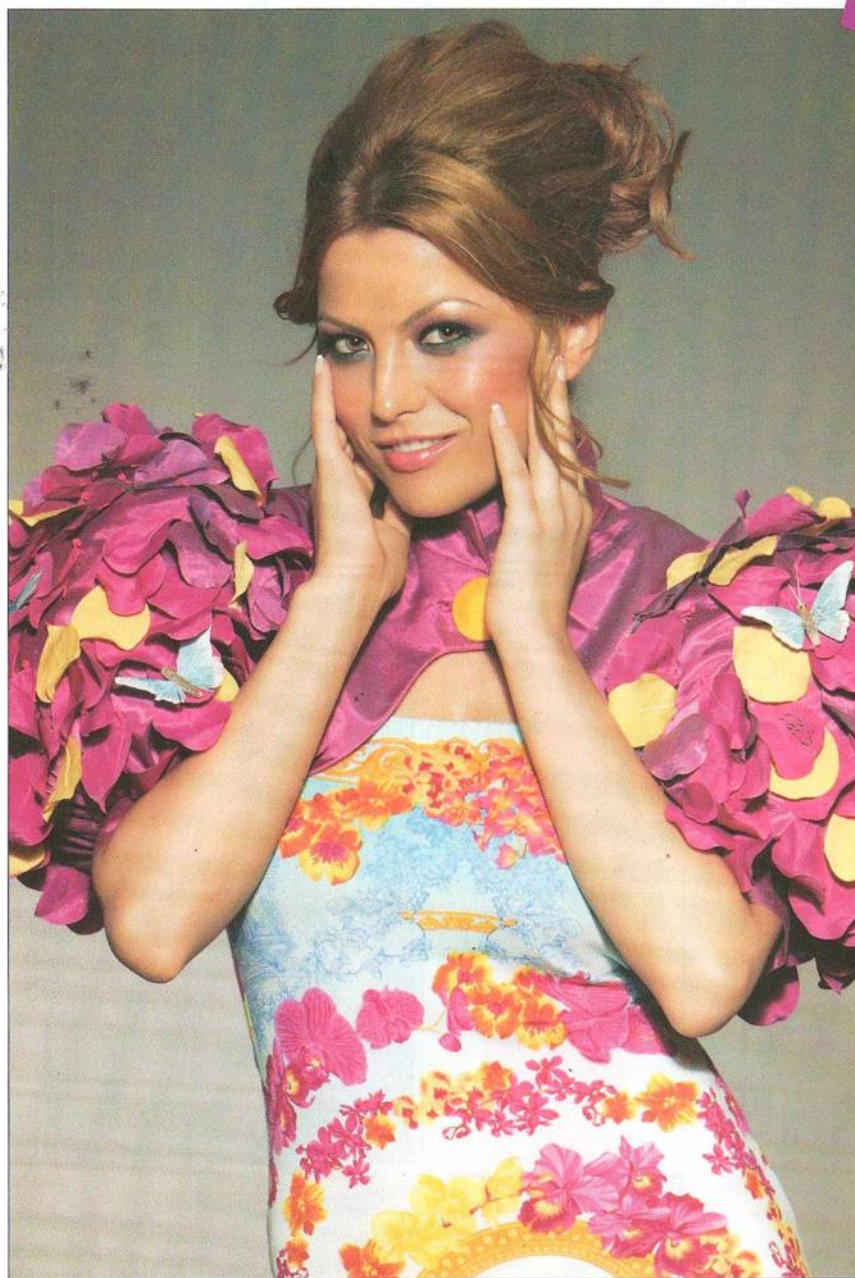
– Câte costume ai schimbat pe scenă, și cine le-a creat?

– Au fost câte trei ținute, atât în finală, cât și în semifinală... Vestimentația a fost creată de un atelier de croitorie, la ideea mea, iar sandalele au fost marca Mihai Albu.

– Ți-ai propus să obții, în Rusia, marele premiu al concursului *Eurovision*? Crezi că ai șanse?

– Fiecare dintre noi are câte o șansă, important este să avem grijă de ea pe tot parcursul... Sunt o fire optimistă și tind cât mai sus, dar tot ce îmi doresc este să pășesc pe scena de la Moscova cu dreptul, să nu am emoții, să cânt foarte bine, show-ul să iasă perfect, iar publicul să ne răsplătească prin aplauze... Numai așa putem obține un loc fruntaș...

– Este un pas important pentru cariera ta ca artistă solo, pe care ai continuat-o cu succes după

– Așa a fost să fie, despre aceste lucruri am mai vorbit, iar acum important este să-mi văd de drumul meu și să nu mai privesc în trecut. Mă bucur că am reușit să evoluez, să mă autodepășesc și să-mi creez o identitate... Acum sunt Elena Gheorghe și atât.

– Ți-ai dori să prezinți o emisiune de divertisment? Ai primit până acum oferte?

– Pe primul loc în carieră este muzica, dar aș lua în serios și propunerea de a modera o emisiune.

– Ce ne spui despre familia ta, formată din tata – preot, mama – interpretă de muzică populară, fratele – fotbalist la *Sportul Studentesc* și sora, Ana – jurnalistă?

– Familia mea este primul lucru de care mă simt mândră... De la tatăl meu, care este preot, am învățat să iert și să ofer un dar fără a aștepta ceva în schimb. Alături de mama, cântăreață de muzică populară, am cântat pentru prima oară pe o scenă. Ana, sora mai mică, a ales cariera de ziaristă, iar acum mă străduiesc să fac numai lucruri bune, de care să fie mândră atunci când

„The Balkan Girls s-a născut la telefon”

despărțirea de *Mandinga*, din hit-urile tale deja cunoscute amintind *Vocea ta* sau *Te ador*. De ce te-ai despărțit de grup, alegând să evoluezi singură în show-biz? Care a fost cauza conflictului major dintre voi?

scrie. Costin, fratele mai mic, este fotbalist la *Sportul Studentesc*. De fiecare dată când am timp merg pe stadion ca să îl încurajez... Aș mai putea vorbi despre familia mea mult, dar nu îmi ajung câteva rânduri... poate o carte.

mândră, iubesc și sunt iubită și fac ceea ce îmi place... De asemenea, fac mult sport, merg de trei ori pe săptămână la sală, mănânc sănătos și dansez mult.

– Ai fost declarată de o revistă pentru bărbați una dintre primele 50 de femei cele mai dorite din România. Ești asaltată de curtenitori? Cum îi tratezi de obicei? Ai avut parte și de vreunii mai insistenți?

– Sunt încântată să aflu că mă număr printre primele 50 de femei, deși sunt convinsă că sunt femei și mai frumoase, dar poate nu la fel de cunoscute... Mi se întâmplă să fiu asaltată de curtenitori, dar eu am bărbatul pe care-l iubesc lângă mine...

– E vorba despre Cornel, colegul tău de scenă?

– Nu-mi place să vorbesc prea mult despre viața sentimentală, cred că am foarte multe de spus privind cariera... Contează că iubesc și sunt iubită.

– Peste câți ani te-ai gândit să te căsătorești?

– Suntem de aproape cinci ani împreună, iar acest lucru nu ne-a schimbat părerea că pasul către căsătorie este unul foarte important și trebuie făcut la momentul potrivit. Deocamdată suntem încă agitați și preocupați de carieră, dar atunci când ne vom liniști ne vom gândi serios și

„După
muzică,
pasiunea
cea mai
mare a mea
este dansul”

– Ce studii ai?

– Am terminat Facultatea de jurnalism Hyperion.

– Este o afacere școala ta de dans, intitulată Pasitos? De unde provine acest nume?

– După muzică, pasiunea cea mai mare a mea este dansul, acesta a fost motivul pentru care am înființat școala, nu din dorința de a câștiga bani. Și, pentru că am crescut la Clinceni și îmi era foarte greu să fac naveta la Palatul Copiilor, acolo unde luam lecții de canto, am vrut să ușurez munca acelor copilași care vor să urmeze dansul, așa că am deschis o școală chiar în comuna unde am crescut...

– Ești o prezentă foarte plăcută. Căror reguli de la care nu te abați provine aspectul tău fizic de invidiat?

– Mulțumesc! Totul pornește din interior. Sunt o persoană împlinită, am o familie de care sunt

la acest aspect care trebuie realizat.

– Dacă ar fi să pleci pe o insulă pustie, ce obiect ți-ai lua neapărat cu tine?

– Laptopul în care să am poze cu cei dragi, filmele preferate și muzica de suflet.

– Ai vreun viciu important?

– Nu beau, nu fumez...

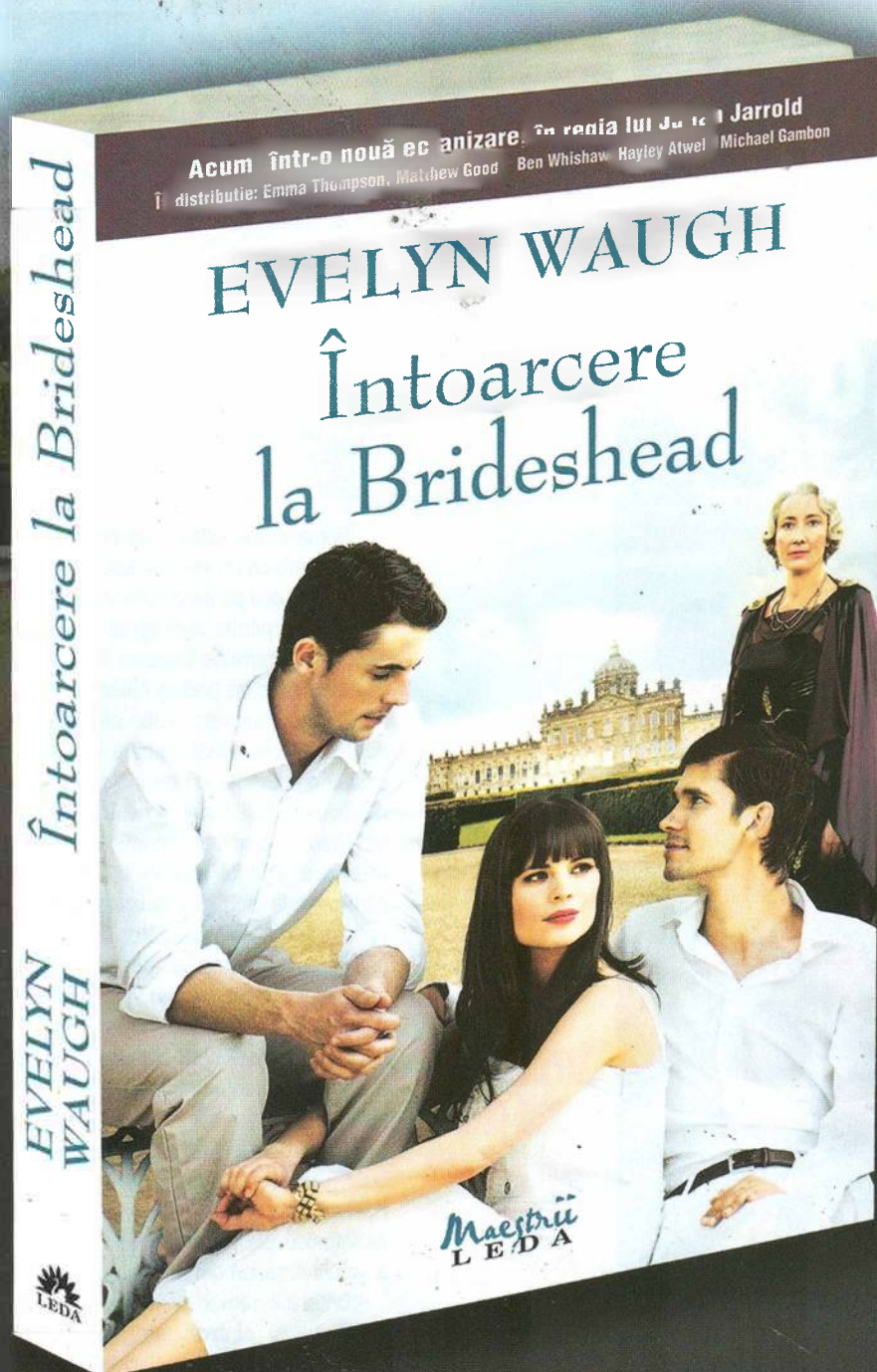
– Ce faci când ai un pic de timp liber?

– Merg la părinții mei în comuna Clinceni, acolo unde am avut o copilărie frumoasă și acolo unde am făcut primii pași în muzică... De fiecare dată când veneau musafiri pe la noi eu eram cea care îi întrețineam cu muzica, iar printre melodiile pe care le cântam cel mai des se număra și *Dau viața mea*, piesă interpretată de Monica Anghel, cu care am și participat la festivalul de la Mamaia...

Text: Cristian Alionte

Roman inclus de revista *Time* în topul celor mai bune 100 de romane
ale tuturor timpurilor

Întoarcere la Brideshead de EVELYN WAUGH

„Întoarcere
la Brideshead
are ceva magic,
e o lume în sine,
o lume pe care,
după ce ai terminat
de citit și ultima
pagină, nu mai vrei
să o părăsești.”

Saturday Review

Traducere din limba engleză de Mihnea Gafița
432 pagini, 44,90 lei

ACUM ÎN LIBRĂRII!

GRUPUL EDITORIAL CORINT

LED A www.edituracorint.ro • www.ledabooks.ro/blog

Serviciile secret

Atât propaganda, cât și serviciile secrete sunt unanim privite drept niște „chestii” atotputernice și misterioase, despre care se vorbește mult și se știe puțin. Teoretic, serviciile secrete sunt menite să adune informații și nu ar avea nici o treabă cu propaganda, care difuza public informații de tot felul pentru a-i influența pe oameni. Cu toate acestea, de la Primul Război Mondial încoace, pe baza unor comenzi politice imperative, serviciile secrete au făcut sau au susținut din umbră vaste acțiuni de propagandă internă și externă, preocupare ce a rămas dominantă până în zilele noastre.

O întreagă mașină de propagandă stă în spatele fiecărui război: cea care face să „rimeze” atac cu Irak și propovăduiește ieșirea din recesiune pe spatele războiului

Prima mare acțiune de propagandă desfășurată de un serviciu special al statului a fost cea pe care britanicii au derulat-o în anii primei conflagrații mondiale pentru a determina intrarea în război a Statelor Unite de partea Antantei. În cel mai mare secret, sub conducerea Foreign Office, a fost creat la Wellington House din Londra un departament care a produs și diseminat în neutra Americă de Nord o cantitate impresionantă de materiale tipărite (pamflete, fluturași, cărți poștale etc.) și a cenzurat și „aranjat” în mod corespunzător interesele britanice toate știrile despre mersul războiului care traversau Atlanticul prin cablul transoceanic controlat exclusiv de britanici. Această propagandă deșănțată a britanicilor pentru influențarea neutralității americanilor a fost scump plătită în cel de-al Doilea Război Mondial, când doar cataclismul militar de la Pearl Harbor și nu charisma convorbirilor radiofonice ale președintelui Roosevelt, a smuls America din neutralitate.

Serviciile sunt în toate cele: ce sunt și-n cele ce mâine vor râde la soare

Britanicii rămân însă cei care, cu luciditate și cinism, au pus în anii Primului Război Mondial amprenta definitivă a cooperării pe cât de strânse, pe atât de secrete dintre serviciile speciale ale statului și propagandă, deoarece doar astfel se puteau spune sau insinua niște lucruri despre inamic pe care politicienii, datorită condiționărilor morale,

ie și propaganda

**Războiul Rece
a fost unul
predominant
propagandistic**

etice și de respectabilitate nu le puteau afirma în public. Tot în mare secret a acționat, în anii Primului Război Mondial, și serviciul condus de lordul Northcliffe de la *Crewe House* din Londra pentru desfășurarea campaniilor de propagandă neagră împotriva Germaniei Kaiserului Wilhelm al II-lea. A fost astfel demonizată fără nici o milă și pudoare etică, drept niște barbari primitivi, nemiloși, capabili de cele mai crunte atrocități (evident inventate), nu doar armata germană, ci și toată clasa conducătoare germană din acea vreme.

Prin toate aceste excese propagandistice, eficiente pe moment, dar păguboase pe termen lung, credibilitatea mesajelor britanice a fost grav avariata, fiind necesară luciditatea și forța unui Winston Churchill pentru a adopta, alături de Roosevelt, „o strategie a adevărului” opusă puternicei industrii de propagandă nazistă a lui Goebbels, care învățase lecția de propagandă tocmai din perfida și cinica practică britanică din urmă cu doar două decenii. Aceasta nu a însemnat că serviciile secrete britanice (*Political Warfare Executive* – Executivul de Luptă Politică) și americane (*Office of Strategic Services*, viitoarea CIA) au rămas fără atribuții de propagandă. Lor le-au fost încredințate așa-numitele acțiuni de propagandă neagră împotriva inamicului, cum a fost spre exemplu postul de radio *Gustav Siegfried Eins*, ce se recomanda ca aparținând rezistenței germane, dar care era condus de fostul corespondent la Berlin al ziarului *Daily Express*, britanicul Sefton Delmer. Tot sub patronajul viitoarei CIA, în 1942 a fost înființat postul de radio de propagandă albă, adică oficială, a guvernului american, *Vocea Americii*.

Spre deosebire de mentorii lor britanici, pe timpul celor două războaie mondiale, americanii au încredințat propaganda unor servicii speciale, relativ deschise, precum Comitetul de Informare Publică condus de George Creel în 1917 sau Oficiul pentru Informații de Război în 1942, care au acționat pe scară largă (chiar și Hollywood-ul a fost mobilizat), ferindu-se de calomnii, informații false sau demonizări excesive. Paranoia ideologică din timpul Războiului Rece a modificat însă regulile jocului, devenit predominant politic.

Chiar dacă a cunoscut și câteva aprige și sângeroase episoade războinice, precum cele din Coreea (1950–1953) sau Vietnam (1965–1975), Războiul Rece a fost predominant unul propagandistic, pe baze ideologice. Serviciile secrete din ambele tabere au fost antrenate mai mult decât oricând în confruntările de imagini și cuvinte, aruncând în arena propagandistică mondială faptul, acțiunea, gestul purtătoare de mesaj. Exploatând din plin experiența dobândită în marile războaie pentru apărarea patriei, serviciile secrete sovietice, cu deosebire KGB, s-au angajat total în acest nou tip de confruntare în care orice tip de lovitură era permisă cu condiția a avea un sprijin politic pe măsură. S-a ajuns până acolo încât deciziile și operațiile militare de pe fronturile din Coreea, Vietnam, Afganistan, Angola au fost adesea concepute, planificate și evaluate nu pe baza unor considerente militare, ci politice și propagandistice.

Liderii politici ai principalilor actori ai Războiului Rece, SUA și URSS și-au angajat fără rezerve, dar folosind metode și practici

diferite, serviciile secrete în bătălia propagandistică. Astfel, după ce președintele Harry Truman a lansat în 1950 *Campania pentru adevăr împotriva comunismului*, CIA a susținut, mai întâi acoperit, apoi pe față, postul de radio *Europa Liberă* și apoi *Radio Libertatea* destinat exclusiv popoarelor din URSS. Tot CIA a desfășurat nu doar operațiunile clandestine de sprijin a loviturii de stat pentru înlăturarea președintelui chilian de stânga Salvador Allende în 1973, dar a inspirat și campania mediatică premergătoare de demonizare a acestuia. Tot CIA s-a aflat nu numai în spatele acțiunilor militare și subversive îndreptate împotriva lui Fidel Castro, ci și a campaniilor de demonizare a charismaticului lider comunist cubanez. În timpul îndelungatului și controversatului război din Vietnam, impregnat de puternice încălcări politice, CIA a generat nu doar acțiuni de culegere de informații, dar și operațiuni clandestine menite a submina moralul luptătorilor și liderilor politico-militari comuniști. În fine, serviciile secrete occidentale nu au ezitat, fiecare în stilul său și după posibilități, să sprijine și să atragă disidenți din țările socialiste, îndeobște personalități cunoscute din sfera culturii, sportului sau științei cu impact atât asupra opiniei publice din țara lor, cât și în Occident.

KGB a fost deosebit de activ în arena propagandistică a Războiului Rece, mai ales ca organizator secret și finanțator al unor evenimente de mare impact pe plan mondial. Este recunoscut astăzi rolul major al KGB în crearea și împrăștierea pe scară internațională a „poveștii” originii SIDA, ca provenind dintr-un laborator secret de război biologic american. Prin intermediul KGB au fost susținute și finanțate nu numai unele partide comuniste din Europa occidentală, dar și personalități ale inteligenței de stânga cu simpatii comuniste. Este de notorietate cazul oficiosului Partidului Comunist Francez, *l'Humanité*, care a fost susținut financiar de KGB în schimbul publicării perspectivei sovietice asupra evenimentelor. Marile demonstrații de la începutul anilor '70 în țările occidentale împotriva bombardamentelor americane din Vietnam sau cele împotriva desfășurării în Europa de vest a rachetelor purtătoare de focuri nucleare americane *Pershing II* din

**Aniversarea
NATO imprimă
ideea că organizația
induce „pace
și siguranță”**

SAFETY AND SECURITY FOR ALL RESIDENTS OF KOSOVO

Acceasi Mărie, cu altă pălărie

anii '80 – evenimente preluate și copios amplificate și de presa României ceaușiste – au avut în spate un consistent sprijin financiar și logistic sovietic asigurat prin intermediul KGB. Tot KGB s-a aflat și în umbra unor așa-zise organizații internaționale pacifiste precum Consiliul Mondial al Păcii, care difuza, cu alte cuvinte, sloganele politice ale Kremlinului.

Sfârșitul Războiului Rece și al angoaselor ideologice a creat, preț de o clipă, iluzia unei anumite igiene morale și etice a discursului politic intern și extern în sferile puterii din ambele tabere. Performanțele tehnologice din sfera comunicațiilor, care au făcut posibile transmisiunile de televi-

ziune în direct oriunde pe glob și comunicarea nelimitată interpersonală pe internet, ceea ce a însemnat căderea aproape a tuturor barierelor de cenzură, nu au dus decât la rafinarea în mod corespunzător a metodelor și practicilor de influențare în masă a serviciilor secrete, care acționează nu doar pe scena internațională în susținerea intereselor statului respectiv, ci și pe plan intern în beneficiul unui anumit partid sau lider aflat la putere. Elementele de noutate privind relația dintre propagandă și serviciile secrete rezultă din apariția conceptelor de operații informaționale – INFO OPS – și psihologice – PSYOPS – care sunt aplicate doar de către militari pe timpul conflictelor armate sau al operațiunilor de menținere a păcii într-o zonă de criză, folosind, cei drept, acea bază de date și informații furnizată de serviciile secrete. Spre deosebire de străvechea propagandă, operațiile informaționale și cele psihologice desfășurate de militarii din țările membre NATO, chiar dacă urmăresc tot influențarea comportamentelor și atitudinilor unor anumite audiențe țintă străine, nu se desfășoară oricum, la bunul plac sau inspirația unui lider, ci pe baza unor doctrine și proceduri bine stabilite care interzic, spre exemplu, folosirea minciunii, a mesajelor neatribuite sau vizarea propriilor soldați sau cetățeni. Cu alte cuvinte, tehnicile de influ-

ențare în masă folosite în prezent de militarii occidentali în teatrele de operații naționale sunt mult mai apropiate de cerințele morale și etice fundamentale.

În schimb, atunci când serviciile secrete le revine aceeași misiune de influențare, de manipulare, de dezinformare a unor audiențe sau lideri străini sau chiar naționali, scrupulele de ordin moral sau etic dispar brusc în fața considerentelor de eficacitate imediată. Astfel, înregimentarea unor ziaristi cunoscuți lucrând la organe de presă prestigioase sau a unor lideri de opinie charismatici pentru a utiliza capitalul de încredere și credibilitatea acestora în difuzarea unor „povești” fabricate tocmai în laboratoarele respectivelor oficine a devenit o practică obișnuită nu numai la New York, dar și la București. De asemenea, salvarea în stil hollywoodian a Jessicai Lynch pentru redresarea moralului trupelor americane, executarea unor operații la fel de spectaculoase de asasinare a unor lideri teroriști în scopul nu numai a intimidării respectivilor membri ai rețelei teroriste (de exemplu, Abu Mussad al-Zarquawi) dar și a demonstrării unor reale victorii pe frontul războiului anti-terorist, constituie câteva dintre amprentele definitorii ale rețetelor de influențare practicate de serviciile secrete.

...text Călin Hentea

ai nevoie de energie

✓ multivitamine

✓ minerale

✓ extract de ginseng

**Rezervă-ti excursia
din timp și ai reduceri
de până la 25%**

15% pentru autocar și 12% pentru avion până la 15 februarie
12% pentru autocar și 10% pentru avion până la 1 martie
10% pentru autocar și 7% pentru avion până la 15 aprilie
7% pentru autocar și 5% pentru avion până la 15 aprilie

**CHRISTIAN
TOUR**

Câte un drum spre fiecare vis

Early Booking **Vara 2009**

**Paralia Katerini
Olympic Beach
Insula Thassos
Halkidiki
Insula Corfu**

**Insula Santorini
Insula Zakynthos
Insula Creta
Kusadasi
Bodrum**

**Marmaris
Antalya
Bulgaria
Croația
Cipru**

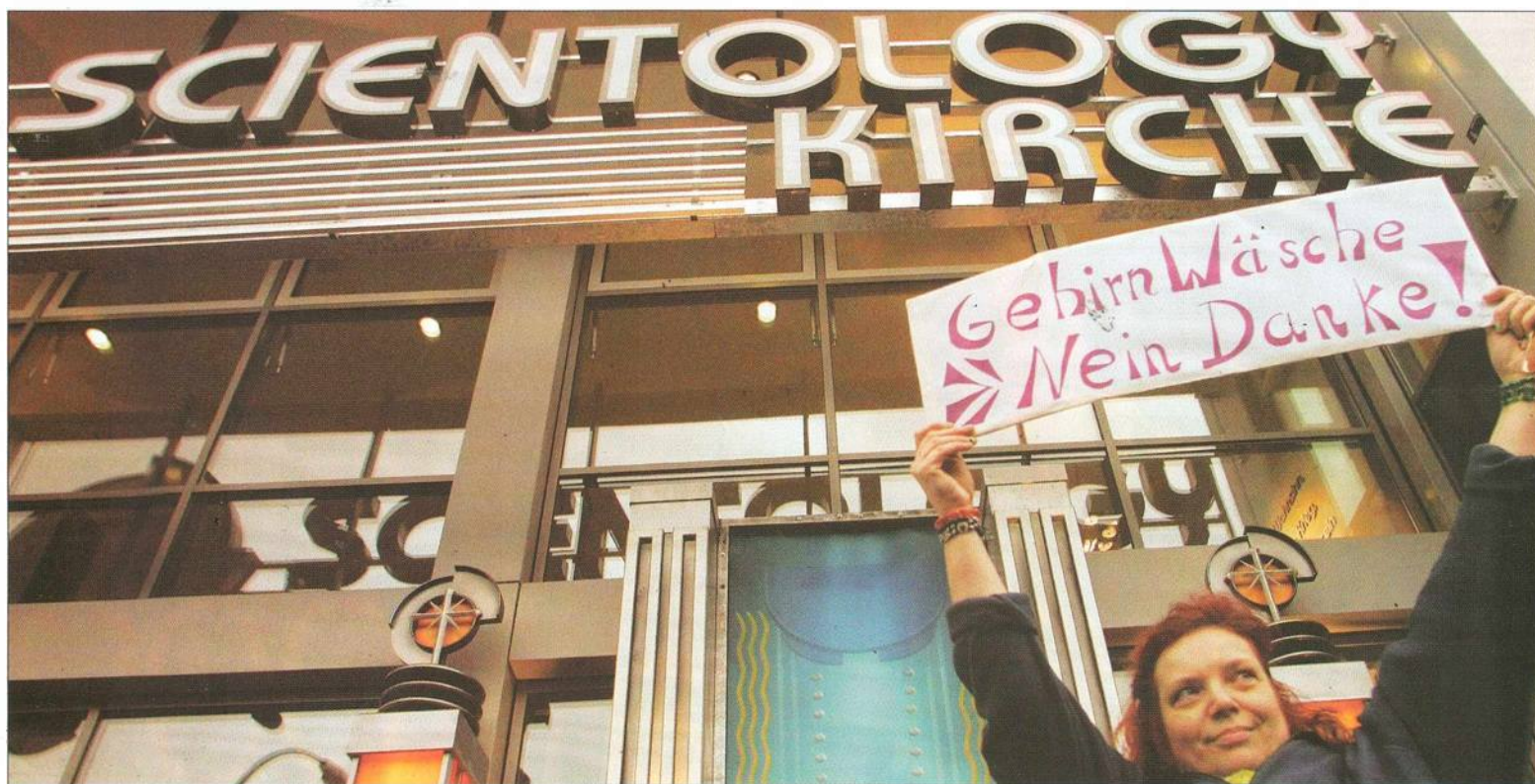
București - 021 313 52 26; Bacău - 0234 525 298;
Cluj-Napoca - 0264 411 101; Timișoara - 0256 433 205

www.christiantour.ro

Biserica Scientologică

– vedete, science fiction și marketing

Biserica Scientologică e una dintre cele mai deconcertante și controversate apariții din evantaiul eterogen al religiilor actuale, care, în ciuda contradicțiilor dintre nivelul ideatic și cel manifest, acaparează tot mai mulți adepți, se află într-o continuă expansiune. Explicația poate fi atât în exotismul ermetic, flamboiant, al așa-zisei învățături, cât și în avantajele cât se poate de materiale, concrete, de care ipoteticul membru ar putea beneficia, cel puțin în teorie: rezolvarea problemelor personale, psihice, autodisciplinarea, autocunoașterea sinelui, purificarea etc.

Pseudo-
doctrina

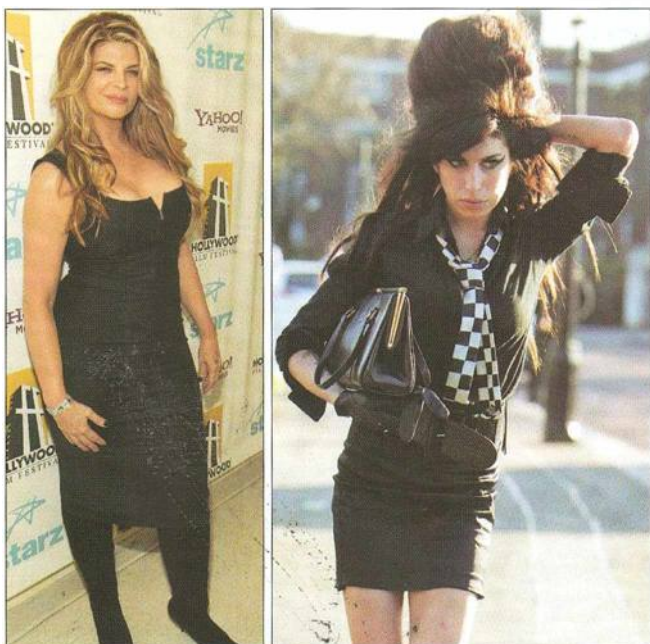
Religia
banului

Biserica Scientologică a fost întemeiată în anii '50, în California, de către un prolix autor de romane science fiction, pe nume Lafayette Ronald Hubbard (1911–1986). Principiile acestei religii au fost pentru prima oară enunțate de Hubbard într-o carte care a devenit ulterior un fel de biblie a scientologilor: *Dianetica: știința modernă a sănătății mentale* (unde se susține că sursa bolilor fizice și mentale este reprezentată de urme ale unor experiențe din viața anterioare și care au rămas în subconștient), din vânzarea căreia autorul a devenit multimilionar. Conform cinicului moto „dacă vrei să devii milionar repede, întemeiază o religie”, Hubbard își reorganizează ideologia și o

înregistrează, în 1953, ca religie „științifică”. O simplă enumerare a datelor pe care scientologii le livrează surprinde amploarea pe care a căpătat-o această mișcare pseudoreligioasă, pseudoștiințifică: ei susțin că posedă peste 500 de centre în 65 de țări și în jur de 10 milioane de adepți. Vizibilitatea ei este asigurată de propaganda mass-media, uneori agresivă, de care beneficiază din partea unor celebrități ca Tom Cruise, John Travolta, jazzman-ul Chick Corea, Lisa Marie Presley ori Kirstie Alley. Tom Cruise, un fel de nou Hristos pentru scientologi și, din câte se pare, aproape de vârful piramidei ierarhice, s-a erijat într-un propovăduitor al acestei religii, putând fi admirat, într-un rol de

anvergura celui din filmul *Magnolia*, rostind răspicat: „E timpul să curățăm această lume de impurități”. Până și excentrica și talentata cântăreață Amy Winehouse a declarat că își dorește să întărească rândurile scientologilor, pentru a se elibera, prin intermediul tehnicilor purificatoare, de variile dependențe toxicomane. Densitatea de vedete i-a adus acestei organizații supranumele de Biserica Celebrităților.

În mod evident, teoriile care stau la baza scientologiei, și care au fost definite și redefinite de Hubbard în numeroase studii, nu formează un sistem ideatic coerent, fiind, mai mult, rodul unei imaginații debordante și al unui colaj cultural inventiv și

Controverse

Deși Biserica Scientologică declară că este preocupată de sănătatea mintală a oamenilor și că miza ei e spirituală și urmărește armonizarea corp-suflet (lume), mulți dintre cei care au urmat tratamentul de „purificare” au fost traumatizați. S-au înregistrat, în cazul multor adepți, manifestări de dezorientare cronică, halucinații, senzații corporale stranie, comportamente aberante, nefirești, dar și multe cazuri de sinucidere, puse de Hubbard pe seama utilizării incorecte a tehnicilor scientologice.

Îndeajuns de obscur, încifrat, pentru a părea, unora, credibil. Ideile acestei religii sunt preluate și reordonate abracadabrant din varii domenii: filosofia orientală (budism, hinduism, taoism), practicile gnostice, ideile lui Freud și Jung, UFO-ologie (credința în OZN-uri, extraterestri), darwinism, iudaism și ideile „științifice” ale lui Hubbard însuși, care remarcă, modest, că: „scientologia a atins țelul religiei din toată istoria scrisă a Omului, eliberarea sufletului prin intermediul înțelepciunii”.

Scopul declarat al scientologiei este purificarea omului de reziduurile pe care suferința, traumele le stratifică în noi (de-a lungul succesivelor vieți – e vorba de o viziune care acceptă reîncarnarea) și care ne fac să uităm adevărata noastră natură eternă. Fiecare om este, de fapt, un *thetan*, care și-a uitat propria identitate originară. Thetanii, chipurile, sunt un fel de extraterestri-demiurgi, de acum foarte multe milioane de ani, care își controlează la modul absolut corpurile și care au creat lumea printr-un joc mental și au fost atât de absorbiți de acest joc încât au uitat cine sunt, s-au lăsat infestați de propriile lumi închipuite. Însă apelând la tehnicile (evi-

dent, „științifice”) pe care scientologia le-a „perfecționat”, omul își poate recupera starea de *thetan*, poate redobândi perfecțiunea, eternitatea, nu va mai fi condiționat de spațiu, timp, materie. Însă, în mod contradictoriu, mijlocul prin care se produce așa-zisa „curățire” propus de Hubbard este un aparat, un fel de detector de minciuni, denumit un E-meter (un dispozitiv electric capabil să înlăture aluviunile ne-thetanice), căruia specialiștii nescientologi nu i-au identificat nici o funcție miraculoasă. Ședințele de purificare („audierile”) pot dura ani de zile, iar costul unei ședințe poate ajunge la câteva mii de euro (pentru a redeveni *thetan* este, se pare, nevoie de un buget de aproximativ 200.000 de euro), însă, odată „iluminat”, poți accede la o treaptă superioară a existenței, poți avea control total asupra trupului și sinelui, cel puțin în teorie. Mântuirea pe care o propune scientologia, cât și urcarea pe scara ierarhică sunt direct condiționate de sumele de bani pe care neofitul este dispus să le verse în conturile bisericii.

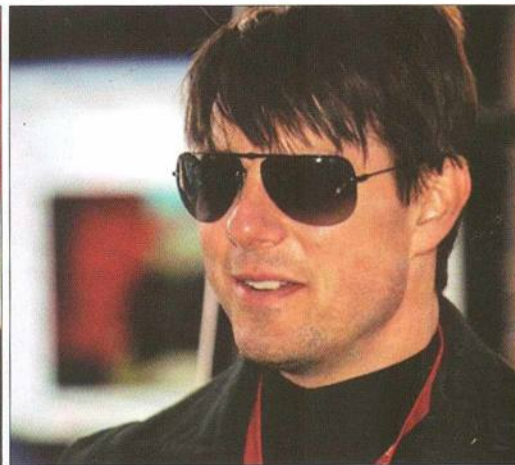
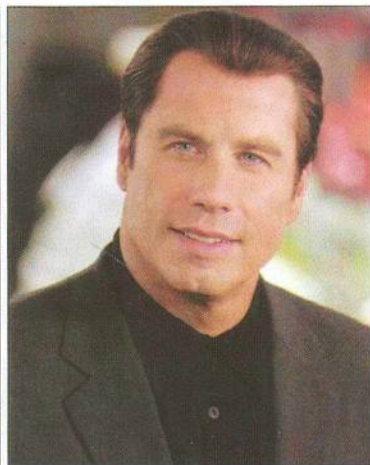
Cele mai acerbe critici care i-au fost aduse acestui cult se referă la marketizarea religiei. Scientologia, cum s-a mai remarcat, recurge la un transfer al sacrului în domenii care se circumscriu profanului. Valorile scientologiei nu sunt altele decât valorile lumii postindustriale: banul, piața, tehnica. Ea propune „tehnici” cu scopul de „a evita jocuri iraționale, cum ar fi grevele care perturbă producția și bunele raporturi sociale din întreprindere”. Acest tip de discurs este bine primit de multe companii multinaționale. *General Motors*, *Citroën*, *Mobil Oil*, *Volkswagen* utilizează „tehnicile” lor de studiu, iar firme precum *Coca-Cola* sau *McDonald's* contribuie substanțial la fondurile bisericii. De fapt, prin intermediul broșurilor, cărților lui Hubbard, Biserica Scientologică vinde tehnici nu doar de fericire, dar și tehnici care să satisfacă voința de putere. Există, conform acestui cult, „tehnici” de a gândi, a comunica, a vinde, pentru viața de cuplu etc., care, logic, pot

avea funcția de a pulveriza individualitatea, de a reduce omul la un tipar, multiplicabil la infinit și privat de propria-i specificitate. Scopul scientologiei este acela de a fabrica, de a concepe, de a vinde bunuri care să contribuie la salvarea, mântuirea individului. Cursurile la care participă „recruții” se axează pe „vânzarea sacră” de obiecte destinate fericirii (în cele 17 colegii de administrație Hubbard din SUA, Marea Britanie, Rusia etc. se învață „tehnica managementului”!). Comercialul și religiosul se suprapun paradoxal, coexistă ca valori identice. Între miza declarat spirituală și mijloacele utilizate pentru a o atinge există, în mod evident, o ruptură ireconciliabilă.

Biserica Scientologică a fost acuzată, de-a lungul timpului, de nenumărate ori de fraudă, de privare de libertate, de utilizare a informațiilor obținute pentru șantaj, escrocărie, pentru organizarea unor sinucideri în grup etc. În Germania ea poate fi interzisă, întrucât, susținea ministrul de Interne, e neconstituțională și are o structură totalitară. Creștin-democratul Schauble a declarat, de asemenea, că Biserica Scientologică limitează „drepturile umane esențiale și de bază”. În Franța, ea a fost acuzată de „manipulare mentală” și s-a cerut închiderea sediului din Paris, iar comisia parlamentară a catalogat-o drept o „sectă deosebit de periculoasă”. Încă din anii '70, mulți membri ai acestui cult au fost arestați pentru furt prin spargere, interceptarea convorbirilor telefonice. Însuși Hubbard a fost acuzat că prin manipulare, spălarea creierului și șantaj obținea sume de bani din partea membrilor bisericii, dar și pentru practici care presupuneau cruzimea, sadismul, iar în 1977 a fost condamnat la închisoare, sentință neexecutată din cauze... misterioase.

Amploarea pe care o înregistrează acest fenomen poate fi simptomatică pentru a cartografia criza identitară a omului din contemporaneitate, lipsa de discernământ cu care își selectează valorile.

Text: Teodor Dună

Bogdan Teodorescu:

„Asasinii handbalistului Marian Cozma ar fi victimele personajului Spada”

▼ **Credeți că thriller-ul politic are o miză mai mare decât simpla miză a literaturii?**

– Mi-e greu să răspund pentru thriller-ul politic în general. *Spada*, însă, cred că este un roman politic, mai mult decât un thriller politic. Iar miza unei astfel de lucrări poate fi analizarea – fără constrângerile unui studiu academic – a unor situații limită în care se poate găsi un sistem politic. În *Spada* am încercat să văd cum ar putea face față România – clasă politică, structuri administrative, media, cetățeni – unei provocări etnice. Sper că evoluțiile actuale să nu îmi dea dreptate și să nu asistăm la escaladarea pe care am imaginat-o în roman.

– **Cât de diferită ar trebui să fie ficțiunea romanului, a unui thriller politic, de exemplu, de realitate? Unde se termină aluziile la ceea ce ne înconjoară și începe fantezia autorului?**

– Depinde de nivelul de ficțiune pe care dorești să-l introduci în carte. De exemplu, s-ar putea scrie un roman savuros (recunosc, îl am în plan) despre un prim contact între oameni și extraterestri, nu în SUA, ca de obicei, ci undeva, într-un sat din Oltenia. Acesta este un tip de ficțiune... Se pot face mereu trimiteri la teoriile conspirației și se pot scrie romane politice neinspirate din fapte reale, ci din obsesii reale. Sau se poate scrie literatură politică bazată pe realitatea nemijlocită, cea în care politicienii, șefii de servicii secrete, agenții lor, jurnaliștii și tot restul personajelor sunt oameni foarte reali, nu obligatoriu malefici, omniscienți, oculte și de neoprit. *Spada* a încercat să iasă din canonul thriller-ului politic american, sistemul de neoprit și ucigașii săi care aleargă inocenți pe stradă, și să propună un proiect românesc, cu politicieni care deștepti, care proști, ticăloși sau onești, abili sau fraieri, corupți sau nu, cu un sistem care când merge, când nu merge, cu jurnaliști care își fac pe bune meseria sau nu, cu oameni înțelepți și cu oameni mai puțin înțelepți... Eu nu cred că politica e o aventură, astfel încât să scoți din ea romane de aventuri. Cred că politica este cel mai intens câmp de luptă din viața

reală și acolo poți găsi absolut orice. Uneori și un pic de thriller, dar nu doar atât.

– **Să încercăm să împletim realitatea cu ficțiunea. Ar fi asasinii handbalistului Marian Cozma victimele personajului Spada din thriller-ul care însoțește numărul acesta al revistei Flacăra?**

– Da... Fiindcă în *Spada*, ineficiența sistemului sau lentoarea lui sau numai senzația cetățeanului că nu este apărat suficient, generează un răspuns, un anti-corp care, la rândul său, declanșează alte crize. Trebuie să recunosc interesul major pe care îl am pentru reacția mulțimii în detrimentul crizelor și trăirilor individuale. De aceea, *Spada* are foarte multe personaje – unele recunoscutibile – care, într-adevăr, se pot mula și pe tragedia petrecută în Ungaria, la Veszprem.

– **Să ne continuăm jocul imaginației. Dacă Spada ar ieși dintre copertile cărții... Dacă un individ oarecare ar răzbuna moartea handbalistului român? (Nici nu pare să fie o ipoteză hazardată ținând cont de recompensele promise, deja, de către tatăl unuia dintre cei răniți.) Cât de diferită credeți că ar fi reacția clasei politice reale de la noi sau din Ungaria, față de reacțiile personajelor din romanul dumneavoastră?**

– În fața unei situații de acest tip, conflict interetnic, am convingerea că, în România cel puțin, multe dintre acțiunile văzute sau nevăzute ale sistemului vor coincide cu cele descrise în carte. Evident, personalitatea individuală își pune mereu amprenta pe istorie, deci am putea asista la evoluții neașteptate, generate de oameni impredictibili. La nivel de ansamblu, însă, cred că sistemul românesc este nepregătit să facă față oricăror provocări de această natură.

– **Am asistat, după moartea lui Marian Cozma, la o înfrățire, în durere, ce-i drept, între români și maghiari la nivelul oamenilor de rând, al poporului. Totuși, la nici o săptămână de la cea reacție comună de solidaritate, reacție care părea să arunce măcar o umbră de desuet asupra conflictului româno-maghiar, atât de mediatizat de atâtea**

Bogdan Teodorescu este un personaj din ce în ce mai prezent în mass-media. Are opinii echilibrate, dar ferme. Și, lucru destul de rar, are argumente viabile atunci când își susține un punct de vedere. Nu face spectacol degeaba, nu caută cu tot dinadinsul să iasă în față. Totuși, prin ceea ce spune, a reușit să devină incomod pentru mulți. Dar, în afară de jurnalistul, analistul și profesorul de marketing politic și electoral, mai există și Bogdan Teodorescu-scriitorul. Cel care a reușit să facă dintr-o lucrare academică (*Cinci milenii de manipulare*) și dintr-o carte de călătorii (*54/24*), două cărți – bestseller național. Și cel care a scris *Spada*, un roman cu un subiect extrem de delicat – conflictul dintre români și țigani – care dezvăluie culisele lumii politice dintr-o Românie ficțională care, dacă ar fi reală fie doar și pe jumătate, atunci cu siguranță ne-ar îndepărta pe toți de urnele de votare. Pentru că, în spatele convenției literare, *Spada* este un roman incomod, ba chiar foarte incomod. Pentru mulți reprezentanți ai clasei noastre politice, ai mass-media, ai serviciilor secrete... Și, poate, pentru mulți dintre noi, cetățeni ai acestei țări.

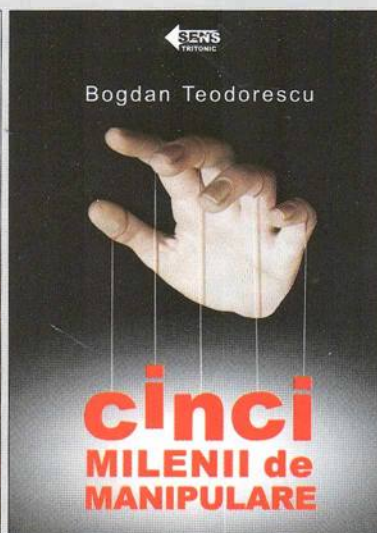
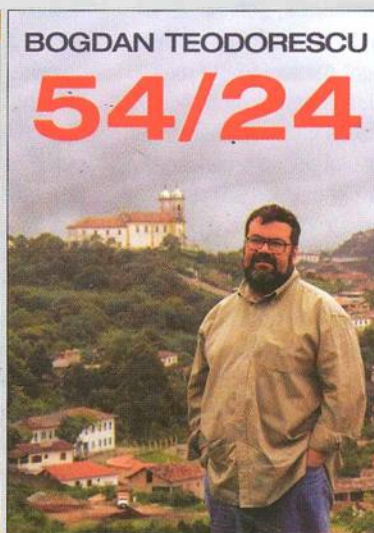
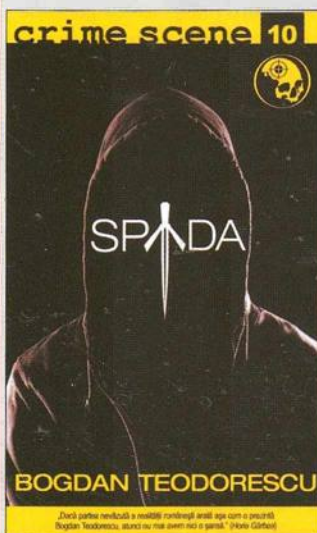

ori, s-a mai întâmplat ceva. Atât de la București, cât și de la Budapesta, de data asta de la nivel politic și al mass-media, au fost relansate temele autonomiei, „purificării etnice în administrația locală” din Harghita și Covasna etc. Nu vi se pare o coincidență cam mare?

– Folosirea retoricii naționaliste nu este nici nouă, nici întâmplătoare în România. Avem un procentaj din populație – estimarea de 10% mi se pare realistă – atras de această retorică și motivabil politic prin această retorică. Ne aflăm într-un

an electoral care coincide și cu cea mai mare criză economică prin care a trecut România post-revoluționară. Or, este știut că în fața problemelor economice care pot afecta mase mari de cetățeni, una dintre ieșiri este activarea temelor etnice. Deși, doar un procent limitat este puternic motivat de aceste teme, o accentuare în spațiul public a acestor subiecte ar putea atrage un public mult mai larg. Situația din Italia este relevantă pentru a înțelege ce înseamnă escaladarea unui subiect

● Bogdan Teodorescu (n.1963) a absolvit Facultatea de Instalații a UTCB în 1987, apoi Colegiul Național de Apărare în 2000 și este doctor în comunicare din 2006 ● Jurnalist și manager de presă din 1990, profesor de marketing politic și electoral la SNSPA din 1997, membru al Asociației Internaționale a Consultanților Politici (IAPC) și al Asociației Europene a Consultanților Politici (EAPC) din 2001 și membru al Uniunii Scriitorilor din România din 2004 ● A fost numit, între 1996 și 1997, Secretar de Stat, Ministru interimar în Departamentul Informațiilor Publice ● A deținut funcția de președinte al Institutului Pro între 2004 și 2007 ● A publicat peste 1.500 de articole în presă, a realizat 750 de emisiuni de radio și televiziune ● Este autor și coautor la zece volume, dintre care trei romane și un volum de poezie pentru care a primit Premiul de debut al Editurii Albatros (1982) ● Dintre lucrările științifice semnate de Bogdan Teodorescu, cea mai recentă este *CINCI MILENII DE MANIPULARE*, apărută la TRITONIC Grup Editorial în noiembrie 2007. Volumul a devenit imediat un bestseller național. A mai publicat două volume la editura Tritonic: *54/24* și *SPADA*, un thriller politic apărut în prima sa ediție în 2002 la Editura Albatros.

etnic și a unei fobii etnice. Politicienii din întreaga lume cunosc utilitatea retoricii naționaliste, utilitatea ideii de patrie în pericol, utilitatea devoalării dușmanului intern etc. Ceea ce uită ei mereu sunt consecințele acestor gesturi și realitatea că nu întotdeauna situația rezultată din acest tip de escaladări mai poate fi controlată corespunzător. Rezultatul este însă mereu același. De plătit, plătesc nevinovații prinși la mijloc.

– **De ce credeți că sunt atât de puțini autori români de thriller, policier, mystery?**

– Nu știu dacă sunt în măsură să dau un răspuns corect. E posibil ca autorii români să considere aceste produse ca fiind secundare, de mână a doua, neaducătoare de premii Nobel și atunci să nu se încurce cu ele.

– **Credeți că cititorul român gustă acest tip de volum? Există o piață a fanilor mystery & thriller?**

– Cred că un editor sau un librar ar putea răspunde la această întrebare cu cifre din vânzări. Eu citesc literatura mystery&thriller, după cum citesc și sci-fi, fantasy, horror... După numărul titlurilor care apar bănuiesc existența unei categorii importante de cititori. Faptul că nu avem produse în limba română nu pare să conteze foarte tare. De altfel, la nivel cultural unde avem o adevărată producție autohtonă?

– **Ce ne puteți dezvălui despre următoarea carte?**

– Următoarea carte este un roman politic amplu, pornit din anii șazeci și continuat până acum, care urmărește destinul unui anchetator al Securității. Nu vă așteptați să găsiți clișeele standard cu băieți răi și băieți buni, cu victime și călăi, cu oameni fundamental corecți și cu oameni fundamental mizerabili. Ambiția mea este ca acest roman foarte epic să dea o explicație perpetuării structurilor comunisto-securiste după decembrie 1989, până în momentul de față când le regăsim pe toată verticala puterii, în toate zonele politice, inclusiv în cele ale judecării din punct de vedere moral sau instituțional a crimelor regimului comunist.

– **Am înțeles că romanul *Spada* urmează să fie tradus și să apară în străinătate...**

– Da. Este adevărat. Tritonic se află în negocieri avansate cu mai multe edituri din Turcia, Bulgaria, India, Marea Britanie, Portugalia și Cehia pentru traducerea romanului *Spada*. Volumul academic *Cinci milenii de manipulare* este în atenția unor editori din Franța și Germania. Deocamdată nici eu nu am mai multe informații.

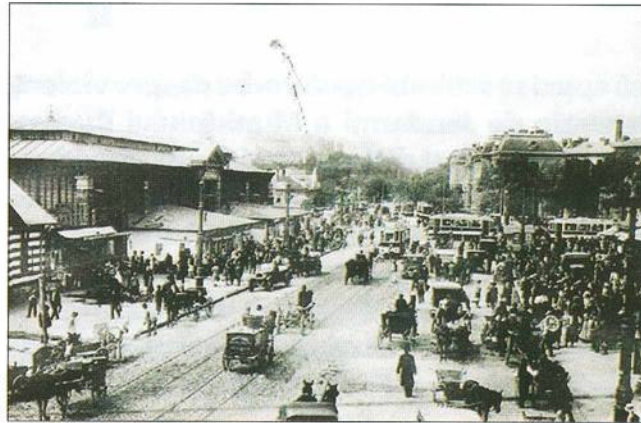
– **Vă mulțumesc.**

text **Alexandru Arion**

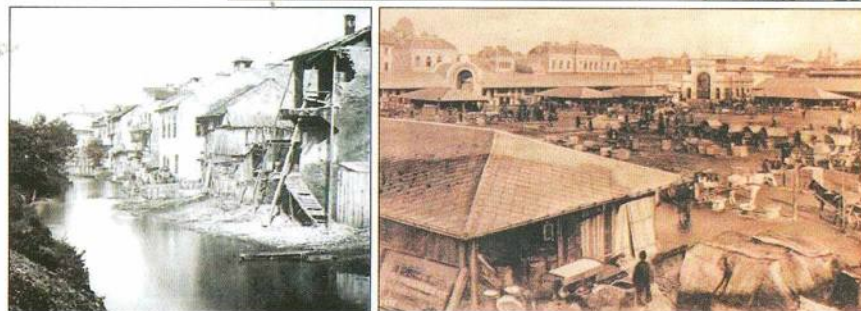
foto **Octavian Tîbăr**

Insule pierdute

„Dâmboviță, apă dulce, cine-o bea, nu se mai duce”... așa își cântau odinioară bucureștenii râul care le împărțea urbea în două părți aproape egale. Avea, ce-i drept, o apă bună de băut – de la izvoare cobora numai printre munți și dealuri –, dar le dădea și multe bătăi de cap atunci când se umfla. Pe ambele părți ale râului existau bălți și lacuri și primea mai mulți afluenți în mijlocul cărora se formaseră cu timpul câteva ostroave. De unele se mai știe câte ceva astăzi, altele au ieșit discret și definitiv din istoria orașului.

Așezarea din ostrov s-a format între 1743 și 1744, când un oarecare Maxim Cupețul a ridicat Biserica Sf. Elefterie Vechi. „Mahalaua”, spune istoricul George Costescu, „pornea din Grozăvești (începând de la cârciuma Trei Lulele în jos până la Moara lui Pilciu, ce se afla la podul din dreptul Bisericii Vechi a Sf. Elefterie) și ținea până sub dealul Cotrocenilor”. Așezată printre bălțile Dâmboviței

Insulele Bucureștiului de altădată au fost „înghițite”, în timp, de cartierele nou apărute

În spatele unui bloc. Cine vrea să-și facă o idee cât de cât despre locul în care se găsea Ostrovul Dâmboviței, să-și imagineze Piața Unirii fără fântânile și intersecția propriu-zisă de astăzi. Este, s-o recunoaștem, un efort de imaginație destul de solicitant. Ne suim acum în autobuzul 104 și coborâm la stația Eroilor. Aici, în zona actualului Pod al Eroilor Sanitari se întindea cândva un alt ostrov al Dâmboviței, care adăpostea o micuță veche așezare sătească, de-un leat cu cea din Dealul Cotrocenilor. Satul avea să înflorească rapid în jurul unui schit și, ulterior, în jurul bisericii Sf. Elefterie. „Nu pot să nu vorbesc despre mica insulă Sfântul Elefterie”, scria la sfârșitul secolului al XVIII-lea un călător străin, „unul dintre cele mai frumoase colțuri ale Bucureștiului. E un loc de neprețuit într-un oraș unde domnesc luxul și plăcerea”.

din acea zonă și pădurea care acoperea dealul Cotrocenilor, Sf. Elefterie a fost, într-adevăr, o insulă foarte iubită de locuitorii Bucureștiului de odinioară, care își găseau aici liniștea și tihna. Am zice astăzi că era un spațiu perfect de odihnă și agrement (cum ar fi arătat, oare, astăzi, acest micuț paradis din mijlocul Capitalei și cui i-ar fi aparținut?). Pentru insula Sf. Elefterie nu s-a putut face, însă, nimic. După rectificarea Dâmboviței, ostrovul avea să dispară, în locul lui făcându-și apariția splendidă biserică Sf. Elefterie Nou de astăzi, acea bijuterie arhitectonică din Piața Operei, pe lângă care trecem deseori și atât de grăbiți cu toții, aflată la intersecția străzilor Dr. Lister și Sf. Elefterie, unul dintre cele mai mari lăcașuri de cult ortodoxe din București. I-a fost pusă piatra de temelie, cu binecuvântarea Patriarhului Miron Cristea, la 29 iunie 1935. Amplul proiect de sistematizare a Capitalei regatului României avea să ia în calcul, în perioada interbelică, și modernizarea acestei zone, după trasarea bulevardului Eroilor Sanitari, spațiul vechii insule Sf. Elefterie fiind înghițit de cartierul Cotroceni. Dar asta este o altă poveste.

Căți știu că, în zona Pieței Unirii de astăzi – cândva punctul de răscruce al mai multor drumuri comerciale și locul în care Dâmbovița își primea afluenții Bucureștioara, Gârlița și Dâmbovicioara –, se găsea o insulă? Cunoscută drept Ostrovul Dâmboviței, la începuturile Bucureștiului această insulă era suficient de mare pentru a adăposti, se pare, o moară, o baie, case și acareturile unei așezări parohiale, consemnată laconic în documentele epocii ca „enoria popii Matei”. Mai târziu, după regularizarea cursului râului și secarea Dâmbovicioarei, insula s-a restrâns mult, din ea nerămânând decât un prund, iar mahalaua, care număra 46 de case, a căpătat numele Sf. Nicolae din Prund după numele bisericii în jurul căreia se formase. Biserica reconstruită există și astăzi și se numește Sfântul Nicolae Vlădica din Prund.

Biserica Sf. Nicolae din Prund fusese ctitorită, ca schit, înainte de 1682, de către călugărul Teofan Schimonah. Deși era de dimensiuni mici, a fost lăcaș de rugăciune pentru locuitorii mahalalei, timp de un secol și jumătate, până în 1889 când a fost dărâmată pentru extinderea așezămintelor brâncovenești. Pe locul ostrovului de odinioară și-au făcut apariția Piața Bibescu, Spitalul Brâncovenesc și Biserica Domnița Bălașa. Dintre ele doar biserica, ce poartă numele fiicei domnitorului Constantin Brâncoveanu, a mai rămas în picioare, ce-i drept, vizibilă cu greu din spre Splaiul Independenței, ascunsă fiind, de ochii „făuritorilor epocii de aur”,

text **Marcela Gheorghiu**

Generalul de brigadă Pop Gavrilă dă toate cărțile pe față în legătură cu violența pe „Dacă nu se implică Federația, fo

E destul de greu să apuci să schimbi două vorbe despre violența pe stadioane cu șeful Direcției Generale de Jandarmi a Municipiului București, gen. brig. dr. Pop Gavrilă. Nu că ar refuza acest dialog. Pur și simplu are agenda „full”. Am avut mai mult noroc într-o dimineață de joi. În așteptarea unei delegații franceze la nivel înalt, timp de aproape o oră am reușit să aflăm, direct de la sursă, explicații despre un fenomen care amenință nu numai securitatea spectatorilor ci însuși viitorul fotbalului. Fenomenul „hooligans”, în plină ascensiune în fotbalul românesc, se datorează modului în care cluburile au întreținut relația cu galeriile dar și lipsei de reacție a Federației și Ligii Profesioniste, depășite total de evenimente.

„Stadioanele noastre sunt primitive în materie de condiții de securitate”

▼ Unii dintre liderii de galerie ai marilor echipe bucureștene spun că au câștigat „războiul” cu Jandarmeria.

– Este o reminiscență a anilor trecuți în care suporterii au avut mereu tendința de a duce un „război” cu forțele de ordine. Asta s-a întâmplat și datorită modului spectaculos, uneori exagerat, în care mass-media a relatat momentele mai tensionate din peluze. Vă asigur însă că este o problemă cu totul și cu totul falsă. Între Jandarmerie, ca forță de ordine, și suporterii, în fond cetățenii Bucureștiului, nu poate exista niciodată un război. Noi suntem în război cu infracționalitatea, cu infractorii. Membrii galeriilor sunt membri ai Cetății. Recunosc, la unii tineri a prins psihoza participării la acțiuni gălăgioase,

cu refuzări care ajung repede la violență. Chiar și așa, nu există un război. Există însă incidente între grupurile de suporterii, cluburi și forțele de ordine. Acestea ar trebui înțelese și interpretate în spiritul și litera legii. Din păcate, unii dintre fani nu înțeleg acest lucru și greșesc.

– Și totuși, încă mai vorbim în astfel de termeni, la mai bine de un an de la apariția „legii antihooligans” (n.r. – Legea nr. 4 din 9 ianuarie 2008, cunoscută oficial sub titulatura de „Legea privind prevenirea și combaterea violenței cu ocazia competițiilor și a jocurilor sportive”). Fenomenul violențelor pe stadioane nu dă semne de regres.

Dimpotrivă. Unde s-a greșit?

– Apariția acestei legi nu se datorează Jandarmeriei, ci oamenilor din sport. Nu

este o lege împotriva galeriilor, ci o lege care reglementează relația club-competiție-spectatori la toate manifestările sportive, nu numai la fotbal. Din păcate, au apărut și o serie de probleme în interpretarea legii. După 1990, preocuparea cluburilor a fost doar să aducă suporterii pe stadioane. Cu orice preț și cât mai mulți. Prin orice mijloace și cu un sprijin financiar consistent. Astfel, s-a ajuns într-un punct în care fenomenul a devenit un real pericol, pentru ceilalți participanți, pentru spectatorii obișnuiți. Prin această lege, cluburile au devenit responsabile. În acest fel au început, repet, au început să-și ia măsuri. Reacția suporterilor a fost diferită. Unii le susțin, alții, nu. Ba chiar s-a ajuns ca grupuri de așa-ziși fani să acționeze împotriva intereselor echipei favorite. Ultimele evenimente din turul campionatului au demonstrat, din plin, această stare de fapt. Ideea lor este de a face rău clubului provocând incidente grave. Știți bine ce s-a scanda și afișat pe stadioane în ultimele luni. Aproape toate mesajele vizau pe cineva din conducerea clubului-gazdă. Aceasta este problema reală. Știți vorba aceea: „Cine seamănă vânt, culege furtună!”

– Faptul că măsurile de ordine și siguranță în interiorul arenelor sportive sunt atribuite de clubul organizator unei „firme specializate” reprezintă una dintre explicațiile haosului din peluze?

– Explicația haosului din peluze trebuie căutată la cluburi. Punerea la dispoziția unor grupuri de fani, aduși prin orice modalitate pe stadioane, a unei peluze sau jumătăți de tribună, fără a avea nici un fel de răspundere în privința manifestărilor lor, s-a întors împotriva celor care au încurajat astfel de practici.

stadioane:

fbalul este în pericol să dispară

Când li s-a cerut să respecte câteva reguli de bun-simț, „liderii” acestor grupuri au refuzat vehement. Acești indivizi sunt, sută la sută, produsul cluburilor. Marile probleme au apărut în momentul în care s-au anulat avantajele materiale și sponsorizările către galerii. În astfel de situații, nu mai putem vorbi despre grupuri de suporteri, ci despre grupuri organizate pentru comiterea de infracțiuni, ceea ce este o cu totul și cu totul altă problemă.

– **Nu de puține ori suporterii trec dincolo de lege. Introducerea în stadion a materialelor interzise reprezintă pentru mulți dintre ei un titlu de glorie. Din câte știu, au și complici. Până unde s-a ajuns cu imaginația?**

– Vreau să fac unele precizări importante. Suporterii invocă Legea nr. 126/1995 care permite, de exemplu, folosirea unor mijloace pirotehnice până la o anumită greutate, sub trei grame. Adevărat, dar fanii nu citesc legea până la capăt unde este specificat: cu excepția căilor rutiere și a locurilor aglomerate. Cum stadionul este un loc aglomerat, consider că orice discuție pe tema asta nu-și are rostul. O altă precizare importantă: aceste mijloace pirotehnice nu pot fi folosite de suporteri dar pot fi folosite de clubul organizator, pe baza unui contract cu o firmă specializată, pentru a nu pune în pericol siguranța spectatorilor. Repet, spectatorilor le este interzis să intre în incinta arenei cu materiale pirotehnice, însă cluburile pot realiza ce spectacole vor, cu torțe, petarde și artificii, doar prin intermediul unor companii specializate și cu avizele necesare.

Stadioanele noastre sunt primitive în materie de condiții de securitate. Împrejurimile, activitățile comerciale din incinta arenei, accesul și evacuarea spectatorilor, monitorizarea video și multe altele, încă lasă de dorit. Peste toate astea, a mai venit și inventivitatea suporterilor, care a pus capac. Sunt foarte inventivi: își schimbă ținuta între ei, ascund materialele pirotehnice în pungile cu chips-uri, în haine sau chiar pe corp.

– **Cât de mult contribuie declarațiile iresponsabile ale unora dintre oamenii importanți din fotbal la întreținerea violenței pe stadioane?**

– Cred că sunt principalul factor al declanșării violenței pe stadioane. Nu mă feresc să spun că multe dintre ele sunt declarații iresponsabile. Practic, prin aceste ieșiri mediatice, lipsite de discernământ, fotbalul a fost transformat din sport, cu tot ceea ce presupune mai frumos, într-o afacere.

– **Din această perspectivă, unde credeți că ar trebui acționat pentru diminuarea fenomenului violenței pe stadioane?**

– Sigur că, de la Ligă, care reprezintă cluburile, nu mă așteptam la mare lucru, dar Federația Română de Fotbal trebuie să readucă fotbalul pe teren. Toate demersurile făcute de Jandarmeria București către forul din Casa Fotbalului au rămas fără răspuns. Dacă nu se implică Federația, pericolul este să dispară fotbalul.

– **Interesant, dar și alarmant, ceea ce ne spuneți. Sunteți general de brigadă, doctor în științe juridice și militare, dar înainte de toate, un tată și un soț responsabil. Familia, cât de mult primește familia?**

– Din 1990 sunt ofițer de ordine publică având responsabilități de organizare și conducere. Am un băiat și o fată. Nici unul însă nu vrea să activeze în acest domeniu. Și asta din cauză că timpul liber este foarte puțin. Am avut norocul să găsesc înțelegere la familie. O șansă de a îmbina o familie frumoasă cu partea profesională. Când m-am căsătorit i-am spus soției: „Serviciul presupune atâtea privațiuni încât cred că va trebui să înțelegi că de multe ori va cere mai mult timp decât familia”. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru că am făcut ceea ce face un om normal.

– **Sunteți un excelent vorbitor de limbă franceză. Aveți o atracție specială pentru cultura franceză?**

– Pasiunea mi-a trezit-o profesorul de limba franceză din liceu, Ion Cristoreanu, care și-a făcut studiile la Paris. În timpul unei ore de curs a început să ne povestească despre Paris și minunile lui. Am văzut, cu ochii minții și sufletului acestui profesor, toată splendoarea capitalei Franței. La un moment dat m-a întrebat: „Dacă te-ai afla la Paris, unde ai vrea să mergi?” I-am răspuns fără ezitare: „În vârful Turnului Eiffel ca să pot vedea tot orașul!” Ei bine, primul obiectiv pe care l-am vizitat în Paris a fost... Turnul Eiffel. Într-un fel, un omagiu adus profesorului meu, Ion Cristoreanu, pentru că m-a făcut să îndrăgesc cultura franceză. Mai mult, cea mai mare satisfacție a fost să mă plimb prin Paris cu fiica mea, care era studentă la Sorbona – un altar al culturii.

– **Alte pasiuni?**

– Am plantat mii de pomi. V-am spus că am făcut parte dintr-o familie de silvicultori. Cred că adunați la un loc ar face o pădure. O altă pasiune este călătoria. Dar nu oricum sau ca un călător obișnuit, ci cu... mintea. Îmi place să citesc despre toate culturile lumii, despre istoria lor.

– **Un singur lucru vreau să vă mai întreb.**

Așa cum vă cunosc, cuvântul care v-ar descrie cel mai bine este „rigoare”. O deprindere sau o condiție?

– Nu cred că „rigoare” este cuvântul care mă descrie cel mai bine. Mai degrabă verbul „a construi”. Am tendința să construiesc tot timpul. Îmi place să formez oameni. Nu sunt un riguros, format doar sub aspect militar. Această deprindere vine poate de acasă, din educația primită de la părinții mei. Sunt un general care, tot timpul, vreau să sparg tabuurile militare. Totdeauna le-am spus subordonaților mei să gândească, să se implice, nu să invoce regulamentul. Jandarmii sunt și ei oameni ai Cetății. Și pentru că ne aflăm în luna lui Mărțișor, vreau să transmit tuturor doamnelor și domnișoarelor din București un gând de bine și garanția că pot participa în deplină siguranță la orice fel de competiție sportivă.

interviu realizat de **Nicolae Predeșel**

foto **Octavian Tibăr**

„Fotbalul a fost transformat din sport într-o afacere”

„Toate demersurile făcute de Jandarmerie către FRF au rămas fără răspuns”

Valkyrie sau cavalcada wagneriană

De la
legendele
nordice,
la timpul
prezent

Valkiriile au reprezentat de-a lungul timpului teme de inspirație pentru poeți, muzicieni, artiști plastici, disputate din punct de vedere istoric, precum și moral, iar originile lor au fost cel mai adesea atribuite popoarelor nordice și mitologiei acestora. Valkiriile au fost înfățișate de pictori sub forma unor oști de femei care aleg cine urmează să fie sacrificat pe câmpul de luptă. Etimologia valkiriilor se găsește undeva în anii 1300, în zona scandinavă, în perioada vikingilor. Cuvântul întâlnit în mitologia nordică derivă din *valkyrja*, și este format din două cuvinte: substantivul *valr*, care tradus se referă la jertfele de pe câmpul de luptă, și *kjósa*, care înseamnă a alege. Împreunate, sensul lor este traducibil prin „cel ales pentru sacrificiu”. Indiferent că sensul lor exact ne duce cu gândul la propria mitologie, doamnele cu coasa revin mereu pentru a ne atenționa despre următorul pe care îl vor lua dintre noi.

Valkiriile wagneriene

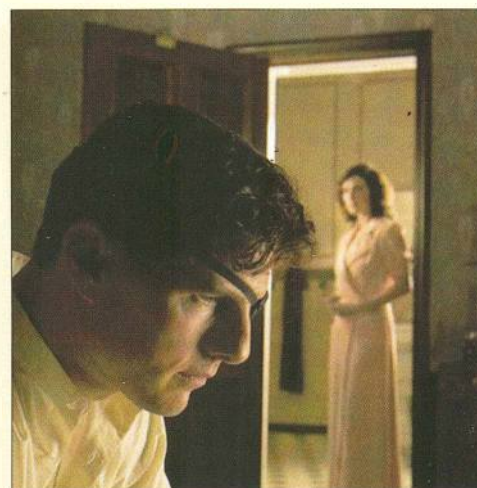
Richard Wagner a ales leitmotivul unei călătorii acustice a valkiriilor, pe cai, intitulată *Cavalcada valkiriilor*, pentru Actul III al celebrei opere *Die Walküre* (*Walkiria*). Aceasta este bine-cunoscută publicului datorită originilor culturale populare din care își trage seva. Wagner a compus această operă în 1851, iar prima reprezentare în fața publicului a avut loc împotriva dorinței muzicianului, 20 de ani mai târziu. În cultura modernă, coloana sonoră a *Cursei valkiriilor* a fost folosită în filme precum *Apocalypse Now*, *Jarhead*, *The Blues Brothers*, sau în filmul lui Fellini, *8½*, toate având la origine tema războiului, fie că este vorba de războiul din Vietnam sau de operațiunile armate din Orientul Mijlociu. În filmul de față, al regizorului Bryan Singer, valkiriile wagneriene sunt cifra unei operațiuni care ar fi putut schimba cursul istoriei.

Operațiunea Valkiria, sau complotul

împotriva lui Hitler, cum este cunoscut istoricilor, lasă loc de interpretări. Adevărul istoric a ceea ce a reprezentat această operațiune de înlăturare a lui Hitler din postura de conducător (*führer*), și preluarea puterii de către armata germană, este refăcut de studiourile de la Hollywood și își atrage în acest moment numeroase critici negative. O operațiune care în mai puțin de șase ore i-ar fi putut salva viața lui Hitler, se transformă într-o operațiune de trei ore, împotriva sa. Germania, așa cum o cunoșteam noi, nu mai este doar o Germanie a lui Hitler și a *führer*-ului, ci este și o Germanie umanizată, care poate alege de partea cui luptă, și care ia în calcul și sacrificiul, știind că istoria va păstra, în arhivele sale, aceste adevăruri.

Cel care îl înfățișează pe Hitler în filmul lui Singer, actorul David Bamber, își asumă rolul de icon al Germaniei

naziste. Semnele de întrebare care se întrevăd prind spectatorul în plasa de păianjen care se ramifică în jurul lui Hitler. Filmul ne arată că Hitler a supraviețuit unui număr impresionant de comploturi împotriva sa, că și-a creat niște sisteme riguroase de evadare din

orice tip de operațiune care i-ar fi vizat viața și concepțiile. Pelicula ne pune în postura în care ne întrebăm câte sosii a avut Hitler, și îl înfățișează pe acesta drept un adept al întâmplărilor fericite ale hazardului, una dintre devizele sale fiind legată de credința oarbă că, dacă atentatele împotriva sa eșuează, atunci menirea pe care o are de îndeplinit pe pământ este mai presus de orice voință umană.

Presa străină nu a primit cu brațele deschise filmul, chiar dacă actorii distribuiți în această peliculă sunt de talie mondială. Tom Cruise în rolul Colonelului Claus von Stauffenberg, Kenneth Branagh în rolul General-maiorului Henning von Tresckow, nu îndepărtează ochiul critic al jurnaliștilor sau specialiștilor de la această pro-

ducție, și nu-i conferă un loc călduț, printre multe altele care au abordat această temă.

Despre regizorul Bryan Singer, care a mai realizat filme de succes precum *The Usual Suspect* sau *X-men*, presa spune că nu cere personajului interpretat de Cruise decât „prezență” și „forță”, și „nu e interesat nici el, nici scenariștul Christopher McQuarrie să ne servească o lecție de istorie”, iar „jocul pe care îl realizează regizorul prin acest film este unul facil, lipsit de substanță”. Faptul că regizorul a optat în parte pentru o distribuție cu actori de naționalitate britanică, dar și germană, nu punctează decât „o cacofonie de tușări” care distrage spectatorul de la acțiunea și miza reală a filmului. „Dacă Cruise nu ar fi jucat în *Valkyrie*, ar fi fost din cauză că este prea modern, prea

**Presa
străină**

**Germania
secretă
și Germania
antisemită**

american și prea «Tom Cruise însuși», ca să poată fi înțeles într-un rol, dar și datorită faptului că lucrurile care se petrec pe peliculă își schimbă înfățișarea sub imperiul realității galopante, iar uneori chiar mai rapid decât poate un star să-și redefiniească brandul.” (New York Times)

Istoria ne spune că Stauffenberg a murit strigând „Trăiască Germania sacră!”, chiar dacă unii biografi ai acestuia susțin că ar fi putut la fel de bine striga: „Trăiască Germania secretă!” Unii cercetători nu acordă o importanță deosebită militarilor revoltați sau acțiunilor întreprinse de aceștia împotriva lui Hitler, ci mai degrabă privesc atentatele împotriva lui Hitler drept programe bine întocmite, care aparțin unei societăți oculte, ai cărei membri erau adepți ai poetului mistic Stefan George (1868–1933), autor al poemului *Germania secretă*. Misiunea acestuia era aceea de a menține viu filonul spiritual al Germaniei, într-o epocă înclinată frecvent spre materialism. Germania secretă ar fi trebuit să fie o Germanie conștientă de bogăția sa spirituală, formată într-o tradiție creștină, dar care nu era străină idealurilor cavalești ale Evului Mediu, unde sacrificiul și onoarea erau noțiunile de bază ale adepților. Deosebirea dintre Germania secretă imaginată de Stefan George și gruparea lui Hitler constă în faptul că prima nu manifesta nici un fel de antisemitism, ba mai mult, în cerul de prieteni ai poetului erau de multe ori intelectuali evrei. Filmul lui Singer trece cu vederea unele dintre aspectele care ar fi putut reprezenta puncte de atracție majore pentru iubitorii de istorie, de poveste, de neobișnuit, și care ne portretizează, ca într-un crochiu neterminat, doar o frântură dintr-o realitate aflată încă în penumbră. Aș spune că este un film care ne lasă cu un apetit deschis, care ne trimite în arhivele bibliotecilor, pentru a afla și din alte surse tot adevărul.

Text: **Andra Rotaru**

CREIERE CARE NE COAF

Daniela Zeca-Buzura:

„Tot ce vă interesează se vede la TVR Cultural!”

Etajul șapte al Televiziunii Naționale. Un birou plin cu cărți de specialitate, doi cactuși pitici pe masă plus o groază de documente și ustensile de scris. Suntem în biroul doamnei Daniela Zeca Buzura, directorul *TVR Cultural*, și discutăm despre un canal național de televiziune care are mare importanță în educarea tinerilor și a publicului în general, un post însă care duce lipsă de buget și pe care multe dintre firmele de cablu omit să îl distribuie.

▼ În martie 2003 ați fost redactor-șef al Redakției Literatură-Arte, apoi ați devenit directorul postului *TVR Cultural*. Inevitabil, v-ați pus amprenta asupra *TVR Cultural*, ce s-a schimbat în această perioadă?

– Da, inevitabil. S-au împlinit cinci ani de atunci și anul acesta se împlinesc șapte de la înființarea postului. Noi credeam că vom sărbători altfel acești ani, dar dacă mă uit la bugete, avem niște bugete astfel încât *austeritate* este puțin spus.

Am citit, de pildă, despre cum „sugem” noi de la atâtea o-mamă pentru că avem și taxă, dar taxa e de patru lei acum. În Franța, de pildă, este de 120 de euro. La noi nu s-a mai schimbat din 2003, e o taxă simbolică, în condițiile în care costurile de producție au devenit de 20 de ori mai mari și atunci invocăm niște argumente care nu se susțin. Sigur, avem un fond de achiziție, un fond de producție internă, dar s-ar fi putut și mai bine.

– Cu ce proiecte veți veni în 2009?

– Cuvântul de ordine pentru acest an va fi în primul rând *continuitate*. 2008 a fost, putem spune, anul cel mai prolific din punct de vedere cultural și tocmai de aceea, pe lângă fidelizarea pe care implicit ne-am hotărât să o susținem, dorim să avem continuitate în proiectele pe care le-am demarat. În sfârșit, în 2008 *TVR Cultural* a reușit să-și inițieze propria stagiune teatrală în direct și aceasta pentru prima oară după o pauză de 47 de ani. Și nu pentru că nu am fi vrut să facem mai devreme gestul, ci pentru că ne-am lovit continuu de limitările dreptului de autor și de bugete, bineînțeles. Premiera ideii de „teatru în direct” a venit cu un dublu câștig fiindcă, în inițiativa noastră, am reușit să ne facem aliați în primul rând teatrele din întreaga țară. Am început cum nimeni nu credea anul trecut, cu *Teatrul Municipal* din Baia Mare prin spectacolul *Istoria comică a doctorului Faust*, am continuat cu *Teatrul Tony Bulandra* din

„TVR Cultural are acum șapte ani de școală, ca un copil, și are mai mult discernământ și o altă poziționare. Cred că am făcut toate «bolile de copilărie» și prin lucrurile aparent mici – câteva premii, câteva zone de autoritate – am reușit să ne demonstrăm intenția, orientarea, poziția.”

Târgoviște, imediat după am avut un *Shakespeare* în viziune Purcărete la Teatrul Național Marin Sorescu din Craiova. E clar că în 2009 vrem să continuăm linia asta. Tot în 2008, în octombrie, sub genericul *concertele TVR Cultural* am deschis o stagiune de concerte proprii, de o oră, de luni până vineri, de la ora 19.00, ceea ce ne-a dat lărghețea de a poziționa muzică de toate genurile. 2009 va fi anul Festivalului Internațional *George Enescu* și noi vom fi din nou deținătorul în exclusivitate al celor mai bune concerte. Lumea așteaptă, oamenii ne întreabă deja, a devenit o tradiție. Am demarat și am pus în pagină și *concertele TVR Cultural* cu jazz de foarte bună calitate, cu muzică de cameră excelentă, cu festivalul *SoNoRo*, Festivalul de muzică veche, Festivalul de chitară clasică de la Sinaia. Sunt lucruri care, însă, s-ar putea face și mult mai bine. De pildă, nu putem rămâne coerent la un nivel al maximei calități cu *Jurnalul Cultural* care e singurul jurnal tematic din România. De ce? Fiindcă e un format care tehnic nu e digitalizat – sperăm să fie în scurt timp – și avem o echipă foarte mică. Făcând o comparație între *Jurnalul mare de știri* care are peste 80 de reporteri, ziariști și comparați cu 20 de persoane, oameni tineri care lucrează pentru format de 35 de minute zilnic la *TVR Cultural*, diferența e astronomică.

– Este foarte greu să îți fidelizezi un client chiar și atunci când nu e vorba de cultură, dar mite când avem de-a face cu un domeniu precum cultura!

– Rețeta e mai simplă decât ne-am închipui pe zona culturală pentru că aici fidelizarea se poate face în primul rând prin actualitate, prin noutate susținută, prin informație corectă și o calitate impecabilă. Avem, de pildă, o extraordinară

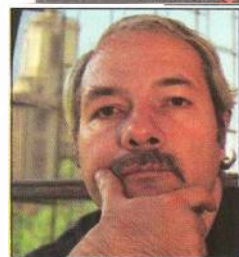
emisiune de retorică a reclamei care se numește *V la vizual*. O face un singur ziarist, absolut remarcabil, Marius Constantinescu, om tânăr și care își susține cauza și rămâne constant la nivelul pe care l-a impus (începând cu forma, formatul și până la detalii de conținut), iar aceasta e cea mai importantă garanție că poate să-și atragă publicul.

– Aveți concurență pe același domeniu?

– Nu. O concurență reală ar fi funcționat ca un resort natural și ar fi fost bine și pentru noi. În urmă cu câțiva ani, când demarase *Senso* cu o anumită etichetă cu pretenție a fi culturală, noi am crezut că vom avea în sfârșit un partener de alergare. Nu, s-a pierdut pe traseu. S-au convins că e dificil să faci cultură cu adevărat pentru că îți trebuie nu numai competență și orientare în context, ci mai ales bugete. Referitor la banii pentru filme de calitate, am deschis câteva zone de interes pe care suntem singuri: film de artă, film mut, antologie, portrete de mari regizori, documentar foarte recent, documentare europene și americane premiate după anul 2000 – toate acestea costă.

– Acesta probabil a și fost avantajul de a fi sub umbrela TVR?

– Sigur, e vorba de o acțiune concertată, un mare profit al nostru de imagine ar fi dacă *TVR Cultural* ar fi judecat totdeauna

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistaflacara.ro

În contextul serviciului public de televiziune pentru că noi facem parte din aceeași misiune. În șase ani de emisie *TVR Cultural* și-a adjudecat de două ori marele premiu al competiției Asociației Profesioniștilor de Televiziune – *APTR*. La ediția din 2008 au fost 114 producții de televiziune, noi am luat pentru a doua oară marele premiu (și pentru imagine și pentru formatul în sine), cred că e un merit care trebuia pus – așa ca niște lauri – pe toată corporația *TVR*.

– **Care este mesajul pe care *TVR Cultural* îl transmite telespectatorilor tineri?**

– Cred că echipa *TVR Cultural* poate să-i spună unui tânăr din această eră digitală, foarte pretențioasă, cu informații din toate părțile, că: *Tot ce te interesează e aici!* Și asta fiindcă în ultimii ani acoperim toată zona manifestărilor artistice, și a celei experimentale și a celei contestate sau contestabile. E vina legii care recomandă doar în pachetul firmelor de cablu programul *TVR Cultural*, însă nu obligă, și astfel *TVR Cultural* nu ajunge în toate casele românilor. E ca la medic: dacă nu spui *Vei muri dacă nu iei medicamentul*, omul nu-l ia. Publicul nostru cel mai exigent e în provincie. Din păcate, am învățat cu o oarecare dificultate lecția aceasta că nu trebuie să vedem România prin hubloul Bucureștiului. Desigur, el dă un verdict important, dar sugestiile cele mai acute, criticile și aplauzele cele mai juste ne-au venit totdeauna din orașe mici – de exemplu Mizil, Teiuș.

– **Atuurile *TVR Cultural* sunt:**

– Perseverența în proiectele începute, lipsa de crispă și de formalism, de academism, de limbă de lemn în comentarii. Abordarea culturii amical. De pildă, un format care “a prins” foarte mult este *Cu rolele prin București* prezentat de Ana-Maria Munteanu – o tânără excepțională, care are o naturalețe debordantă și o imaginație deosebită, se urcă pe role și vorbește despre București ca și când ar vorbi prietenilor ei despre un alt prieten. Cred că asta e maniera.

– **Care este profilul redactorului *TVR Cultural*?**

– Principala atitudine de care avem nevoie este faptul de a fi curios, dacă are această aptitudine lucrurile sunt pe jumătate rezolvate. Pentru că primul pericol la toate vârstele angajaților în cultură este blazarea. Blazarea e un microb precoce, el se manifestă cam prin anul trei de facultate, când sunt deja licențiați, nu mai zic masteranți sau chiar doctoranți, sunt deja împachetați și neutri și de acolo pornește blazarea. Ei intră imediat într-un mediu efervescent, dur, unde mai pot învăța și din critici și din faptul că se lovesc de un zid sau de altul, dar dacă nu au vie atitudinea asta a curiozității se vede pe post și noi cred că de asta am suferit multă vreme.

– **Predați la Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării, ați avea o pepinieră de unde să vă selectați viitorii angajați.**

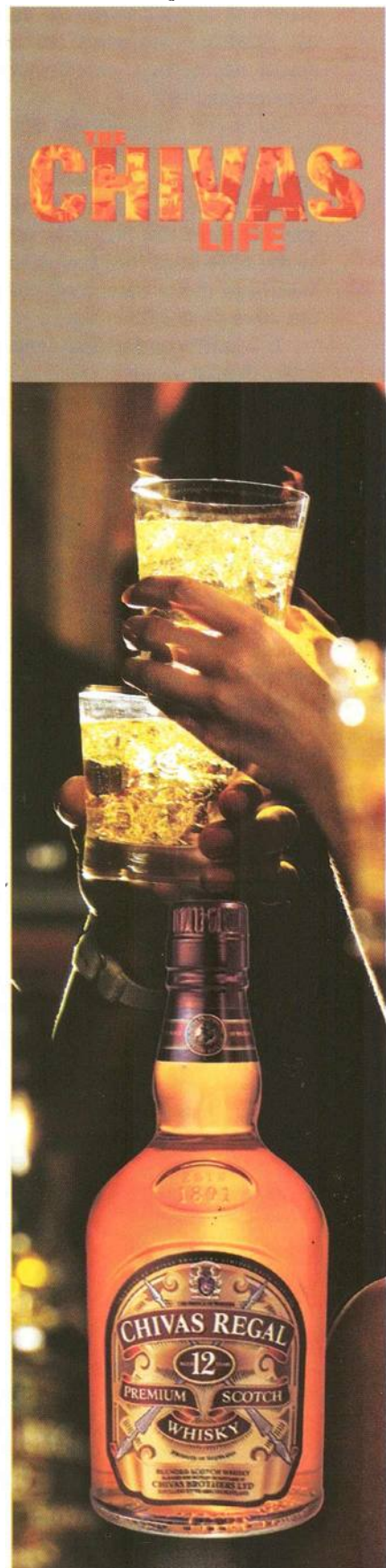
– Dintre figurile pe care le-ați văzut pe post multe sunt foști studenți de-ai mei. Cam 80% dintre ei s-au format aici, au devenit vizibili și au plecat în următorii trei ani. Unii au plecat în străinătate, alții au plecat la posturi concurente și au făcut cu totul altceva. Din păcate, și-au pierdut un bun câștigat cu greu, dar astea sunt reglajele pieței. Au plecat fiindcă oricui îi place la mai mulți bani. Mulți s-au dus după tentația aceasta a gloriei.

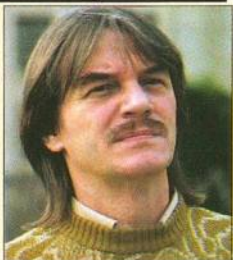
Text: **Alice-Claudia Gherman**

Foto: **Octavian Tîbăr**

Steaua

Am citit, de curând, *SUPER-STEUA*, cartea lui Andrei Vochin despre cea mai iubită echipă din România – și mi-au răsărit lacrimi în ochi. Nu doar în colțul ochilor, ci, așa, lacrimi rotunde. Și abundente. Aflând de ce bunica Oma n-a mai primit niciodată banii promiși de la nepotul ei, Duca, Duckadam. Rar o carte atât de emoționantă, care, de fapt, nici nu e despre fotbal, ci despre 11 destine+alte vreo 4, 5 sau, poate, câteva în plus. O saga impresionantă până la lacrimi, despre performanță. Și, cum stau și observ fenomenul cu balonul rotund de la vreo 10 ani (acum am 45!) și scriu, constant, din timp în timp (uneori, mai rar!) despre fotbal, mă interesează TOTUL. Vreau să aflu, de pildă, și inexplicabilul, adică, să zicem, de ce nu joacă să zicem cutare atacant la *Steaua*, când echipa e în mare pană de atacanți. Că nu-l prea agreează Lăcă, nici nea Jiji... La fel de mult aș vrea să știu de ce Ghionea, Dănculescu ori Claudiu Niculescu nu prind nici măcar o clipă șansa Naționalei, în timp ce ne chinuie, jălanic, mediocritatea. Paradox poate valabil, jucătorii *generației de aur* nu sunt și niște (măcar prin excepții) *antrenori de aur*. Sigur că pot părea nostalgici atunci când spun că Lobanovski a murit pe banca de rezerve, iar lenei s-a retras cu mult mai demult înainte, deși el nu ar fi trebuit să fie decât un coordonator, un director tehnic, în cel mai autentic sens al cuvântului. Meciurile care umează, cu Serbia și cu Austria, vor fi cele mai de răscruce pietre de încercare ale antrenorului Victor Pițurcă. Citind ori recitind *SUPER-STEUA*, vezi, cu adevărat, cât de greu se formează o supercampionă, cât de greu se ține la un loc, de câți oameni e nevoie. Așa, ca pentru a învăța un bec. E evident că a structura o echipă e o muncă a unui staff neapărat numeros. Așa cum era cel al *Stelei* din 1980-1986-1990. Cum începuse, chiar, un pic să se închege și prin 2005, când era la echipă Mihai Stoica (bun-rău, cum era) – și de ce și performanțele *Stelei* au coborât, după aceea, ca niște pantaloni, în vine. Momentul *Middlesborough* a îngropat istoria recentă a *Stelei*, deși, paradoxal, a fost, totodată, momentul de maxim al performanței sale din ultimul deceniu, hai să spunem așa. Înțelegem, citind cartea prețioasă a lui Andrei Vochin, de ce era nevoie de un Adrian Ilie, vânzătorul de talente. Înțelegem că Meme Stoica, așa grabnic vărsătoriu de pumîni pe stadion, avea dreptate aducând un jucător precum Elton, actualul coleg al lui Mirel Rădoi pe la echipele care se întind ca guma arabică. Ne gândim că Dică nu trebuia să plece numai pentru că, asemeni lui Rădoi, Badea ori Neaga, avea salariul mare, dacă mai vrem să mai contăm. Înțelegem că necrutătorul antrenor al lui Aalborg avea dreptate: *Steaua* e o broască disecată spinal: de la brâu în sus. *Howgh!* Atacul se chinuie, se perpeleşte, stă pe moarte, în timp ce Vali Badea & Neaga, chiar dacă nu strălucești (dar măcar atacanți) au fost zvârliți ca niște măsele cangrenate, când altceva nu e, deocamdată, de pus în loc. Și când Lăcătuș, dragul nostru de erou de la Sevilla, de profesie atacant, se încapățânează să joace, nărod, doar cu un înaintaș, când toată lumea îi strigă: „Bă, de ce-ai omorât atacul *Stelei*?”

Tudor Călin Zarojanu

Există viață după criză?

O să treacă. Totul trece (poate mai puțin prostia). La unii o să dureze mai mult, la alții mai puțin, o să fie mai dură sau mai suportabilă, după caz. Există în lumea asta și țări în care criza va fi practic neobservată, căci de unde nu e, nici Dumnezeu nu cere.

Nu iau de bună nici una dintre previziuni în ceea ce privește „scopul și durata vizitei” acestei crize, fie ele venite și de la mama laureatilor Nobel în economie. Sunt absolut convins că nu se știe mai nimic. Dar, indiferent cât și cum va fi, începe să fie limpede că această criză poate avea importante efecte secundare, unele poate chiar mai grave decât criza în sine:

1. Resuscitarea discuțiilor despre utilitatea unui guvern mondial – nu din umbră, ci oficial, la vedere. Economia mondială lăsată să evolueze liber a dus la ce-a dus. Alternativa – se va spune – este conducerea centralizată. În plus, existența unui guvern mondial ar putea reduce până la dispariție focarele de tensiuni și cele de război. Dacă atât

China cât și Taiwanul ar fi conduse de aceeași entitate, ar conta prea puțin dacă Taiwanul e sau nu subordonat Chinei. Pentru calmarea orgoliilor naționale, guvernul mondial ar putea să poarte un cu totul alt nume, de exemplu „Comisia de Coordonare”.

2. Reevaluarea masivă a rolului statului în economie, dar și în viața socială. Acest efect este deja vizibil. S-au făcut naționalizări masive. Și în acest caz a fost evitat termenul, anunțându-se că statul a „injectat” bani în instituțiile financiare sau unitățile de producție aflate în pericol de colaps. S-a spus doar în treacăt (sau deloc) că „injecția” a însemnat de fapt achiziționarea pachetului majoritar de acțiuni, deci intrarea firmei în proprietatea statului. În același timp, e foarte posibil ca guvernele să facă presiuni asupra populațiilor, și chiar să emită acte normative în acest sens, în ideea: „V-am lăsat să faceți ce credeți, uite unde ați ajuns, de acum ascultați ce vă învățăm noi să faceți ca să vă fie bine”. Limita inferioară a acestei

tendințe are șanse să fie **rebranduirea comunismului**. În funcție de gravitatea efectelor financiare, economice, sociale și politice ale crizei, ea va putea fi considerată (și există deja declarații în acest sens) nu doar un moment negativ în dezvoltarea sistemului democratic capitalist, ci chiar **criza capitalismului**, dovada ineficienței sale pe termen lung.

3. Renașterea religiei. Dincolo de faptul că povăduitorii Apocalipsei iminente au găsit un alt pretext de a-și amplifica propaganda, Biserica în ansamblul ei va accentua zădărnicia vieții materiale. Posibil slogan al campaniei: „Dumnezeu nu dă credite neperformante!”

4. Înflorirea ecologismului, răspândirea mișcării întoarcerii la natură, reînvierea mișcării hippie și a tuturor atitudinilor anti-sistem, inclusiv cele anarhiste.

5. Creșterea criminalității sub toate formele, inclusiv terorismul. Când sistemul te-a lovit grav, de ce-ai mai respecta regulile lui!? – se va spune.

Habemus buget

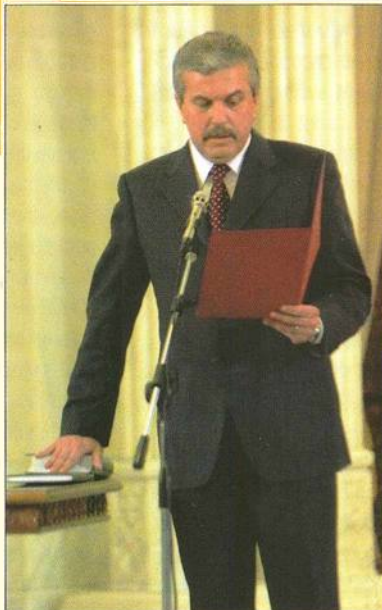
După aproape două luni de tocmeli, Guvernul condus de Emil Boc (foto) a aprobat bugetul de stat și cel al asigurărilor sociale. Pensiile cresc cu 5%, Educația primește 6% din PIB (dar nici vorba de promisiunile 50% la salarii, stipulate prin lege), profitul reinvestit nu se mai impozitează, orele suplimentare nu se mai plătesc, ci se recuperează, dispare sporul pe limbi străine, rămâne cel de gardă, pentru medici, cheltuielile salariale trebuie reduce cu 20% (!), CAS se majorează cu 3,3%. Se preconizează o creștere economică de 2,5%, un deficit bugetar de 2%, o rată a inflației de 5% și un PIB de 144,7 miliarde de euro. Reducerea cu o cincime a personalului din ministere a rămas ca-n gară.

Pierderi planificate

Recent, președintele Traian Băsescu (foto) s-a alinat susținând că, probabil, a pierdut 80% din electoratul său după ce a girat alianța guvernamentală PDL-PSD. În timp a apărut primul

sondaj post-electoral, conform căruia domnia-sa ar câștiga un nou mandat din primul tur de scrutin, fiind creditat de 59% dintre respondenți. La distanță considerabilă s-ar situa Mircea Geoană, cu 13%, urmat de Sorin Oprescu (8%) și Călin Popescu Tăriceanu (3%). Din două – una: ori românii agreează actuala formulă de conducere, ori – după ce a pierdut, cum zicea, mare parte din electoratul PDL, Traian Băsescu a câștigat o mult mai mare parte din cel al PSD! De fapt, ar mai fi o variantă: că nu contează nimic.

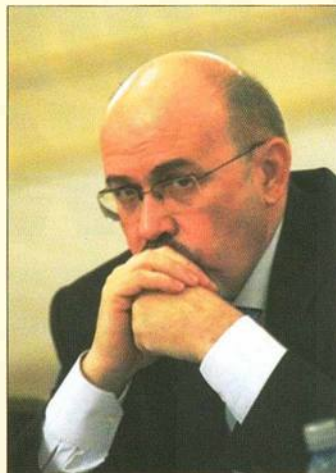
Cât MAI ține așa!?

După Gabriel Oprea, și Liviu Dragnea a demisionat din funcția de ministru al Internelor și Reformei Administrative. Asta, da, reformă administrativă! Motivul inițial: nu i s-au dat destui bani. Motivul ulterior: a fost supus la presiuni (ca și Oprea) pentru a (nu) pune unele persoane în unele posturi. Dacă numărăm și cele două interimate ale lui Dan Nica (foto), numit până la urmă pe bune, se cheamă că am avut cinci titulari în două luni.

Între timp, infracționalitatea e în floare și Poliția acționează cu fermitatea și eficiența binecunoscute.

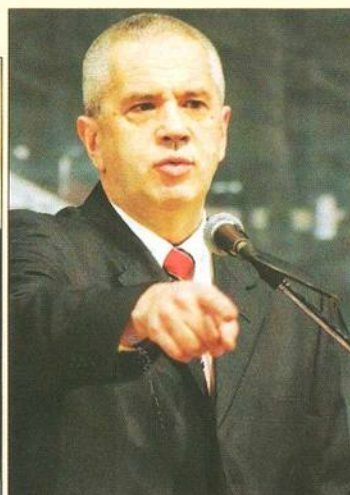
Ce nu e România

Președintele UDMR, Marko Bela (foto), s-a gândit ce s-a gândit și a zis: România nu e stat național. Aoleo! Dar măcar stat este!? Maxima a fost prilejuită de un moment simpatice din timpul vizitei la Budapesta a președintelui României. Întrebat când își va căpăta autonomia „Ținutul Secuiesc”, el a răspuns imediat: „Pot să vă spun foarte exact: niciodată”. E drept că UDMR a cam rămas fără obiect de activitate după intrarea României în UE și ieșirea lui Corneliu Vadim Tudor din viața publică, dar asta nu e o scuză.

Un român

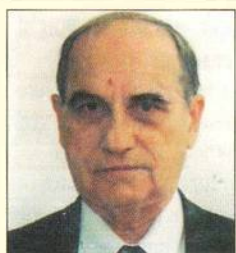
Bogdan Aurescu (în imagine alături de minunata sa echipă) are 35 de ani și venea cu metroul la serviciu, cu mâncarea la pachet. Nu numai că a asigurat victoria României la Haga – performanță care nu are voie să fie umbră de șmecheriile din țară, ale altora, descoperite ulterior – dar ne-a mai și economisit 600.000 de euro!! Cum? Redactând și scriind el însuși pledoariile, în vreme ce Ucraina a plătit cu suma menționată experți străini! Acum, Bogdan Aurescu este secretar de stat în Ministerul Afacerilor Externe. Mai avem și asemenea români, mai avem și asemenea demnitari.

In the closet

Ministrul Mediului, Nicolae Nemirschi (foto), a declarat că peste 350 de dosare depuse de primari din țară prin care solicitau fonduri europene pentru amenajarea și înființarea de parcuri sau spații verzi au fost găsite „între chichineta și WC-ul de la etajul întâi al ministerului”, „uite” de vechea conducere a instituției. Câte eșecuri și ratări de fonduri nu s-or

explica așa! Și câți primari n-or fi fost înjurați degeaba! Recomandăm noilor miniștri să inspecteze toate WC-urile, debaralele și chichinetele. Oricum e prea târziu, dar măcar să știm.

Bazil Ștefan

Pași spre deglobalizare?

Ne sunt vii în amintire bătăliile acerbale ale acelor numeroși demonstranți violenți, parcă mereu aceiași, cu poliția și trupele de securitate ale țărilor ce găzduiau reuniuni ale G-7, NATO etc., organisme și/sau organizații considerate vinovate de a fi conceput și pus în practică globalizarea, concept de care ei par a lega tot răul și relele lumii. Ei bine, s-ar putea ca ei să-și vadă în curând visul împlinit, fără alte bătălii cu poliția. Și asta pentru că, ceea ce ei voiau să obțină prin proteste voit violente sunt tot mai dispuse să facă acum guvernele înseși – sau măcar unele dintre ele: să anuleze multe dintre deciziile luate în contextul globalizării. Planurile americane de salvare a sistemului bancar-financiar și de relansare economică nu prea mai au de a face cu economia pieței libere, iar companiile ajutate cu bani publici să evite falimentul sunt obligate să se supună principiului *buy american*: să cumpere numai produse fabricate în SUA.

Țara cea mai dedicată principiului comerțului liber adoptă astfel o măsură pur protecționistă. În mod similar, Franța își ajută industria auto cu șase miliarde de euro, cu condiția să nu închidă nici o uzină din Franța.

Așadar, „deglobalizarea” bate la ușă. Cuvântul, care vrea să desemneze, probabil, refuzul și anularea (sau poate doar revizuirea globalizării, rămâne să mai vedem) constituie deja titlul unei cărți a economistului filipinez Walden Bello. Numele acestuia ar trebui reținut, fiindcă el propune, cum rezultă din subtitlul cărții, nimic altceva decât „idei pentru o nouă economie mondială”. Evident, pentru ca anvizajata economie mondială denumită (sau obținută prin) deglobalizare să-și merite atributul de „nouă”, ea nu poate fi doar întoarcerea la (vechiul) protecționism și la războaiele comerciale ale trecutului, așa cum par a fi tentați în prezent unii dintre politicienii înspăimântați acum de dimensiunile cu adevărat enorme ale crizei. Bănuiesc că autorul cărții are în vedere o cale de mijloc, aceea *aurea mediocritas* în sensul din Antichitate al acestei expresii, de soluție cumpănită, bine gândită.

La vremea ei, și globalizarea, care urmărea integrarea globală a circulației bunurilor, capitalului și forței de muncă, părea o asemenea soluție rezonabilă, de pe urma căreia să profite toate statele lumii. Și, până la un punct, chiar a fost. Nu se poate nega, de pildă, că în ultimii

25–30 de ani unele state emergente au înregistrat un aflux de capital străin și de investiții externe directe datorită cărora au avut un ritm de dezvoltare mai înalt decât ar fi visat vreodată dacă s-ar fi bazat doar pe forțe proprii. Pe de altă parte, multe firme vestice (*Renault* în România, ca să ne rezumăm la un singur exemplu) și-au ameliorat adesea substanțial situația financiară generală grație utilizării mâinii de lucru mai ieftină din țările emergente. Dar în multe țări dezvoltate, începând chiar cu cea mai mare economie a lumii, rezultatele au fost de-a dreptul catastrofale: deficite cumulate care, cu dobânzile aferente, depășesc PIB-ul mondial și ramuri industriale (textile, confecții, automobile) în agonie. Și asta pentru că întotdeauna au existat și idei bune care eșuează atunci când sunt aplicate prost. Este ceea ce s-a întâmplat, după cum se pare, cu globalizarea, unde cea mai gravă eroare pare a fi fost dereglementarea piețelor, scoaterea lor aproape totală de sub controlul național și internațional. Probabil că, ceea ce lipsește cel mai mult și acum, după declanșarea crizei, este tocmai un reglementator internațional dur.

Violeta's Vintage Kitchen

Toate zilele Violetei încep cu pâine. Cu facerea ei, mai exact. Cerne făinuri, sfărâmă drojdii, frământă cu mâinile. Și descântă aluatul, cum să nu, la dospit. Dacă vă gândiți la vreo bunică, uitată în vremurile ei, sau la vreo mătușă de pe la țară, care n-are bani de franzelă, n-ați nimerit-o. Violeta stă chiar în buricul Bucureștiului, este tânără, frumoasă, cu școli înalte. Pâinea ei cea de toate zilele o face doar așa, de drag. Și de dorul bucuriilor simple. Care se cer împărtășite. De unde și ideea unui mic restaurant: **Violeta's Vintage Kitchen**.

De vreun an de zile, niște prieteni pasionați de experimente culinare mă tot întreabă dacă am fost la Violeta. Și eu îi tot întreb ce mai e și aia? Cică un bistro ca-n poveștile cu căsuțe de turtă dulce, pe Batiștei, colț cu J. L. Calderon, unde se mănâncă numai bunătăți. Adică specialități gătite sănătos, cu migală și, mai ales, numai din produse proaspete și naturale. Totul de mână, fără tehnologii, microunde, congelări, concentrate sau alte trucuri culinare pline de E-uri. Și într-o atmosferă caldă, intimă, ca și când ai fi în vizită la niște prieteni dragi. Sună bine, așa că hai să experimentăm și noi. Da, locul e plăcut, are, așa, un iz de întoarcere în timp. Muzică portugheză, în surdină, instantanee romantice, semnate Robert Doișneanu, pe pereți. Mobilier *La strada Deco*, fețe de masă colorate, aduse din sudul Franței. Vitrine gen expoziție culinară, meniul zilei scris pe o tablă neagră, chiar cu cretă. Totul e simplu, cu bun-gust, fără urmă de fițe. O cafea turcească de-adevăratelea, cum n-am pomenit în București, cu nuanța aceea

perversă de cardamon, m-a convins definitiv. Mai ales că am savurat-o pe o terasă încălzită, cum iar nu sunt multe în Capitală. Ca să vorbim cu Violeta Dincă, autoarea acestei povești, a cam trebuit să așteptăm. Pentru că, evident, ea gătește. Da, în fiecare zi. Da, cu aceeași plăcere. Doar că feluri diferite, ca să nu se plictisească. Și să lase loc de experiment, de *manifestare artistică*. Nici soțul ei nu o duce mai bine, el e *schimbul de noapte*. Înainte de cântatul cocoșilor, cam pe la două-trei, bântuie prin piețe și prin depozitele en-gros. Știe, clar, când și unde se primește marfă. Ia totul proaspăt, la prima mână, că asta e lege în bucătărie. Spre deosebire de alte restaurante, la Violeta nu te

duci să comanzi un fel sau altul, dintr-un meniu așezat pe masă. Pentru că aici nu se gătește pe fugă, la minut, aruncând produse, mai mult sau mai puțin congelate, într-o baie de ulei, eventual refozosit. Așa că n-ai decât să mergi pe mâna gazdei și să alegi din meniul stabilit

de ea pentru ziua respectivă. Îți asumi un risc foarte gustos, credeți-mă. De regulă, sunt cam două-trei variante pentru fiecare fel, dintre care una vegetariană. Dar gătite cu migală, cu drag, fără grabă. Ca atunci când aștepti oaspeți dragi. V-am spus, deja, că Violeta face și pâinea. În fiecare zi alt tip, alte făinuri, alte cereale, alte semințe. O oferă gratuit, din partea casei. Carnea, legumele și verdețurile sunt alese cu grijă și tăiate sau tocate cu mâna. Chiar și mâncărurile tradiționale se gătesc *low-fat*, cam fără prăjeli, cu ulei puțin și doar netoxic, respectiv de măsline, sămburi de struguri, porumb, palmier și orez. Prăjiturile de ciocolată au chiar ciocolată adevărată, cu minimum 70% concentrație de cacao. La dulciuri se folosește doar zahăr brun, frișca e făcută în bucătărie, din smântână proaspătă. Dacă e vorba de un chec cu portocale, de pildă, ăla are chiar portocale, nu arome sau concentrate.

Pentru un asemenea răsfăț culinar, oferit în porții generoase, nu simbolice, sigur că prețurile nu pot fi mici. Dar nici foarte piperate nu sunt. Spre exemplificare, o supă costă în jur de 9 lei, o porție de pește – 28 lei, salatele între 8 și 16 lei, mâncărurile de legume – 20 de lei, prăjiturile între 8 și 14 lei.

Sigur că imaginația culinară a Violetei zburdă, în voie, mult mai departe de bucătăria buncii. În meniurile ei găsim și fructe de mare, prepeliță, urs, căprioară, parmezan în fel și chip, învelișuri de prosciutto. Nu vă rămâne decât să le testați. Eventual într-o zi cu nostalgii de mâncare adevărată. Fără desene în farfurie, sculpturi în pepeni sau cireș confiate albastre.

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tibăr**

În ziua documentării noastre, meniul Violetei arăta cam așa: supă-cremă de roșii cu bulgur; ciorbă rădăuțeană; plăcintă cu carne de curcan; cotlet de porc cu gutui, bacon, salvie, orez și telemea de capră; mâncare de legume cu oregano și boia; praz cu măsline; salată de varză roșie cu mere; vin cald, cu fructe, plus prăjiturile de rigoare, pentru cine mai poate.

Acesta este un titlu auditat de BRAT.
BRAT garantează concurența corectă
în presa scrisă din România.

Oana Petroff
Leader
Mindshare Media

Bogdan Prăjișteanu
Managing Director
Mediaedge: cia

Adrian Tuluca
General Manager
Propaganda

Octavian Popescu
Managing Director
Initiative Media

FLACĂRA

BRAT

www.brat.ro

Destinații de Paște

Spiritul Sărbătorilor de Paște îl resimți în insulele grecești... peisajele magnifice, soarele, plaja, marea și tradițiile ortodoxe te vor captiva. Cu aromă exotică și savoare mediteraneeane, Insula Primăverii veșnice te revigorează, iar în Dubai și Sharm el Sheikh trăiești vacanța la superlativ.

Către Insula lui Zorba Grecul

Rhodos — periplul tradițiilor

Creta este locul în care Paștele cunoaște una dintre cele mai pure manifestări, în care ritualuri străvechi urmează firesc, pas cu pas, cursul tradiției, recreând, ca în fiecare an, bucuria Învierii. Pe tărâmul unde Anthony Quinn l-a interpretat pe Zorba Grecul, simți căldura „de acasă” învăluită în farmecul obiceiurilor locale, într-o atmosferă de mare sărbătoare, scăldată în mii de glasuri rostind *Christos Anesti*.

Merită să vezi procesiunea Epitafililor din Heraklion în Vinerea Mare, când reprezentanți ai mai multor biserici se întâlnesc în centru lângă Piața Leilor! Oamenii îmbrăcați tradițional și preoții cu lumânări aprinse în mâini compun o imagine impresionantă. Poți asista la slujba de Înviere la o biserică de pe malul mării în lumina lumânărilor și a focurilor de artificii, în aromele îmbietoare de *tsourekí* (pâine tradițională grecească), *magiritsa* (supă tradițională grecească) și miei învâr-

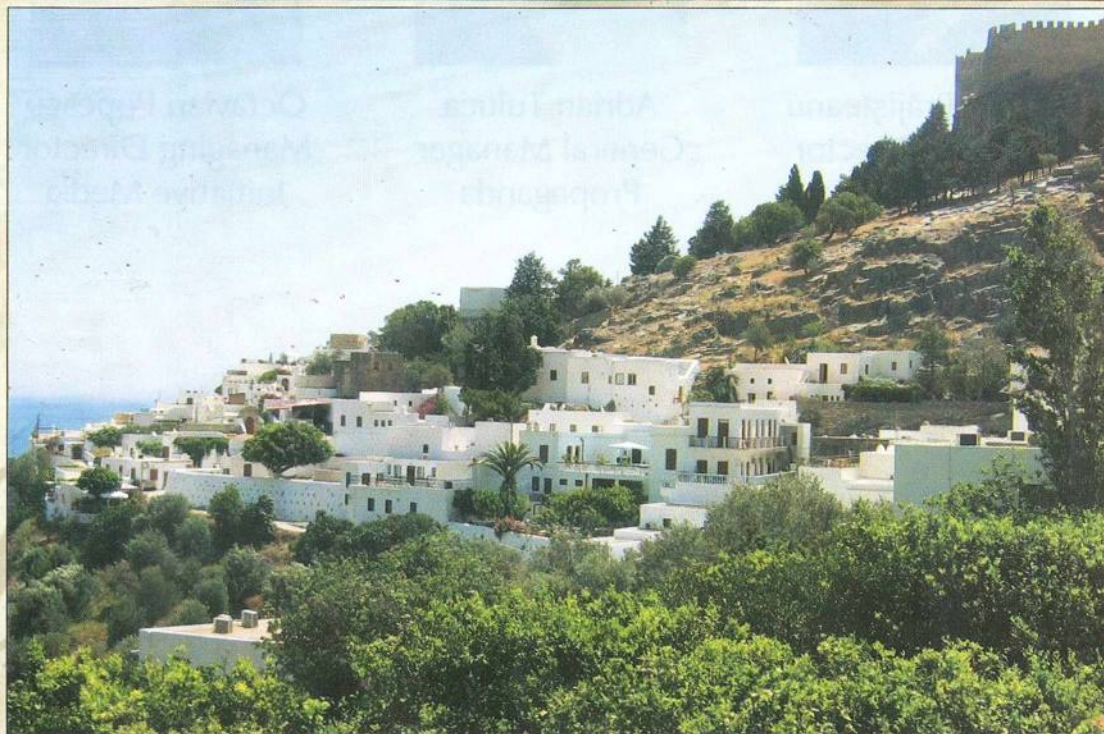
țiți la proțap. Grecii obișnuiesc să îl răstignească și să îi dea foc lui... Iuda. Vei privi cu uimire această tradiție, aproape păgână, neîntâlnită la ortodocși. La masa de Paști vei gusta supa cretană.

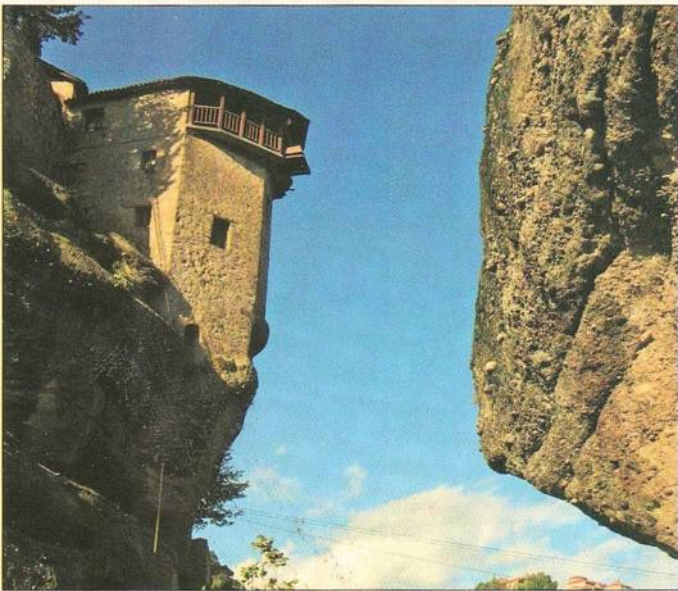
În Rhodos Paștele începe cu Sâmbăta lui Lazarus, când copiii merg din ușă în ușă, cântând imnul sfântului pe care îl celebrează, iar gazdele îi răsplătesc cu bani și ouă. În dimineața Floriilor, oamenii se strâng la biserică și primesc o cruce făcută din frunze de palmier pe care o pun la icoane și o păstrează întreg anul. În Săptămâna Sfântă, grecii merg la biserică pentru a urma cu devotament toate procesiunile. Ziua de marți e dedicată preparării gustărilor dulci: biscuiții (*koulourakia*) și cornurile, miercuria se face curat, iar seara, la biserică, este momentul ungerii cu mir.

Joia se încondeiază ouăle, iar seara, după citirea celor 12 Evanghelii, fetele încep decorarea epitafurilor cu ghirlande de flori albe și purpurii, astfel că, în Vinerea Mare, în biserici se regăsește imaginea lui Iisus Christos coborât de pe cruce.

Vinerea, grecii nu mănâncă dulce, își manifestă astfel dragostea pentru Iisus care, în acea zi, a băut numai vin. Supă cu susan, salata verde, boabele de linte și vinul sunt preferate în această zi. În amurg, corul cântă o muzică solemnă și străbate străzile, urmat de preoți, femei care aduc smirna, băieții de la altar și oameni din regiune. Toți cântă imnurile în decursul acestei procesiuni și presară flori pe epitafuri.

Reședința zeilor, Riviera Olimpului, te îmbie cu plaje pitorești și atmosferă familială, dar și cu locurile sfinte aflate destul de aproape: mănăstirile deosebite de la Meteora sunt veritabile muzee bizantine, situate „între cer și pământ”, în vârful unor stânci gigantice, în formă de tumuri,

Meteora, o ispită divină

Tenerife, paradisul acvatic

Vacanță de 7 stele în Dubai

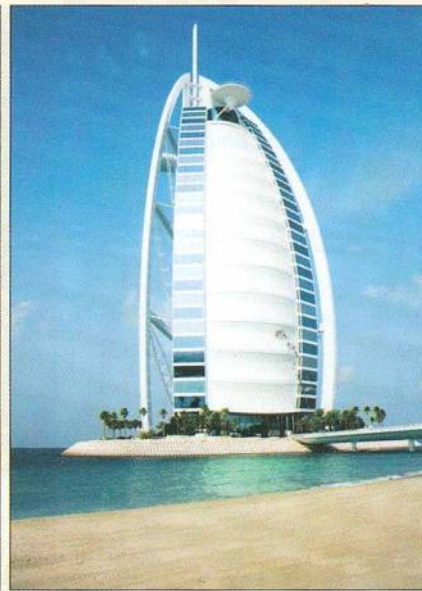
Sharm-El-Sheikh, sofisticat și strălucitor

unice în Europa. Trecerea prin orașele Larissa, Kalambaka și Valea Tembi, vizitarea a două dintre mănăstirile complexului, te vor îmbogăți spiritual și cultural.

Mănăstirea Grand Meteoron este de-a dreptul spectaculoasă cu funicularele care decorează zidurile, rămase de pe timpul când încă nu se construiseră drumuri până în vârful muntelui.

Vacanța în Tenerife îți oferă peisaje fantastice, imagini cu vulcani activi, plantații de banane verzi, o varietate de plaje cu nisip galben și gri, porturi excentrice și sate de munte desprinse parcă din picturi. Și mai sunt Los Gigantes (ditamai stâncile care dau în ocean, înalte de 2.000 de metri, unde poți înota, alături de pești), balenele și delfinii din parcurile acvatice și Muntele Teide cu vulcanul activ înconjurat de Parcul Național.

Scufundările în Tenerife sunt principala atracție, iar cei care nu sunt pasionați de acest sport pot încerca golf, tenisul, bowling-ul și plimbările cu balonul. Principala distracție a copiilor este Aqua Park, Grădina Zoologică, parcul de aventuri, ferma cu papagali. Resorturile din Tenerife sunt foarte animate, în timp ce specialitățile spaniole, karaoke-ul și berea creează atmosfera. Puerto de la Cruz este cel mai vechi dintre resorturi, o îmbinare

inedită între centrul excentric al orașului și un încântător cartier vechi.

În Dubai te întâmpină o mulțime de atracții turistice, încât vacanța de Paște și se va părea mult prea scurtă: Moscheea Jumeirah, plaja Jumeirah, celebrul hotel de șapte stele Burj al Arab, turnurile Deira, piața de textile și piața de aur, casa șeicului Saeed, Muzeul Dubai găzduit de Fortul Al Fahidi. În ziua de Paște ortodox poți savura prânzul la Burj al Arab sau o croazieră pe un vas arab din lemn, cu fundul plat. În Aquaventure Park, cel mai mare din Orientul Mijlociu, vei descoperi metode ingenioase de a te distra: înoti alături de rechini și delfini, aluneci pe colac prin torenți de apă sau te relaxezi pe plaja de peste 700 m. Specificul arăbesc îl resimți în Souq Madinat Jumeirah – un shopping center intim, unde poți găsi de la mirodenii colorate și parfumate până la haine elegante și bijuterii fabuloase de fine.

Vremea însorită, hotelurile pline de șarm, nisipul alb și recifurile fac din Sharm el Sheikh stațiunea favorită a pasionaților de sport, dar și de relaxare. Hoteluri sofisticate în care te vei răsfăța, restaurante cu specific arăbesc și o viață de noapte puternic animată... sunt esența vacanței tale. Spa-urile și tratamente de înfrumusețare, școlile de scufundări și parcurile acvatice cu broaște țestoase, șerpi și delfini fac deliciul turiștilor. E paradisul sporturilor: snorkelling, windsurfing, kite surfing.

Naama Bay va fi un permanent magnet pentru tine: plajele înguste cu nisip auriu se continuă cu ape limpezi albastre.

Cele mai bune oferte:

Creta

Agencia Christian Tour

www.christiantour.ro, tel.: 021/369.98.35

● **Hotel Panorama 3*** – de la 199 de euro/persoană, bilet avion cursă charter București – Heraklion – București sau Timișoara – Heraklion – Timișoara, transfer aeroport-hotel-aeroport, 7 nopți cazare cu all inclusive.

Rhodos

Agencia Cocktail Holidays

www.cocktailholidays.ro,

tel.: 021 317 84 55/56/57/58/59

● **Hotel Rhodos Beach 3*** – de la 227 de euro/persoană, transport charter Otopeni – Rhodos – Otopeni, transfer de grup aeroport-hotel-aeroport, 5 nopți de cazare cu mic dejun, asigurarea Turist Plus (include asigurarea medicală, storno, pentru pierdere sau întârziere bagaje etc.), asistență turistică.

Meteora

Agencia Mareea

www.mareea.ro, tel.: 021 619 25 84

● **Hotel Anais 3*** 140 de euro/persoană, 4 nopți cazare cu demipensiune în perioada 17.04. – 20.04.

Tenerife

Agencia Prompt Service Travel

www.promptservice.ro,

tel.: 021 317.84.55/56/57/58/59

● **Hotel Bahia Del Duque 5*** – 1.391 de euro/persoană, transport avion Otopeni – Tenerife Nord – Tenerife Sud – Otopeni (via Madrid), transfer aeroport Tenerife Nord – hotel – aeroport Tenerife Sud, 7 nopți cazare cu mic dejun.

Dubai

Agencia Prestige Tours

www.prestigetours.ro,

tel.: 021 319 77 94/95/96/97

● **Hotel Hyatt Regency 5*** – 1.139 de euro/persoană, bilet de avion București – Dubai – București (via Istanbul), transfer aeroport-hotel-aeroport, 7 nopți cazare cu mic dejun, asistență turistică în limba engleză pentru transfer aeroport-hotel asigurat de către agenția parteneră.

Sharm el Sheikh

Agencia Class Travel

www.classtravel.ro,

tel.: 021 317 84 55/56/57/58/59

● **Hotel Tropicana Roseta 4*** – 545 de euro/persoană, bilet de avion București – Sharm el Sheikh – București, transfer aeroport – hotel – aeroport, 7 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică locală

text: **Steluța Năstase**

consultant www.besttourism.ro:

Ciprian Enea

FLACĂRA TE AJUTĂ!

Ai o problemă pe care nu știi cum să o rezolvi? Ai nevoie de un sfat din partea unui specialist și nu știi unde să apelezi?

FLACĂRA TE AJUTĂ!
Noi îți răspundem la orice sesizare.

Scrive-ne pe adresa noastră – S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr.1, cod 013701, sector 1, București – pentru rubrica **Flacăra te ajută!**, iar noi vom încerca să răspundem la problema cu care te confrunți în paginile **La dispoziția dv.!**

Decupează talonul și scrie-ne în câteva cuvinte despre necazul tău.

Vei primi răspunsul în numărul viitor al revistei!

Best Magazine

împlinește șase ani

Revista *Best Magazine* a sărbătorit de curând șase ani de când se află pe piața de glossy din România. Editată de grupul de presă *Master Communications International*, revista și-a propus încă de la început să promoveze, sub sloganul *Un alt stil de viață*, calitatea, bunul gust și rafinamentul, devenind ea însăși un brand, o referință în domeniul brandurilor de lux. Cu ocazia aniversării, are loc și relansarea *Best Magazine* într-un nou concept editorial pentru varianta de print, urmând ca, din 15 martie, să fie lansată și varianta online. O nouă imagine pentru un alt stil de viață.

(C.A.)

Anunț umanitar

Bună ziua,

Raluca lucrează la *Orange*, este colega unor prieteni de ai mei și trece prin momente foarte grele. Sunt foarte tineri, au viața înaintea și chiar merită o șansă. Oricine poate păți ce au pățit ei și ar fi păcat să nu fie ajutați. Orice sumă contează având în vedere că mic cu mic se face mare, finalitatea fiind șansa unui om la viață.

Mulțumesc din suflet,

Ștefan Scoruș

Ei sunt prietenii mei, Răzvan și Raluca Zainescu.

Relația lor a început acum cinci ani; acum doi ani și-au luat un apartament, anul trecut s-au căsătorit. Părea că nimic nu le sta în cale pentru a începe o viață frumoasă împreună, pentru a-și clădi o familie fericită bazată pe enorma dragoste ce îi leagă.

Însă pe data de 28.12.2008 un groaznic eveniment le-a spulberat toată fericirea: în timp ce dormea, Răzvan (31 ani) a fost cuprins de convulsii și și-a pierdut cunoștința. Raluca a chemat *SMURD* care a venit în 15 minute și, exact când au ajuns, lui Răzvan i s-a oprit respirația. A fost nevoie de 40 minute de resuscitare, cu șase injecții de adrenalină în inimă, timp în care creierul s-a aflat în hipoxie (slabă oxigenare). Răzvan a intrat în comă profundă – comă 3 pe scala Glasgow (scala Glasgow notează de la 3 la 15, în care sub 3 nu există decât moarte clinică, iar 15 înseamnă starea unui om normal). Răzvan a fost transportat la Spitalul de urgență – terapie intensivă Cluj. În urma analizelor RMN (atașate), Răzvan a fost diagnosticat cu *encefalopatie hipoxo-ischemică*, având leziuni pe creier (ca urmare a hipoxiei) la nucleii bazali și în cortexul parietal. În data de 16.01.09 Răzvan a fost transportat în stare de comă cu elicopter *SMURD* la București, la Spitalul Municipal, secția de terapie intensivă. Aici s-au primit aceleași pesimiste șanse. În data de 19.01. Răzvan s-a trezit din comă, în sensul că a deschis ochii și, în urma testelor ce i s-au făcut, a fost reevaluat pe scala 8 Glasgow. Începând cu week-end-ul 31.01 și până în 2.02 când s-a confirmat totul și de către doctori, Răzvan a început să dea alte semne: a mișcat capul, urmărește cu privirea și focusează, a mișcat puțin o mână și un picior. În data de 2.02. cazul nostru a fost acceptat de clinica LMU (*Klinikum der Universität München*) unde Răzvan va sta în terapie intensivă neurologică și apoi la recuperare.

Ajutați-i! Sunt tineri, se iubesc, au viața înaintea și, mai ales dacă Dumnezeu i-a dat șansa lui Răzvan să ne dea semne că se poate face bine, haideți să-l ajutăm! Vrem să-i vedem zâmbind cât mai repede!!!

Avem deschis un cont de card în RON:

IBAN: RO49BRDE445SV31646394450;

Banca: BRD

Titular cont: Raluca Cristurean (e numele de fată al Ralucăi Zainescu).

Mulțumim! Dumnezeu să ne ajute!

Silimarină Extra Forte 300 mg
- pentru un ficat sănătos -

Indicații: hepatită acută și cronică, hepatită etilică, convalescență și sechele din hepatita virotică.

Omega 3 FORTE 1000 mg
- protejează inima -

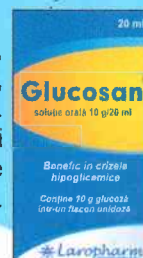
Indicații: funcționarea sănătoasă a inimii, contribuie la scăderea colesterolului, susține sistemul nervos și funcțiile cerebrale.

Calciu+vitamina D FORTE
- calciu pentru fiecare -

Indicații: perioada de creștere, carențe de calciu și vitamina D, reglează funcționarea mușchilor, asigură o bună funcționare a inimii.

Glucosan
- glucoză pentru sănătate -

Glucoză 10g/20ml, soluție orală, flacon unidoză. Indicații: stări hipoglicemice de diferite cauze.

Laropharm
INDUSTRIE FARMACEUTICĂ

Trimiteti taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 23.03.2009
Cele două premii acordate, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Consultații gratuite!

Răspundem cititorilor

Nu am decât micuța capacitate = a se vedea date biografice, pag. web: www.sarbu.ro și sunt alchimist. Teoremele ce semnez: a) sistemul de terapii oxipatia, și b) panaceul *Corina* au, și nu întâmplător = convergență cu planul medical. Vreau să spun că sunt obișnuit cu rigoarea = exact și în litera caracterului propriu Lucrului Temeinic Născut. Așadar, am să răspund scrisorilor trimise la revista *Flacăra* pentru rubrica *Sănătate* = cu responsabilitatea ce o incumbă *Arta Vindecării*, sub responsabilitatea experienței ce am acumulat în cele aproape cinci decenii de când scap oamenii de imobilizare la pat = gonartroză, tumoare pe creier, ulcer varicos, de condamnare la moarte = fibrom uterin și diabet tip II, de moarte = cancer limfatic, leucemie, hematom pe creier, și tot astfel.

De reținut: unde este cazul, am să rog semnatarul/a scrisorii să consulte medicul de specialitate; – am să solicit act medical, eventual, analize = dacă scrisoarea nu este edificatoare; – am să solicit detalii referitor simptome.

Date preliminare: cer seriozitate tuturor celor care ne trimit scrisori = deoarece și *Flacăra*, și subsemnatul oferim seriozitate. Și mai solicit bune intenții... Domeniul de interes care este Medicina, este, pe cât de Vast, tot pe atât de Indispensabil.

Despina Tănase, Mediaș

Acum trei ani am avut fractură de gambă și am rămas cu probleme. Piciorul mi se tot umflă, este roșu și am o rană care s-a tot mărit și nu se vindecă. Piciorul mă doare mai tot timpul, mai ales în zona unde este rana. Menționez că am 55 de ani și 83 de kilograme, la o înălțime de 1,65 metri.

Dnă Tănase,

Din relatarea dv. = este posibil ca rana «care s-a tot mărit și nu se mai vindecă» să fie ceea ce în medicina alopată se cunoaște sub diagnosticul clinic de ulcer varicos. Dacă piciorul este umflat și roșu, mai suferiți și de poliartrită reumatoidă = posibil. Pentru exactitate, vă rog să consultați medicul de specialitate = și într-un caz și în celălalt, și reveniți; puteți trimite actul medical emis de medicul specialist sub parafă prin tel/fax nr. 0244.586848. Prin sistemul de terapii oxipatia = urmare a unui singur tratament, ulcerul varicos, precum și poliartrita reumatoidă se vindecă.

Ioan Todorovici, Sighetu-Marmației

În anul 2005 am avut o hemoragie cerebrală, care mi-a afectat partea dreaptă, mâna și piciorul fiind paralizate. Nu le pot mișca și nici nu pot vorbi. Vă rog, dacă puteți, să mă ajutați cu un tratament sau ou un sfat.

Dle Todorovici,

Vă rog să reveniți cu detalii: bilet de ieșire spital, eventual, dacă urmați vreun tratament... Vă mai rog să precizați cum stați cu: tensiunea, inima și glicemia. După care = pentru a mă putea pronunța în cunoștință de cauză, trebuie să vă consult.

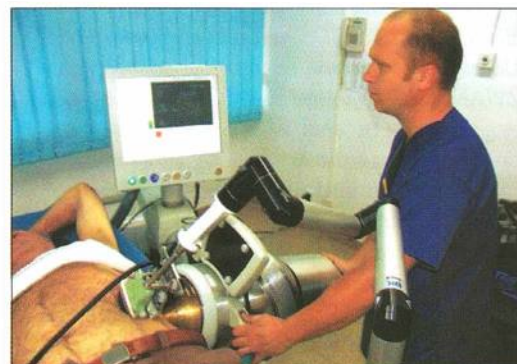
Tereza Filip, Bacău

Am vârsta de 59 de ani și, de când sunt în menopauză, am un zgomot în urechea stângă, care se accentuează când dorm. Am fost la medic și mi s-a spus că este de la inimă, dar eu cred că este de la spondiloză cervicală. Mai precizez că am părul lung și întotdeauna când îl spăl mă doare capul.

Dnă Filip,

Trebuie să consultați medicul specialist; dacă zgomotul despre care vorbiți este pe fond = țiuit, suferiți de otoscleroză (hipoacuzie)... Reveniți... Cu panaceul *Corina* hipoacuzia se vindecă.

Rețete naturiste pentru pietre la rinichi

Colici renale, colici nefritice, calculoză renală sau pietre la rinichi, ziceți-le cum doriți! Indiferent de numele lor, colicile renale se manifestă prin dureri violente utero-vezico-genitale provocate de spasmele căilor de urinare excretorii superioare. Cauza o constituie infecțiile și calculoza (formarea de calculi/pietre într-un organ sau canal excretor). Un calcul pătrunde pe unul dintre uretere. Drept urmare, mușchii ureterului se contractă pentru a împinge calculul, în vederea eliminării sale, ceea ce dă naștere la dureri.

Rețete naturiste contra pietrelor la rinichi:

- **Mătase de porumb:** infuzie din o linguriță la o cană de apă; se beau două cani pe zi (una dimineața cu o oră înainte de micul dejun, iar alta în cursul zilei).
- **Amestec din mătase de porumb** – 30 g, rizom de pir medicinal – 20g, flori de levănțică – 10 g, conuri de hamei – 30 g, rădăcină de valeriană – 10 g.
- **Infuzie de pir medicinal:** o lingură la o cană de apă; se beau 3-4 cani pe zi, de preferință îndulcite cu miere.
- **Decoct de frunze de merișor:** o lingură de frunze la o cană cu apă, se beau două cani pe zi.
- **Pietrele la rinichi se elimină, de asemenea, cu suc de morcovi și castraveți.**

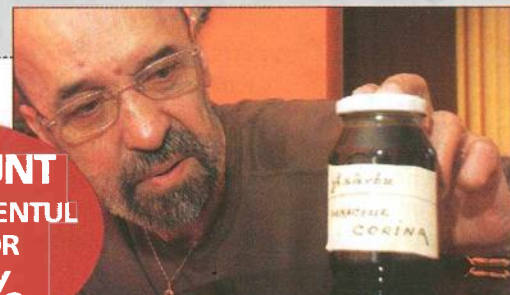
Text: Alice Gherman

Talon de consultație GRATUITĂ

oferit de **FLACĂRA** și Gheorghe Sârbu, unul dintre cei mai străluciți *vindecători cu har* prezentați de revista noastră. (vezi site-ul www.revistaflacara.ro – nr. 5/2008)

ATENȚIE!!! Nici o scrisoare nu va rămâne fără răspuns! • Astfel dobândești o consultație gratuită și un sfat • Gheorghe Sârbu îți va spune dacă *Panaceul Corina*, un remediu inventat de domnia sa, este eficient și pentru tine • Decupează talonul și trimite-l pe adresa redacției – **SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București** –, până în data de **20.03.2009** • Consultația/consilierea e valabilă doar cu acest cupon • Răspunsul îl găsești în numărul viitor al revistei noastre, la rubrica „La dispoziția dumneavoastră” • Ai un loc în care, în câteva rânduri poți să-ți descrii afecțiunea/problema.

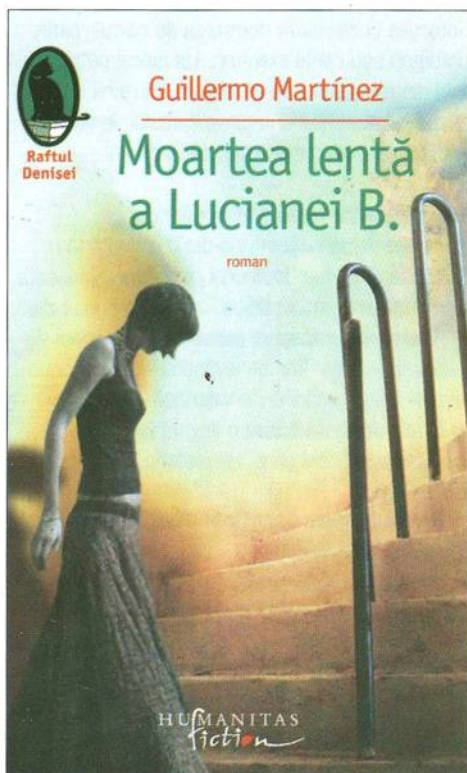
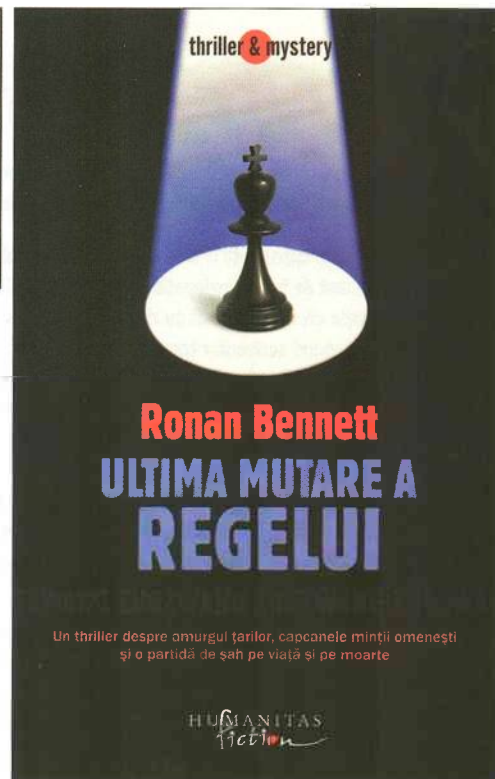
DISCOUNT
LA TRATAMENTUL
ULTERIOR
10%

RONAN BENNETT: ZUGZWANG

Apărut în Colecția **THRILLER & MYSTERY**, la **HUMANITAS FICTION**, romanul lui Ronan Bennett, *Ultima mutare a Regelui*, ecranizat sub numele **ZUGZWANG**, este un roman atipic. Ceea ce îl face special este alăturarea cu șahul, acea paralelă care se desfășoară între lumea (cvasi)fictională a șahului și cea descrisă ca realitatea „turburată” a anilor premergători Primului Război Mondial și revoluției socialiste din octombrie. Spethmann, un evreu din Rusia vremii, este eroul în jurul căruia se împletește povestea, una de dragoste (firește, absolut inerentă, cu fiica unui mare magnat, căsătorită la rândul ei, deci avem... un adulter!), cu una de...rivoluție... și cu un complot diabolic, bine pus la punct: țarul urma să fie asasinat de un mare șahist – sau, măcar, sosia acestuia. Intriga lui Bennett a fost asemănată cu cea a

lui Raymond Chandler, iar autorul a fost pus lângă Graham Greene, fiind prezentat drept „ceea ce avem mai aproape de Greene”. Așa s-a exprimat critica de întâmpinare. Oricum ar fi, polițierul se înscrie în linia celor *cerebrale*, povestea de dragoste din fundal fiind credibilă și, mai mult, descrisă cu amănunte hedonice, îndrăznețe, picante. Ronan Bennett nu evită erosul explicit și, mai mult, denotă o remarcabilă (absolut surprinzătoare!) cunoaștere a Rusiei țariste, prerevoluționare, cu itele sale, zic eu, destul de încălcite. Sigur, savoarea vine și din descrierea Sankt Petersburgului de dinaintea celor două mari confruntări mondiale care, la un loc cu epoca socialismului, vor mutila complet Rusia țarilor, desfigurând-o...

GUILLERMO MARTINEZ MOARTEA LENTĂ A LUCIANEI B.

S-a născut un nou Borges? (Întrebarea e recurentă și pentru alte domenii: pe când un nou Hagi?). Iar răspunsul e da: numele lui e Guillermo Martínez. Și nu e chiar Borges, deși are ceva din acesta. Dar, firește, are și diferența specifică. L-am remarcat pe Martínez încă de la prima sa carte, *Crimele din Oxford*. Era o carte la fel de atipică precum cea a lui Ronan Bennett, numai că pe alte coordonate. În primul rând, nu era în serie (**THRILLER & MYSTERY**), ci „numai” din **RAFTUL DENISEI**, de la **HUMANITAS FICTION** – și atât. La **HUMANITAS FICTION**, Martínez recidivează: un scriitor care pare a avea un creier de matematician, iar nu de șahist, cum era cazul din cronica anterioară. Unul dintre meritele incontestabile ale cărții este că Guillermo Martínez știe să gradeze acțiunea. Știe de unde trebuie să o ia și unde să o ducă. Și, spre deosebire de Bennett, care descrie *net*

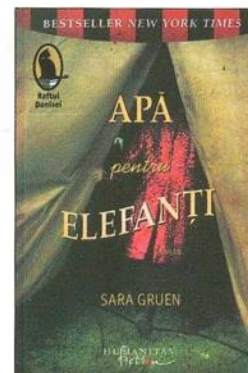
acțiunea, Martínez e un *insinuator*. Are, adicăteala, finețea *insinuării*. Nu ți-o trăneste sec, ci te lasă să te pătrunzi de *fiorul plauzibilității*. Și încă un lucru, în strânsă legătură cu acesta – și, în plus, cu tehnica folosită pe tot parcursul cărții: cartea se construiește în doi timpi, teză și antiteză. Așa se întâmplă, după câte țin minte, și cu *Crimele din Oxford*. Tot timpu’, autorul te ține în *o fi, n-o fi...* Se naște întrebarea: este, oare, Lucia B., nebună? Suferă de o eroare a paralaxei personale de gândire? Sau nu, nicicum, dimpotrivă, ci printre noi sălășluiește un mare criminal... Rețeta romanului reunește, într-un triunghi (chiar amoros, în felul său): doi bărbați și o femeie... Iar cei doi bărbați sunt, ambii, scriitori importanți. Îți vine să te duci, involuntar, cu gândul, la Marquez și Lloşa, care s-au înfruntat și s-au urât pentru o femeie, soția unuia dintre ei...

APĂ PENTRU ELEFANȚI de la SARA GRUEN

Dacă deschizi cartea Sarei Gruen, primul lucru care te impresionează este scriitura. Rar o carte scrisă cu atâta relaxare, curaj și încredere în sine. La persoana întâi, cu fraze simple, scurte, laconice, impresionante. Încărcate de emoție. Pare, cel puțin la început, stilul unui reportaj afectiv. Un roman care are și un subiect fascinant: lumea plină de magie a circuitului. Are, oricum ai da-o, stofă de bestseller... Asta a și fost, în *New York*

Times Bestselling Author, în 2007, când cartea a fost desemnată drept *Book of the year*. Și, ca să vă incite și mai mult, am să spun că *Spiegel & Grau*, un imprint al *Random House*, i-a oferit cinci milioane USD pentru următoarele două cărți, iar ecranizarea *Apei pentru elefanți* îi va aduce încă un milion...

text M. Gălățanu

Cărțile noastre sunt oferite gratuit tuturor cititorilor revistei **Flacăra!**

Suspans.

NUMAI
8,90 lei

Un roman gratuit
cu fiecare
revistă

În Flacăra

crime scene 10

SPADA

BOGDAN TEODORESCU

„Dacă partea nevăzută a realității românești arată așa cum o prezintă Bogdan Teodorescu, atunci nu mai avem nici o șansă.” (Horia Gârbea)

Pentru împătimitii de mister. Dar și pentru *connaisseurii* literaturii adevărate. Pentru cititorii care devorează pagină cu pagină. Dar și pentru cei cărora le place o carte tipărită exemplar. Pentru toți cititorii revistei *Flacăra*. Dar și pentru cei care, astfel, vor deveni cititori ai revistei *Flacăra*. Pentru ahtiații de *hard boiled* și de romane negre. Dar și pentru fanii *thriller*-elor de orice fel.

Tuturor, revista *Flacăra* vă oferă prilejul de a vă întâlni cu maestrul literaturii polițiste, într-o selecție girată de George Arion, cel mai bun autor român al genului.

Ești gata să intri în scena crimei?

Totul începe cu un asasinat în Obor. Un criminal în serie, botezat de presă „SPADA”, își alege victimele dintre membrii unei comunități etnice. Presa și politicienii se întrec în scenarii și declarații fulminante, țara se află în pragul unei crize, provocând îngrijorări la Bruxelles. Un roman talk-show, în care Bogdan Teodorescu, cunoscut analist politic, își demonstrează din plin talentul de prozator.

„Cine vrea să înțeleagă rapid de ce țara în care ne-am născut e în halul în care e, trebuie neapărat să citească «SPADA» lui Bogdan Teodorescu. Iar faptul că multe dintre personaje sunt recognoscibile cu ușurință face lectura să fie și mai captivantă.” (George Arion)

crime scene

un imprint al grupurilor FLĂCĂRA și

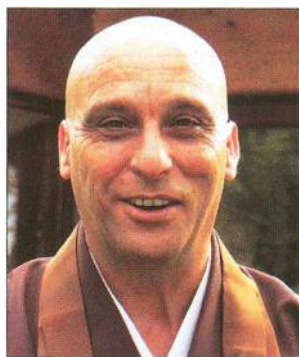

calitate garantată de

PUBLICAȚIILE
FLĂCĂRA

Seara Maestrului Zen

Asociația de Terapii Transpersonale și Editura Elena Francisc Publishing vă invită la Seara Maestrului Zen. În 26 martie, orele 18,30, la Casa Satya, maestrul Dokusho Villalba va vorbi asistenței despre șansele de a învinge stresul, alienarea și starea de disconfort generată de societatea timpurilor moderne, cu ajutorul filosofiei Zen. În cadrul acestei întâlniri va fi lansată cartea ZEN – A Fi în era globalizării, un best-seller internațional al cărei autor este maestrul Dokusho Villalba. Lucrarea este considerată o introducere în practica meditației zen, un extraordinar instrument de lucru cu noi înșine, capabil a ne pune în contact cu cele mai subtile niveluri ale ființei noastre. Auto-înțelegerea ne ajută să devenim cu adevărat noi înșine, să fim stabili și echilibrați, aceasta fiind baza creșterii spirituale. În timpul șederii sale în România, Dokusho Villalba va susține și o conferință publică, Zen pentru fiecare zi, în 27 martie, și workshop-ul Ziua de ZaZen, în 28 martie. (L.P.)

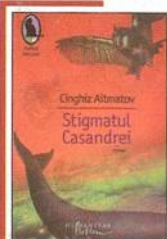
Sauterne

La Casa Iancului, în prezența și cu ajutorul sommelier-ului de excepție Sergiu Nedelea, am stat, într-o seară târzie de vineri, la taclale cu patru tipuri de vinuri pe a căror etichetă (celebră, de altfel) scrie Sauterne. Pentru cine nu le cunoaște, ar trebui să precizăm că ele admit/suportă și o caracterizare într-o singură frază: octava superioară (cum îmi place să spun, cu o frază devenită deja clișeu) a vinurilor de Cotnari sau de Tokaj, depinde dincotro vreți să apucați comparația. Vestea bună ar fi că se pregătesc să intre pe piața românească. Merită, oricum, să le încercați (le dau dreptate aici prietenilor mei, Cosmin Zidurean și Gabriela Mariș, care, la rândul lor, m-au invitat – și nu au greșit deloc)... (M.G.)

Pijamale

La Teatrul Metropolis din Capitală a avut loc premiera spectacolului Pijamale, de Mawby Green și Ed Feilbert, în regia lui Emanuel Pârvu. Comedia Pijamale este un spectacol despre eternul război al sexelor, despre infidelități, decepții, intrigă, farse pline de umor, răsturnări de situație și quiproquo-uri, promisiuni ce nu pot fi ținute, toate îmbinate într-o spumoasă și savuroasă parodie a zilelor noastre.

Din distribuție fac parte: Adrian Titieni, Monica Davidescu, Anca Sigartău, Silviu Biriș, Vlad Jipa, Romeo Pop și Alexandra Velniciuc. Traducerea piesei îi aparține Alexandrei Ioniță, în timp ce scenografia este semnată de Bogdan Spătaru. (A.G.)

Cinghiz Alimantov, Stigmatul Casandrei, HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI. Alimantov e cunoscut publicului românesc dinainte de 1989 ca omul unei singure cărți, *O zi mai lungă decât veacul*. Și nu e scriitorul o Casandră necrezută de lume și blestemată de Apollo?

Horoscop literar, 2009, HUMANITAS. Pentru mine, Fecioară de al doilea decan, recomandările de lectură cuprind Albert Einstein – Cuvinte Memorabile, C.S. Lewis – Surprins de bucurie, Lucian Boia – Jocul cu trecutul... În rest, trebuie să mulțumim Ioanei Pârvulescu pentru idei.

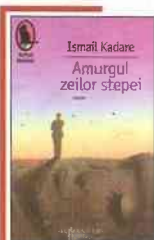
Hannah Arendt, Originile totalitarismului, HUMANITAS. Cea mai bună carte apărută în ultimul timp. Carte de răscruce pentru studiul societăților totalitare. Întreaga mea admirație pentru Arendt. Doxă + training + analiză. Nec plus ultra. Știință fără cusur. De referință.

Lucy & Stephen Hawking, George și cheia secretă a universului, HUMANITAS. După Scurtă istorie a timpului și Universul într-o coajă de nucă, Stephen & comp. recidivează. Cu Găuri negre, Lumină și stele, Comete, Asteroizi, Stele neutronice... Ideală pentru copii. Încântătoare.

Arnon Grünberg, Nesuferitele zile de luni, HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI. Despre cât de greu ne e să începem săptămâna. După Istoria calviței mele, un alt roman care are toate șansele să facă vogă. E clar, viața e o mahmur reală de luni dimineată... ce facem cu ea?

Ismail Kadare, Amurgul zeilor stepei, HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI. Orice carte semnată de Kadare se bucură în România de o primire pe măsură. Nu mai are nevoie de recomandări. Cartea e la limita delicată între simplă poveste și narațiune. Cu semnificații.

Subcomandante Marcos, Paco Ignacio Taibo II, Mortii incozori (lipsește ce lipsește), HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI. O narațiune împletită cu iscusință plină de umor. Bine ținută în frâu. Din fieful armatei zapatiste de eliberare națională. O carte ciudată, unică în felul ei. Pe care nu merită s-o scăpați.

Jean Verdon, Dragostea în Evul Mediu, HUMANITAS. În Evul Mediu al dragostei? Dar, chiar așa, în ce epocă a dragostei suntem? Și ce știm despre trup, sexualitate și sentiment? O istorie a iubirii visează orice autor să scrie (eu, y compris), căci, pierzând romantismul, ce rămâne?

Sanda & Vlad Stolojan, Să nu plecăm toți odată, HUMANITAS. Plecând pe rând, putem depune mărturie. Despre comunism. Despre Securitate. Despre lumea în care am trăit și care am fost. Despre exil. Suntem memorie vie. Durerosă. Uneori. Dar necesară.

Simon Van Booy, Viețile secrete ale îndrăgostiților, HUMANITAS, CARTEA DE PE NOPTIERĂ. O carte scrisă nervos. Dând impresia de franchețe absolută. De comunicare. Viețile iubirilor noastre sunt, tustoate, secrete. Mulțumim, Ioana Pârvulescu.

AMPLUS

INTERNATIONAL LTD.

Membru ASOEXPO – Asociația Organizatorilor de Târguri și Expoziții din România

vă invită în Universul European al Cărții
„Salonul de carte și presă București”

Ediția a XIV-a, 4-8 martie 2009, Muzeul Național de Istorie a României

Program de vizitare: 4 martie: orele 15:00-19:00
5, 6, 7 martie: orele 11:00-19:00
8 martie: orele 10:00-16:00

Participă peste 100 de firme: edituri, importatori și distribuitori de carte, fundații, societăți și institute culturale, instituții de învățământ superior, unități muzeale și, nu în ultimul rând, importanți reprezentanți mass-media – presă scrisă și audio.

Organizatorul și expozanții vă propun să luați parte la: lansări de carte, mese rotunde, dezbateri, manifestări omagiale, simpozioane, întâlniri cu personalități din viața culturală, politică, întâlniri cu vedete îndrăgite, recitaluri de poezie și muzică, demonstrații de măiestrie artizanală, tombole, concursuri și... multe surprize!

Parteneri media: Azi, Adevărul, Bursa, Contemporanul, Cotidianul, Cronica Română, Curiérul Național, House of Guides, Flacăra, Jurnalul Național, Q-Măgazin, Radio România Actualități, Radio România Cultural, Radio București, Rebus, Ring, Smart FM, Ziva

INTRAREA LIBERĂ!

0 carte pentru orice vârstă la prețuri promoționale!

Informații suplimentare:

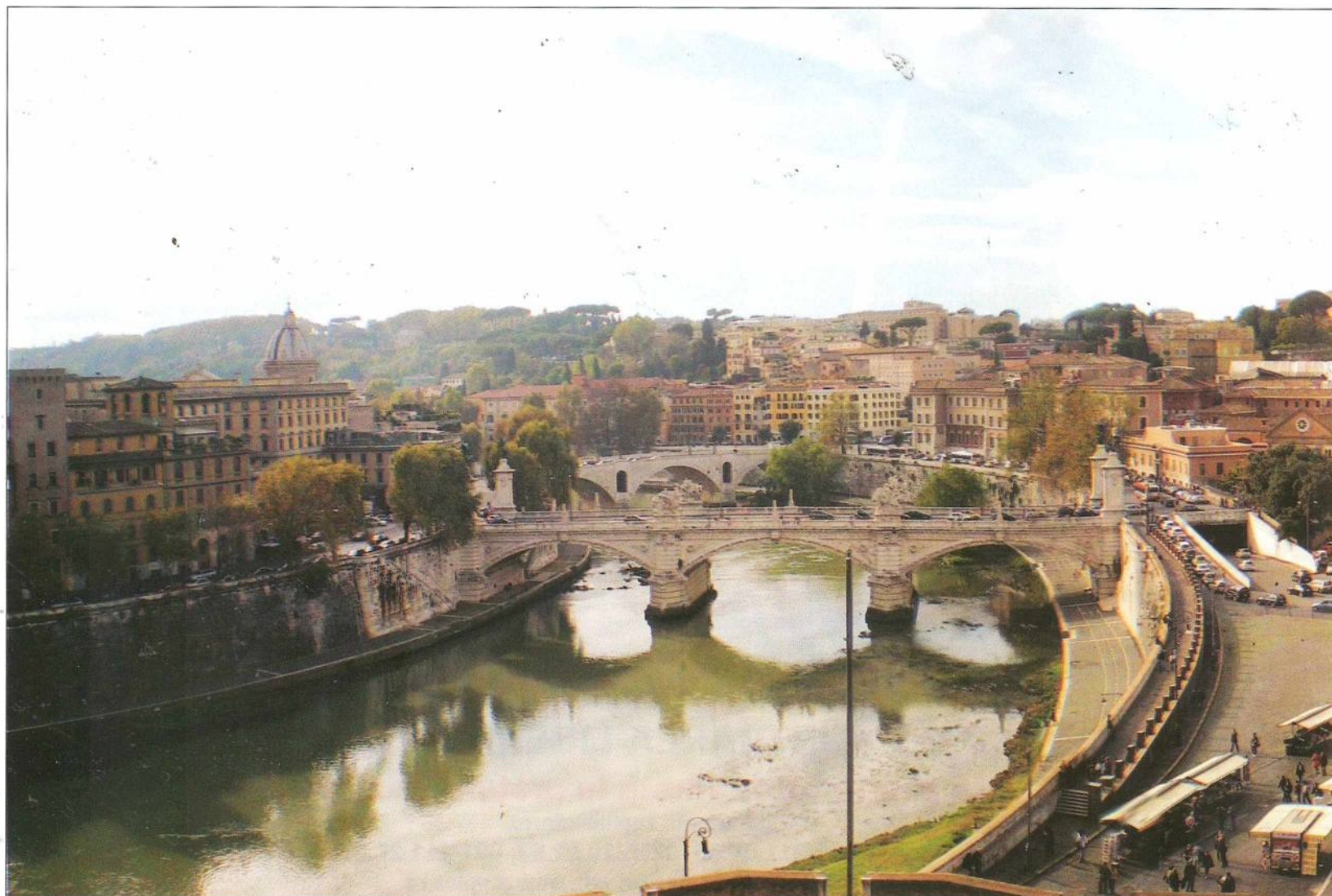
Tel./Fax: 021/211.08.69, 021/210.02.52; 021/211.27.87

e-mail: office@amplus.ro; web: www.amplus.ro

Așteptăm cu plăcere vizita dumneavoastră!

Atenție, se filmează!

Nu ai cum să înțelegi farmecul continental decât dacă ai petrecut o perioadă mai lungă departe de Europa. Cu toate aspectele neplăcute ale noului mileniu și tot mai răspândita mi-zerie, venită de obicei de aiurea, Europa este sursa civilizației occidentale contemporane, la care întreaga lume se raportează, indiferent dacă asta e bine sau nu, precum la adevărul su-prem. Întâlnești peste tot Europa, chiar atunci când este fardată sau denaturată în stil ameri-can, sau târâtă în abjecția orientală. Nu mă refer la Europa de drept, ci la cea de fapt. România, de exemplu, nu este o parte a Europei de fapt. Porțile Orientului sunt atât de larg deschise la noi încât valorile europene sunt foarte vagi. Cât despre Europa de fapt, oriunde ai ateriza, la Londra, Paris, Amsterdam sau cine știe, pășești în uriașa cetate natală a internaționalismului contemporan. Nu știu când s-au pus bazele sale. Probabil odată cu Imperiul Roman. Nici nu mă interesează. Realitatea este că, oriunde aș fi, simt nevoia să revin în Europa și s-o cunosc mai bine. Și nici nu știu cum pot vorbi despre Europa când eu n-am văzut niciodată Roma.

Alitalia

Notte
di Roma

Termini

Dumnezeu
și Michelangelo

Alitalia este în pragul falimentului și în grevă, dar această companie aeriană îmi lasă cea mai bună impresie. Majoritatea personalului de zbor sunt bărbați, iar femeile sunt cam urâtele și grase. Asta este foarte bine, după părerea mea, căci personalul de zbor trebuie să asigure siguranța pasagerilor și eventual să fie amabil, nicidecum să ofere unei minorități de obsedați sexual un „defileu” de modă sau de concurs de frumusețe. Dar n-am să mă lansez totuși în ridicarea în slăvi a acestei companii, căci nici pe zborurile Alitalia, ca pe toate celelalte zboruri internaționale, nu se fumează și, după gustul meu, toate airline-urile ar face bine să dea faliment. E un lucru bun să te pască falimentul, căci, iată, italienii tocmai au deschis pe Fiumicino un spațiu pentru fumători nou-nouț, foarte mare și cu ferestrele care dău spre pistă. Când ies de pe Fiumicino, mă simt deja ca acasă, la București. Căci am nevoie de un taxi și aflu imediat că italienii au aceleași proaste obiceiuri ale bucureștenilor.

Este cam stupid să ai nevoie de un taxi ca să mergi de la Fiumicino la

Termini, gara centrală romană, căci este un tren și sunt multe autobuze până acolo. Dar este în toiul nopții și eu sunt pentru prima dată la Roma și singură cuc. Când descopăr un oraș îmi place să fie ca la un dineu tête-à-tête. Îmi place, în același timp, comoditatea și aleg acum un taxi, deși toate care așteaptă aici percep tarife care ajung până la 80 de euro. Este un jaf, dar, cum mă grăbesc să ajung la hotel, sunt de acord să plătesc 60 de euro. Prețul legal al distanței este 40 de euro. Pot acum să fumez în mașină și să mă bucur de noaptea romană. În sfârșit am ajuns în oraș. Monumentele sunt frumos luminate. Chiar Termini, una dintre cele mai năpăstuite zone ale Romei, unde se află hotelul pe care l-am rezervat pe internet, mi se pare un cartier frumos.

Prost, foarte prost am ales acest hotel și acest cartier. Îmi revigorez ideea conform căreia google-ul este o merdă. Este noiembrie și plăcut la Roma, dar asta nu este un motiv ca încălzirea să nu funcționeze încă, așa cum se întâmplă în spelunca asta. În plus, dacă vrei să ieși

unde mai târziu în noapte, e bine să te abții, căci în această zonă își fac veacul noi romani proveniți din Orient și mai ales țiganii din România, care nu se dau în lături de la nimic în ale criminalității. Mă duc să mă culc, așadar, și visez la un oraș ieșit parcă dintr-un film de Antonioni.

Dumnezeu a făcut lumea. Asta este discutabil. Splendoarea Vaticanului este însă o realitate tangibilă. Mă duc să văd cu ochii mei, mai ales că Vaticanul are marele avantaj de a se afla cât mai departe de Termini, în partea opusă a orașului. Trec de poarta impunătoare și iată-mă într-o altă lume. Cetatea Sfântă, cel mai mic stat din lume ca suprafață terestră, unul dintre cele mai mari ca suprafață universală. Dincolo de poartă, intri într-un *patio* uriaș, cu o fântână arteziană în mijloc și clădiri în stilul clasic roman de jur-împrejur, cu statui pe terasele lor, care sfidează în depărtare colinele Romei, Castelul Sant Angelo și cerul. Mă așez la coadă pentru a intra în Basilica San Pietro. Mă tem să nu fie prea aglomerat, dar, odată înăuntru, îmi dau seama că locul este imens. Poți de asemenea să fotografiezi și să filmezi oricât poțestești. Și iată Capela sixtină; deasupra mea, imaginea faimoasă în lumea întreagă: Două mașini stau să se atingă; Dumnezeu îi insuflă viață lui Adam. Este una dintre cele mai frumoase imagini ale Creației din lume. Nu știu altfel asupra cărei alte picturi sau statui din Capela sixtină să mă opresc. Dacă la începuturi au fost Dumnezeu și Adam, apoi a fost fără îndoială Michelangelo. Dar ceva îmi scapă. N-am văzut *la Pietà* și nici nu-mi dau seama unde este. Întreb pe unul dintre angajații Vaticanului. Trecusem pe lângă ea. Un pătop de lume o ascunde privirilor și eu dau din coate ca să ajung în față. Un geam mă desparte de grupul statuar. Marmura albă lucioasă nu a luat pur și simplu forma a două persoane, ci cea a iubirii milostive și acesta a fost pe vremuri un *breakthrough* în artă. Armonia renascentistă a operei și sentimentul cald dinăuntrul pietrei îți comunică și acum, peste timp, acel nemăintâlnit spirit sfânt al umanității. Nu poți decât să fii copleșit și să te oprești să asculți măcar câteva momente, în vuietul aglomerației, glasul pietrei.

Ies să filmez porumbeii care dau roată deasupra fântânii arzeiene. Încerc să capturez cât mai multe momente din ceea ce se anunță a fi o inevitabil de trecătoare vacanță romană.

Când pe vremuri Roma era trecută prin focul și sabia invaziilor barbare și creștinătatea însăși era în pericol, papii se

Bârlogul
PapilorRoma
romantică

Ruine

retrăgeau în fortăreața din imediata apropiere. Mai impresionant într-un fel decât Vaticanul însuși, Castelul Sant Angelo oferă o minunată vedere asupra Vaticanului și a Romei în general. Mă așez la masă la cafeneaua de pe terasa sa și, împreună cu porumbeii, mă uit în depărtare la podurile de peste Tiber și la cupola basilicii Sfântului Petru în fața căreia Papa tocmai oferă *benedictia*. Cum aş putea să explic sentimentul profund continental, acela de a fi în centrul lumii?

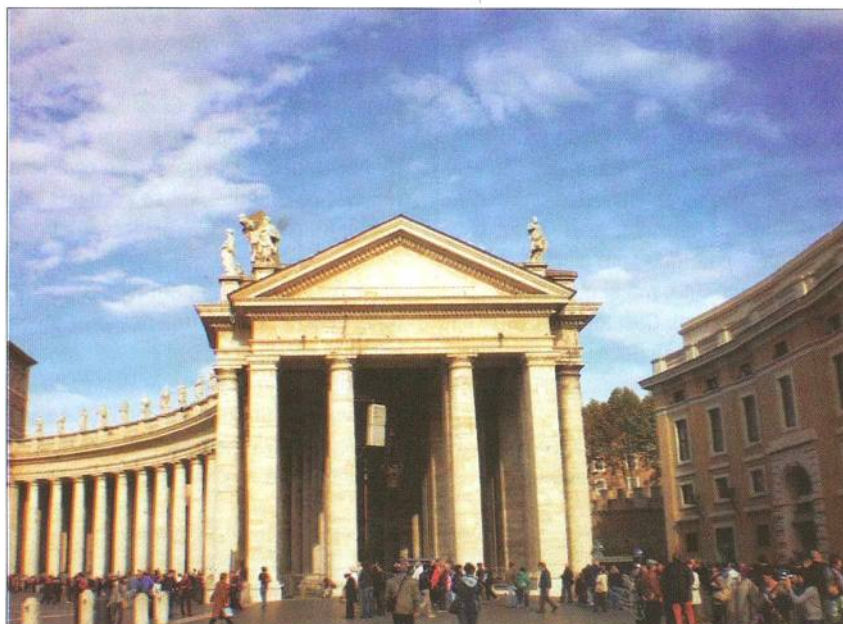
Sunt atât de multe frumuseți la Roma și numai de Columna lui Traian n-o să am timp. Hăituirea dacilor nu este pe ordinea mea de zi. Eu vreau să văd Roma din filme. Mă îndrept în pas alert, pe străduțele înguste, către Fontana di Trevi. Și iat-o! Este într-o piațetă și, din fericire, traficul nu este permis aici. Câteva zeci de turiști o înconjoară și o fotografiază, dar nu suntem foarte mulți și nu reușim să pângărim romantismul locului. Dacă ar fi primăvară sau vară, mă jur, m-aș descălța și aş face o baie. Nu cred că m-ar lua carabinieri, care abundă în zonă. Sunt ocupați cu apărarea cetății de invaziile cu adevărat barbare, sub forma șatreilor venite dinspre București. E noiembrie, însă, așa că, extrem de cuminte, stau să mă zgâiesc la sculpturile albe și la cel mai fain jacuzzi din lume. Mă duc să mă așez pe terasa unei cafenele din colțul pieței să mai admir încă Fontana di Trevi. Apoi mă las pradă romantismului de tip pragmatic și mă duc să-mi cumpăr pantofi de la magazinul din fața monumentului care se numește, cum altfel, decât *Fontana di Trevi*. Nu poți să treci pe la Roma fără să iei în treacăt măcar vreo trei perechi *di scarpe*.

Sunt acum în *mood* pentru shopping, mai ales că mă îndrept către Piața Spaniei și acesta este un drum întesat de tarabe cu tot felul: vederi, postere, calendare, cărți, suveniruri de toate genurile. Este un drum destul de simplu, dar eu reușesc să mă rătăcesc, încât ajung la cele mai luxoase magazine din Roma. Este un lux cât se poate de ieftin, dar eu nu-mi pot permite decât o eșarfă și o bluză albă cu un bogat guler de

colinei? DA. Un lucru și mai *dolce* este să locuiești la Trinita dei Monti, adică în vârful colinei. Urc pe serpentina care învâluie dealul, străjuită de oleandri și nici nu știu ce alte flori (de noiembrie!) și iată-mă sus. În spirit latin, mă grăbesc cât mai încet (!) și iau masa la un restaurant care se cheamă chiar *Trinita dei Monti*. Este cam scump, dar *saltimbocca a la romana* face toți banii. De-abia apoi mă îndrept către biserică.

Sunt în capul scării înalte și domin cetatea. O iau alene pe trepte în jos de parcă aş fi o eroină dintr-un film american siropos. *Che bello!* Sunt în exercițiul celei mai grațioase descenderi din lume.

După Piazza di Spagna, Trinita dei Monti și Fontana di Trevi, Colosseumul mi se pare trist. Ca și Forumul Roman, este o ruină. Oare mulțimea de turiști care l-au luat cu asalt nu-și dau seama de asta? Nici nu vreau să intru și nici măcar nu vreau să fotografiez Colosseumul. Viața este scurtă și eu vânez exclusiv lucrurile frumoase. În plus, aceasta este o zonă în care nu se vede nici un carabinieri și în care circulă în schimb o sumedenie de țigani. Mă întorc repede în Roma romantică. Las în urmă cu dispreț chiar Piața Republicii, cu impunătorul Senat Roman. Am ajuns la

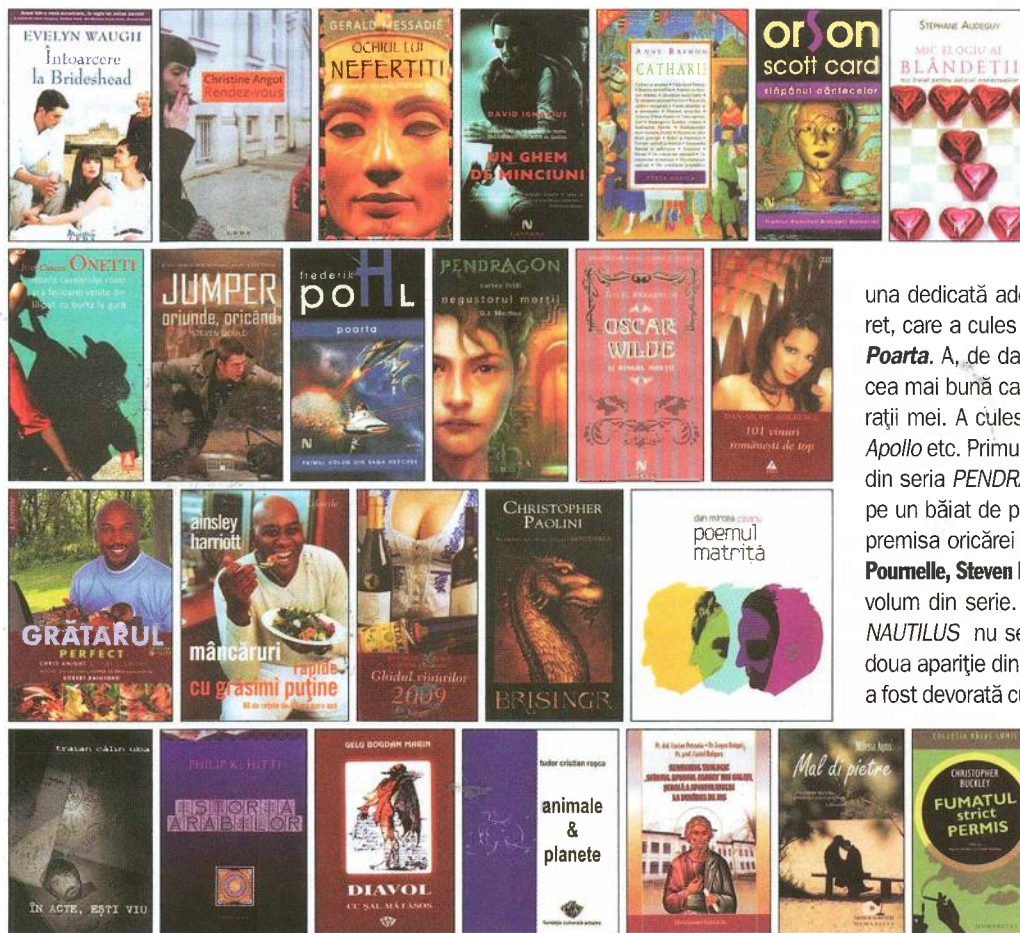
volane. Îmbinarea utilului cu plăcutul este instrumentul primordial al educației în spirit latin. *Gaudeamus igitur*, așadar, trebuie să sorb din plin *la dolce vita*, așa că mă grăbesc să mă îndrept către decorul său predilect.

Există oare pe lumea asta un lucru mai *dolce* decât să locuiești în Piazza di Spagna? Să vezi zilnic, cum te trezești, acea trenă elegantă de trepte care coboară dinspre biserica din vârful

timp pentru a vedea neoanele albe și turcoaz aprinzându-se deasupra apei. Chiar dacă trebuie să te desparti de Roma, este totuși bine s-o mai vezi odată. De la marginea și de deasupra cetății, *Il Bugo* oferă cea mai vastă vedere *della bellissima città*. În depărtare, Roma devine totuna cu linia minimalistă a orizontului.

text **Claudia Golea Sumiya**

Oglinda cărților

una dedicată adolescenților, în primul rând. Un science-fiction pentru tine-ret, care a cules (și) aplauzele unor seniori din SF-ul mondial. **Frederik Pohl, Poarta**. A, de data asta, avem chiar un senior sefist. El însuși spune că e cea mai bună carte pe care a scris-o vreodată. În particular, e printre preferații mei. A cules toate premiile care se pot culege: *Hugo*, *Nebula*, *Locus*, *Apollo* etc. Primul volum din Saga *Heechee*. **D.J. MacHale, Negustorul Morții**, din seria *PENDRAGON*, cartea întâi. Tot din *Nemira Junior*. Îl are drept erou pe un băiat de paisprezece ani, cel mai obișnuit om din lume care, firește, premisa oricărei aventuri, cade în împrejurări neobișnuite. **Larry Niven, Jerry Pournelle, Steven Barnes, Moștenirea Heorot**. Este și el, la rândul său, primul volum din serie. Când spui Niven, în SF, spui, totuși, „meserie”. Colecția *NAUTILUS* nu se dezmințe. **Gyles Brandeth, Oscar Wilde și ringul morții**. A doua apariție din povestea asta cu Wilde personaj. Din câte am auzit, prima a fost devorată cu tot cu fulgi. Păstrați-vă atenția și pentru următoarele! **TREI:**

Dan-Silviu Boerescu, 101 vinuri românești de top.

Boerescu este cea mai sofisticată mașină de scris despre vinurile românești. O face cu talent, știe, deopotrivă, despre vinuri și, mai presus, este pasionat/posedat de ele. *Lifestyle: Chris Knight & Tyler J. Smith, Grătarul perfect*. Trebuia să existe, pentru că există și femeia perfectă, și vinul perfect. Conține rețetele din emisiunea *LICENSE TO GRILL* prezentată

de Robert Rainford. De unde poți să înveți cum să (te) prăjești la grătar, pe ambele părți, să faci o artă din a arunca la frigare pește, legume, fructe. **Ainsley Harriott, Mâncăruri rapide cu grăsimi puține**. Cartea are, în burtă, 80 de rețete care pretind că fac să-ți lase gura apă. Mai puțină grăsime, iată imperativul epocii noastre. Dar nu mai puțin gust. **Dan-Silviu Boerescu, Cătălin Păduraru, Ghidul vinurilor 2009**. Un ghid al vinurilor ar trebui să se afle în fiecare casă. Aici, și-au dat mâna un om de condei, Boerescu – și un om „de vin”. A ieșit o carte cum nu se poate mai „mus-toasă”. *RAO: Christopher Paolini, Brisingr*. Al treilea volum al ciclului *MOȘTENIREA*. *BRUMAR: Dan Mircea Cipariu, Poemul Matrită*. Poemele lui Dan sunt echilibrate, cartea e o carte-obiect superbă. Cred că principala înzestrare a lui Dan se îndreaptă, însă, spre jurnal & eseu. Îl provoc să o facă. Pariez că va ieși o carte de excepție. *DHARANA: Traian Călin Uba, În acte, ești viu*. „Ai strofă de sinucigaș, mă provoacă oglinda/ fără să-i pese de replica mea” și/sau: „Învește-te și acum cu poezia! Mai pune-o și acum la-ncercare./ Să vedem: de murit, cine moare?” Versuri adevărate. *ALL: Philip K. Hitti, Istoria arabilor*. Aflată la ediția a zecea, e o lucrare de referință. Monografie solidă, carte „cu scoarță”. *ANTARES: Gelu Bogdan Marin, Diavol cu șal mătăsoș*. Cu o prefață de Paul Sân-Petru. Metafora din titlu se poate referi numai la o femeie, nu? Apropo de femei, iată ce ne spune poetul: „carnea de pe mine se/duce la târg ca și cum/îmi înșel amanta cu/propria-mi soție.” **Tudor Cristian Roșca, Animale și planete**. Recunosc că mi-ar fi plăcut mai mult să se cheme *Căinele negru de Dahomey*. În ciuda acestui lucru, cartea nu e doar bună, ci foarte bună. *EDITURA EPISCOPIEI DUNĂRII DE JOS: Pr. Drd. Lucian Petroaia, Pr. Eugen Drăgoi, Pr. Prof. Costel Bulgaru, Seminarul teologic „Sfântul Apostol Andrei” din Galați, Școală a Apostolatului la Dunărea de Jos*. O carte care era absolut necesară în istoria Bisericii din România, cu o motivație simplă: suntem ceea ce ne amintim că suntem. *HUMANITAS: CARTEA DE PE NOPTIERĂ. Milena Angus, Mal di pierre*. Rău de pietre la rinichi. Rău de față bătrână. Rău de singurătate și ne negăsirea dragostei absolute. Și de memorie. Și de povestire. *HUMANITAS, COLECȚIA RÂSUL LUMII. Christopher Buckley, Fumatul strict permis*. Film realizat după carte, cu Aaron Eckhart și Katie Holmes. Colecția coordonată de Radu Paraschivescu are o mare calitate, recunoscutibilă în toate cărțile: mustește de spiritualitate, are umor, are AGREABILITATE. *HUMANITAS FICTION, COLECȚIA COCKTAIL. Michelle Cunnah, Confesiunile unei iubărețe*. Rosie e chiar un personaj. Vreau să zic, un personaj în carne și oase. Cu contradicții. Dileme. Vie. Cu toate problemele pe care le au femeile tinere, de vârsta ei. Citiți și o să vă convingeți.

(M. Gălățanu)

CORINT/LEDA/MAESTRII LEDA: Evelyn Waugh, Întoarcere la Brideshead. Într-o combinație-consonanță carte-film, romanul scris de Evelyn Waugh, negreșit pe un target feminin, are toate ingredientele ispitării: un castel englezesc plus câteva povești de dragoste. Poate răpi orice inimă, în special cele romantice. Nu aveți și dumneavoastră una în plus? **Christine Angot, Rendez-vous**. LEDA, LOVE&LIFE. E o carte despre viață, viața adevărată, apropiată de literatura personală, deși nu din această categorie, o carte începe cu o surpriză, care joacă și rolul primei intrigi. **NEMIRA: Gerald Messadié, Ochiul lui Nefertiti**, primul volum din seria *FURTUNI PE NIL*. Cartea unui autor care are un reputat „cazior literar” în românește, a apărut anterior (și) la aceeași editură. Specialitatea lui ar putea fi considerată literatura fantastică. În cartea de față este prelucrată o legendă din Egiptul faraonilor. **David Ignatius, Un ghem de minciuni**. O carte pe un subiect la modă: un insider care s-a infiltrat adânc în inima organizației *Al-Qaida*. *Publishers Weekly* îl compară pe autor cu Graham Greene. **Anne Brenon, Catharii**. În seria *PORTA MAGICA*. Catharii sunt o fascinantă figură colectivă a istoriei. Multe lucruri nu se știu cu siguranță despre cathari: în primul rând, când au dispărut. O lectură atât pentru inițiați, cât și pentru profani. **Lawrence E. Joseph, Apocalipsa 2012**. O temă de actualitate. Care înfierbântă spiritele. Următoarea apocalipsă promisă. **Gerald Messadié, Iuda prealubit**. Dacă Vaticanul se apleacă asupra vieții lui Iuda, e un semn, nu? Iar descoperirea Evangheliei după Iuda a aruncat o altă lumină asupra Noului Testament. E de văzut... nu de crezut (orice) dinainte, nu-i așa? Fără ca acest lucru să ne zdruncine credința. Nici să ne smintească. **Frederik Pohl, Dincolo de orizontul albastru**. Visez, în modul cel mai sincer, o serie *Frederik Pohl*. Și, iată, avem în față, Saga *Heechee*. Deja am devorat primul volum. Oricum, el apăruse cu 13 ani în urmă, dar, acum, avem și saga. **Patricia Cornwell, Cartea Morților**. Ați auzit de Kay Scarpetta? Se întoarce. Și, ehei, să vezi ce se întâmplă când se întoarce un personaj... **Orson Scott Card, Stăpânul cântecelor**. Răsplătită cu *Premiul Hamilton*. Trebuia să existe, nu-i așa, un stăpân al cântecelor. O voce originală, cea a lui Scott Card, care vorbește despre... voce. **Stephane Deguy, Mic elogiu al blândeții**. Mic tratat pentru delicii intelectualilor. Au existat tot felul de tratate: despre nebunie, strategie, politică... Dar despre blândețe? Audeguy pretinde că ea, blândețea, e apanajul unei minorități. **Juan Carlos Onetti, Istoria cavalerului rozei și a fecioarei venite din liliuput cu burta la gură**. Un autor fascinant prin el însuși, mai întâi, prin viața lui. Uruguayan, a trăit a doua parte a vieții sale în Spania. A fost închis forțat într-un spital de nebuni. E considerat precursorul (supra)realismului magic. **Steven Gould, Jumper**. După carte, s-a făcut și filmul. Acum, avem în față o carte din colecția *JUNIOR*, deci

Cu Ginsavit te simți viu!

Vă simțiți slăbiți? Nu aveți chef de viață? Sunteți surmenați de atât de multă muncă, învățătură sau efort fizic? V-ați dori ceva cu efect cât mai rapid și totuși din ingrediente naturale? Nimic mai simplu. Luați un **Ginsavit**. De 16 ani este alături de astenici indiferent de vârstă, de 16 ani tonifică și revigorează organismul și le dă putere să meargă mai departe. De 16 ani oferă tuturor energie vie! Fiindcă este **Ginsavit** – ginseng cu minerale și vitamine pentru viață.

**Ginsavit,
de la tinerețe
până la
bătrânețe**

**Un scurt istoric
pentru
Rădăcina
vietii**

Lumea suplimentelor alimentare se îmbogățește an de an cu noi produse. Dar nu toți cei care intră pe marea poartă a pieței de suplimente și rămân aici. Unii fiindcă nu sunt cunoscuți suficient, alții fiindcă produsul nu respectă standardele farmaceutice internaționale în vigoare. **Ginsavit** a intrat în România în 1993 și de atunci aici a rămas fiind foarte apreciat de către consumatori.

Programul de lucru prelungit, munca în schimburi de noapte dau: slăbiciune, oboseală, somnolență, anxietate după un efort fizic ori intelectual puternic. Toate pot dispărea rapid cu două tablete de **Ginsavit** luate zilnic. Cei care îl folosesc sau cărora le-a fost recomandat chiar de către medic știu despre ce este vorba. Pentru toți aceia care preferă tonicele non-cofeinice în locul produselor cu cofeină, **Ginsavit** este ideal, mai ales că nu dă reacții adverse sau dependență. Creat din extract de *Panax ginseng* (ginseng roșu coreean), vitamine din complexul B (B1, B2, B12 etc.) dar și vitaminele A, C, E, D3, fosfolipide esențiale și săruri minerale, **Ginsavit** poate fi luat din adolescență și până la vârsta senectuții. „*Panax ginseng* este mai mult celebru decât cunoscut, adesea fiind confundat cu alte extracte naturale și multă lume

asociază produsele pe bază de ginseng doar cu cele care stimulează potența”, explică dna dr. Maria Mălai, reprezentant *Pharco Impex*, distribuitorul român de medicamente și suplimente nutritive al *Pharco Pharmaceuticals* din Egipt. „Dar *Panax ginseng*, prin **Ginsavit**, îi stimulează pe cei astenici sau obosiți, adresându-se mai multor grupe de vârstă, nu doar vârstnicilor, cum mulți au crezut o perioadă, și astfel îl utilizează foarte mult studenții fiindcă sunt stresați, extenuați în perioada examenelor și, de asemenea, este folosit de

către elevi în perioada examenelor de capacitate, de bacalaureat. Într-adevăr, **Ginsavit**, prin extractul vegetal *Panax ginseng* pe care îl conține, stimulează și circulația sanguină sistemică și periferică, de aici și utilizarea sa pentru disfuncția erectilă la bărbați. Da, *Panax ginseng* este un afrodisiac natural și foarte sigur, în sensul că poate fi utilizat atât de persoane sănătoase cât și de către cei cu afecțiuni cronice, precum diabetul zaharat sau hepatitele cronice. De la începutul înregistrării sale în România, **Ginsavit** a corespuns unor parametri de calitate stricți, garantați prin certificatul de GMP (*Good Manufacturing Practice*) al producătorului, parametri care sunt păstrați în continuare. Faptul că s-a menținut atât de multă vreme pe piață, iar toți care au consumat **Ginsavit**, din '93 încoace, când a fost introdus în România, i-au rămas fideli, spune ceva despre efectele sale benefice”, precizează dna dr. Maria Mălai.

Pe scurt, principalele indicații ale **Ginsavit**-ului sunt: sindromul neurastenic (epuizare psiho-fizică, astfel cum ar fi astenia de primăvară), deficiențe vitaminice și minerale; este, de asemenea, recomandat în perioada examenelor sau în condiții de stres și suprasolicitare fizică și

intelectuală; la pacienții cu dietă restrictivă; pentru înlăturarea rapidă a oboseli; polinevrite și scleroză multiplă; disfuncții sexuale (masculine și feminine); creșterea vitalității organismului în timpul convalescenței după afecțiuni severe sau operații. În plus, **Ginsavit**, prin extractul de *Panax ginseng*, are efecte protectoare asupra ficatului, efecte radioprotectoare, imunostimulante și antioxidante, confirmate prin numeroase cercetări științifice recente. În ce privește acțiunea tonică sexuală a extractului de *Panax ginseng* s-a constatat că acesta are o acțiune de normalizare a libidoului și potenței, prin urmare nu există riscul unor „excese”; vor beneficia de efectul afrodisiac mai ales cei astenici sexual iar la cei cu apetit sexual normal va apărea o stare de bine, de entuziasm și de susținere vitală.

O mică plantă erbacee pe care poate mulți dintre noi nu ar lua-o în considerare, cu frunze palmat-lobate, flori albe și fructe roșii. Acesta este *Panax ginseng* supranumit și *Rădăcina vieții*. *Pan* înseamnă tot, *Ax* înseamnă a vindeca, *Gin* înseamnă om, iar *Seng* înseamnă esență. Într-o propoziție, am putea spune că *Panax ginseng* = A vindeca toată esența omului. Medicina tradițională chinezească a știut să-i descopere secretele ascunse nu la suprafață ci în rădăcina cu aspect antropomorf (care sugerează o siluetă umană) și le-a utilizat de mii de ani încoace. Ginseng-ul este o specie perenă, din familia *Araliaceae*, specifică zonelor împădurite din munți și dealuri înalte. Planta crește spontan sau se cultivă în China, Coreea, Hong Kong, Japonia, Siberia, Singapore. Stadiul optim de recoltare este atins după zece ani de vegetație spontană sau șapte ani de cultură, când rădăcina plantei ajunge la 60 – 100 g. Denumirea în limba chineză este *Ren Shen* având semnificația *rădăcină-om*, iar în coreeană se numește *Sam*. În Europa, respectiv în Franța, prima menționare a ginseng-ului a fost făcută de călugărul iezuit Jartoux, într-o scrisoare adresată procurorului general al misiunii franceze din Pekin în 1711. Jartoux a

Energie închisă
într-o capsulă

Pharco &
Ginsavit

descriș și desenat cu precizie planta semnalând proprietățile ei ca remediu pentru epuizările fizice și intelectuale, în afecțiuni pulmonare, antivomitiv, tonic gastric, stimulent limfatic, împotriva vertijului și pentru prelungirea vieții celor în vârstă. *Panax Ginseng* este oficial în farmacopeele naționale din Austria, China, Franța, Germania, Japonia, Elveția și Rusia.

Ginseng-ul are caracter adaptogen, adică ingredientii săi activi (ginsenoside) acționează prin creșterea rezistenței organismului la diverși factori fizici, chimici, biologici, determinând un răspuns adecvat al organismului în lupta cu aceștia. Componentele ginseng-ului acționează direct pe celulele organismului, favorizând sinteza de proteine și ADN.

Există mai multe varietăți de *Ginseng* (american, japonez, chinezesc, coreean) în funcție de țara de proveniență, dar toate aparțin genului *Panax*. Există însă o deosebire între denumirea de *Panax ginseng* și *ginseng siberian*, denumire atribuită plantei *Eleutherococcus senticosus*, care nu este *ginseng*. Dintre speciile de *ginseng* utilizate la ora actuală în medicină, *Panax Ginseng* de origine coreeană (supranumit și *ginseng roșu*) este cel mai larg utilizat fiind considerat a avea cel mai bogat conținut în ingredientii activi.

Prezența *Ginsavit* în portofoliul *Pharco Pharmaceuticals* a atras românii după '89, când piața autohtonă de medicamente se deschidea către lume. Proprietățile

sale și verificarea acestora de utilizatori au reprezentat cea mai bună carte de vizită a medicamentului considerat ulterior supliment alimentar. *Ginsavit* se prezintă sub formă de capsule care conțin extract de *ginseng roșu* 40 mg, vitaminele: C, A, D3, B1, B2, B6, B12, acid folic, Cu, Zn, Mn, Mg, K, Fe, Ca, F, colina, inozitol, toate contribuind la necesarul zilnic de constituenți esențiali bunei funcționări a organismului. Cutiile conțin două blistere cu 24 de capsule moi, care deși mari (deoarece conțin multe ingrediente și în concentrații bune) sunt ușor de înghițit. Medicii recomandă două și chiar trei capsule pe zi (acolo unde este cazul), depinde de starea de epuizare a pacientului. Capsulele asigură un confort al administrării, nu conțin zahăr (pot fi luate și de către diabetici), nu lasă gust rezidual.

Produsele *Pharco* au venit în România ca un schimb pentru datoriile pe care le avea statul egiptean către țara noastră în 1990. Primul produs care a pătruns pe piața autohtonă a fost chiar *Ginsavit*. Datorită aprecierii produsului de clienții români, *Pharco* a decis ulterior deschiderea unei reprezentanțe aici, în 1993, sub numele de *Pharco Impex '93*. Acționarul este în momentul de față sută la sută egiptean. Încet, încet *Ginsavit* a avut o comercializare din ce în ce mai largă, ajungând astăzi să fie distribuit în toată țara, în farmacii, drogherii, plafare, magazine naturiste. „Nu am agreat să distri-

buim produsul *Ginsavit* în supermarketuri, chiar dacă a fost solicitat (de pildă, în SUA chiar se obișnuiește să se țină suplimentele alimentare în supermarketuri), fiindcă am vrut să diferențiem acest produs – care este apropiat mai mult de ideea de medicament – de alte suplimente alimentare care sunt mai mult o modă trecătoare, adesea dispar din piață după primul an de vânzări”, explică dl. Bogdan Neculae, director vânzări al *Pharco Impex '93*. *Ginsavit* pleacă de la importatorul *Pharco* cu un preț de 16 lei, fără TVA. El merge către depozite și apoi se distribuie în plafare, farmacii ori magazine naturiste. Direct în farmacii merge doar în proporție de 10%, restul este distribuit prin intermediul depozitelor naționale. Vânzările au crescut mereu, în 2008 ajungând la 300.000 de unități.

Dacă în 1993 *Pharco Impex* avea în portofoliul său – afară de *Ginsavit* – alte 15 produse, astăzi portofoliul firmei include circa 40 de produse: suplimente naturale (*Ginsavit*, *Baby Drink*, *Lady4*, *Baraka*, *Calcium Pharco* sirop, *Mentholax* etc.), produse de întreținere (*Dermocare* cremă, *loțiune Calamine*, *Femigin B* ș.a.m.d.), medicamente OTC (*Bilichol*, *Otocalm*, *Urinex*, *Uricol* etc.) și medicamente cu prescripție medicală. Toate produsele *Pharco* respectă standardele GMP și provin de la *Pharco Pharmaceuticals Corporation*, din Alexandria, Egipt.

text Alice-Claudia Gherman

foto arhiva Pharco

- ☒ minerale
- ☒ extract de ginseng
- ☒ multivitamine

24 CAPSULE

GINSAVIT

MULTIVITAMINE - MINERALE
EXTRACT DE GINSENG

PHARCO PHARMACEUTICALS
ALEXANDRIA

E bine de știut că...

- *Ginsavit*-ul poate fi folosit și de către sportivii de performanță, unde se administrează în doze mai mari. Extractul de *Panax ginseng*, la fel ca vitaminele și mineralele conținute, nu pozitivă testele antidoping. Comitetul Internațional Olimpic recunoaște rădăcina de *ginseng* ca fiind sigură, dacă evident nu este combinată cu alte plante care pozitivă testul antidoping, de pildă *efedra*, care conține *efedrină*.
- *Panax Ginseng* este una dintre cele mai studiate plante medicinale din lume.
- Conform medicinei tradiționale chineze, *ginsengul roșu/coreean* (*ginseng asiatic*, așa cum mai este numit) este considerat predominant *Yang* și este recomandat în special persoanelor cu vitalitate scăzută și vârstnicilor.
- Mai există și așa-numitul *ginseng alb* (*Panax Quinquifolium* sau *ginseng american*) considerat de către aceeași medicină tradițională chinezească drept predominant *Yin*, adică e recomandat în cazurile de suprescitate, suprasolicitate care reclamă relaxare, are efect sedativ, de liniștire.
- *Ginsavit* se distribuie în Orientul Apropiat și Africa, iar în Europa, afară de România, se mai comercializează și în Franța, Grecia, Germania și Rusia.

Ray Concept

Pulover
Preț 110 lei

Pulover
Preț 85 lei

Pulover
Preț 85 lei

Bluză
Preț 95 lei

Pulover
Preț 75 lei

Bluză
Preț 99 lei

Rochie
Preț 99 lei

Rochie
Preț 165 lei

Sarafan
Preț 85 lei

Jachetă
Preț 199 lei

Jachetă
Preț 199 lei

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 1-2/2009:

Editura Prestige

Lazea Elisabeta
- Timișoara, jud. Timiș
Burseag Mihail
- Iud. Iud. Iud.
Săvulescu Gheorghe Aurel
- Alba-Iulia, jud. Alba

Negruți Octavian

- Târgu Mureș, jud. Mureș
Panaît Carmen
- Constanța

La Boema

Andrei N. Stelian
- Oltenița, jud. Călărași

Europa Travel

Pristavu Octavian
- București

Tractări Auto

Serafim Mihaela
- București

Laropharm

Sechereș Ioan-Eugen
- Alba-Iulia, jud. Alba
Ene Mariana
- București

Cropp Town

Beligan Claudia
- Cămin, jud. Brașov
Zanfir Lăcrămioara
- Comuna Volcova, jud. Ilfov

The Body Shop

și de ingrediente obținute prin programul *Community Trade*. Apă de toaletă, cremă hidratantă-boddy butter, gel de duș, bețișoare parfumate, ulei de baie și de masaj sau loțiune de corp – aceasta este întreaga gamă reunită sub numele *Moroccan Rose*.

Puteți câștiga o cremă hidratantă din gama *Moroccan Rose* răspunzând la următoarea întrebare:

Care sunt produsele gamei *Moroccan Rose*?

Se oferă un singur premiu, prin tragere la sorți.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 23.03.2009

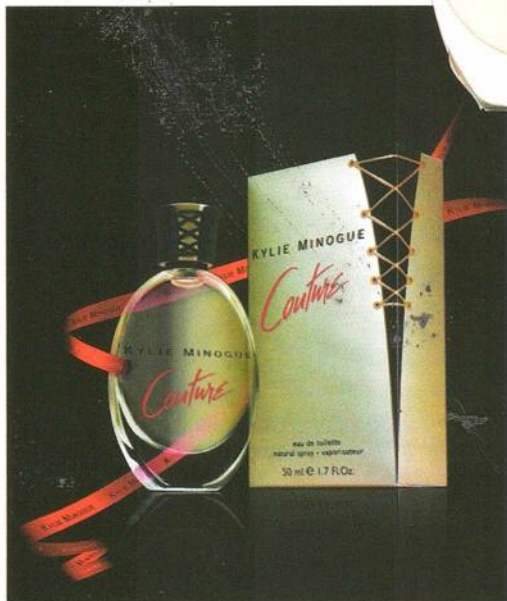
The Body Shop a lansat anul acesta noua gamă de produse de înfrumusețare numită *Moroccan Rose*. O gamă fresh, sofisticată și rafinată ce încorporează frumusețea, romantismul și senzualitatea primăverii. Gama beneficiază de extracte naturale de trandafir marocan precum

Concurs
The Body Shop

Coty

Apă de toaletă 15ml **Preț 59 lei**
 Apă de toaletă 30ml **Preț 95 lei**
 Apă de toaletă 50ml **Preț 119 lei**

Shower Gel 200 ml **Preț 34 lei**
 Body Lotion 200 ml **Preț 34 lei**
 DNS 75 ml **Preț 37 lei**
 Body Spray 150 ml **Preț 30 lei**

adidas

Apă de toaletă 30 ml **Preț 35,80 lei**
 Apă de toaletă 50 ml **Preț 50 lei**
 Deodorant Natural Spray 75 ml **Preț 24,50 lei**
 Deodorant Body Spray 75 ml **Preț 9,40 lei**
 Deodorant Body Spray 150 ml **Preț 15,70 lei**

OH-LA-LA

Fă-i cadou prietenei tale în luna lui Mărțișor o pereche de cercei sau un set de brățări. Magazinul OH-LA-LA din Liberty Center, șos. Progresului nr. 151-171, etajul I, te ajută să îi faci un mic dar de primăvară.

Trebuie doar să răspunzi la întrebarea:

Unde se află magazinul OH-LA-LA?

Poți fi astfel câștigătorul unuia dintre cele trei premii constând fie într-o pereche de cercei fie într-o brățară. Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 23.03.2009

Concurs
OH-LA-LA

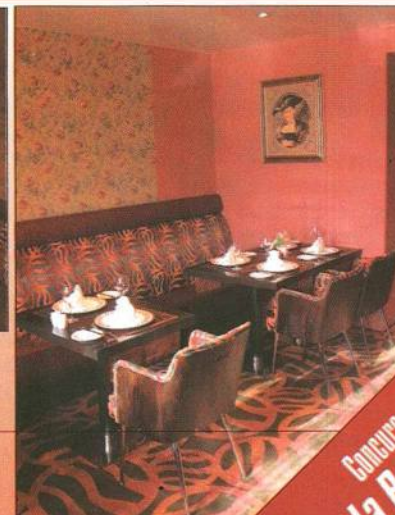
La Boema

În 2007 își făcea intrarea în scenă *Rin Grand Hotel*, amplasat în Calea Vitan-Bărzești 7D. Odată cu noul hotel s-au deschis și câteva restaurante amplasate în aceeași clădire, printre care și restaurantul *La Boema*, etaj I. Un local elegant, rafinat în care puteți savura delicioase preparate din meniul internațional sau mediteraneeu. Prânzul se poate servi între 12.00 și 15.00, iar cina între 19.00 și 23.00. Muzica ambientală vă va însoți discret pe tot parcursul șederii în restaurant. Puteți petrece momente deosebite în compania cuiva drag luând masa la restaurantul *La Boema*, dacă răspundeți corect la următoarea întrebare:

Care este adresa restaurantului **La Boema?**

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 23.03.2009

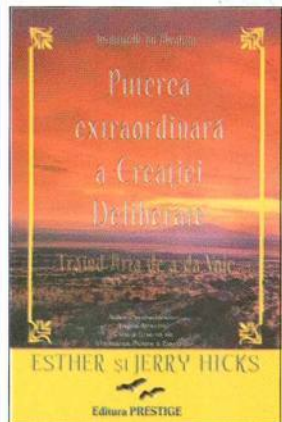
Premiul constă într-o masă în doi la restaurantul *La Boema*. (Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți)

Concurs
La Boema

Așa cum ne-a obișnuit deja, Editura Prestige continuă seria literaturii motivaționale cu un nou titlu: *Puterea extraordinară a Creației Deliberate* de Ester și Jerry Hicks – autorii mai multor lucrări printre care amintim *Legea Atracției* și *Uluitoria Putere a Emoțiilor* – ambele best-seller la nivel mondial și ambele apărute la Editura Prestige. Ca mulți alți autori New Age, Ester și Jerry Hicks prezintă o perspectivă a vieții în care noi înșine, fără nici o excepție, suntem atât cei care ne limităm în permanență, dar în același timp suntem și cei care deținem cheia de a dezlănțui potențialul nelimitat care se află în fiecare dintre noi și care abia așteaptă să iasă la suprafață și să ne umple de bucurie. Adevărul, în viziunea autorilor, este că tot ceea ce experimentează fiecare în viața lui este propria lui capodoperă, și asta ne dă o mare putere, pentru că asemenea unui artist care modifică un tablou putem și noi să ne remodelăm viața, realitatea în care trăim.

Puteți citi această carte trimițând un talon și răspunzând la întrebarea:

Cum se numește cartea pe care Editura Prestige o propune în Flacăra 3/2009?

Editura Prestige pune la dispoziție cinci premii conștând în câte un exemplar din *Puterea extraordinară a Creației Deliberate*. Câștigătorii vor fi desemnați prin tragere la sorți.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA,
Piața Presei Libere nr. 1,
cod 013701, sector 1, București
până la data de 23.03.2009

Astor

Ruj lichid Shine Deluxe
Prismatic Gloss
Preț 27 lei

Fond de ten
Lasting Finish Minerals
Preț 30 lei

Rimmel
Sexy Curves Mascara
Preț 24 lei

Rimmel

horoscop

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

Traversați o perioadă foarte agitată, cu o mulțime de evenimente, care nu vă vor lăsa timp nici măcar să respirați. De energie nu veți duce lipsă, dar, din păcate, veți avea tendința de a v-o risipi în tot felul de activități minore, care nu vă vor aduce nici un fel de satisfacții. Posibile pierderi de bani.

Taur (21.04 - 20.05)

La serviciu vă va fi destul de greu, căci va fi mult de lucru. Din fericire, atmosfera va fi plăcută, colegii vă vor aprecia inițiativele și veți reuși să fiți eficient. Veți beneficia de un plus de popularitate în rândul persoanelor de sex opus. În cămin ați putea cumpăra un obiect de decor.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Interesul pentru divertisment va fi chiar mai mare decât de obicei. Nu vor lipsi ocaziile de a vă petrece timpul liber în compania prietenilor și a ființei iubite. Energia dv. va fi la limita superioară, așa că veți face față unor activități mai dificile. Sănătatea va trebui supravegheată cu atenție pe tot parcursul intervalului.

Rac (22.06 - 22.07)

Este o perioadă în care ați face bine să vă canalizați energia spre activități concrete. Situația financiară v-ar putea crea probleme serioase spre sfârșitul lunii. De asemenea, este posibil să primiți un cadou sau un acord pentru un împrumut. În plan profesional ar putea să apară unele mici schimbări.

Leu (23.07 - 23.08)

Din punct de vedere mental funcționați la limita superioară. Aveți multe idei, dar dacă vă grăbiți veți greși. În această perioadă ați putea să vă remarcăți în diverse activități intelectuale. De asemenea, este posibil să aveți parte de multă alergătură pentru rezolvarea unor chestiuni minore.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Veți participa la diverse întâlniri cu prietenii, veți merge în vizite sau la activități culturale. În plan social este foarte posibil să aveți o reușită. Puterea dv. de convingere este mare, așa că nu va fi o problemă să obțineți sprijinul celor din jur pentru a vă pune proiectele în practică.

Balanță (23.09 - 23.10)

Este posibil să vă implicați într-o colaborare avantajoasă. Relația cu partenerul de viață se va îmbunătăți; de asemenea, n-ar fi exclus ca acesta să aibă unele realizări. Cheltuielile vor fi mari, dar se întrezărește și posibilitatea unui câștig. Evitați să dați curs impulsivității, deoarece ați putea greși.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Dacă aveți de gând să vă implicați în activități la limita legalității, luați-vă toate măsurile de precauție, deoarece este posibil să aveți și o surpriză mai puțin plăcută. În ceea ce privește sănătatea va trebui să fiți foarte atent, căci o problemă mai veche va reveni în atenția dv.

Caracteristica lunii martie

Nemulțumirile din plan sentimental vor ieși la suprafață. Interesul pentru tot ceea ce ține de sănătate se va accentua. Este o perioadă în care activitățile la limita legalității pot avea urmări nu toamă plăcute. Sunt posibile schimbări în zona serviciului.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Situația financiară vă va preocupa în mod special. Veți avea de făcut cheltuieli destul de mari, dar veți reuși să vă descurcați fără probleme. Unul dintre părinți sau o altă rudă apropiată va avea un câștig care se va răsfrânge și asupra buzunarului dv. Activitățile sociale vă vor favoriza.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Chestiunile profesionale vor fi prioritare în această perioadă. Veți începe o nouă activitate pentru care va trebui să faceți eforturi mari. Evitați discuțiile în contradictoriu cu superiorii ierarhici. Dacă aveți de gând să plecați la drum, conjunctura astrală vă va avantaja.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Nu sunteți în forma dv. cea mai bună; o stare de iritare vă va caracteriza pe aproape tot parcursul lunii. Este posibil să aveți discuții cu ceilalți membri ai familiei legate de unele proiecte. Nu este cazul să vă ambațați deoarece până la urmă totul va ieși așa cum vă doriți.

Pesti (19.02 - 20.03)

Se poate să aveți parte de câștiguri din colaborări și activități de parteneriat. Dacă aveți de negociat un contract, fiți cât se poate de ferm. Nu este cazul să vă încredeți în orice vorbă amabilă; există cineva care încearcă să vă tragă pe sfoară și este cazul să fiți ceva mai precaut.

România Literară și Net Consulting au lansat Premiul de Simpatie

Tradiția și prestigiul României Literare, la care s-a alăturat generozitatea companiei Net Consulting/Asseco South Eastern Europe, companie care face parte din Grupul Asseco, cea mai importantă companie IT din Polonia, au generat un premiu nou: Premiul de Simpatie al României Literare. Se întinde astfel o investiție pe termen lung, așa cum este orice act major de cultură. Primul beneficiar al acestei noi distincții a fost Jaroslav Godun, directorul Institutului Cultural Polonez în România.

Între lumea afacerilor și lumea culturală nu există o prăpastie atât de mare pe cât se poate crede, dovadă stau campaniile de responsabilitate socială derulate de către companii. Net Consulting/Asseco South Eastern Europe nu face excepție de la regulă. România Literară și Net Consulting/Asseco South Eastern Europe au lansat și decernat luna trecută Premiul de Simpatie – un proiect cultural care își propune să susțină și să recunoască personalitățile culturale care se implică în susținerea unei relații interculturale reale între statele membre ale Uniunii. „Încă de la începutul activității mele, de aproape 20 de ani, de promotor în România al imaginii unor companii IT, am considerat că apropierea dintre lumea afacerilor și cea culturală poate fi extrem de benefică pentru ambele părți. Mai ales atunci când sunt accesate zone culturale de valoare din teatru, literatură, artistice de nivel superior”, a declarat Victor Macri, consultant PR al companiei Net Consulting, cu prilejul festivității de decernare a premiului amintit. „Premiul de Simpatie al României Literare (posibil datorită unor oameni de excepție cum sunt Nicolae Manolescu și Marina Constantinescu) se dorește a fi o nouă formă de apropiere de lumea culturii, împreună cu cea mai prestigioasă publicație de profil din România. Sper să am posibilitatea de a continua aceste proiecte care pot aduce câștiguri de imagine și vizi-

Jaroslav Godun (centru) alături de Victor Macri și Nicolae Manolescu la festivitatea de decernare a premiului

bilitate pentru firmele IT românești și străine importante, fără egal față de alte forme de promovare. Și, de ce nu, să putem lansa și alte activități în zona culturală”, a mai spus Victor Macri.

La rândul său, Nicolae Manolescu, directorul general al revistei România Literară și președintele Uniunii Scriitorilor din România, ambasadorul României la UNESCO, a declarat: „România Literară și Net Consulting/Asseco South Eastern Europe s-au asociat într-un proiect cultural care își propune să susțină și să recunoască personalități culturale a căror implicare și autoritate duc mai departe rezonanțele spiritului într-o Europă deschisă. Am acordat acest premiu lui Jaroslav Godun, directorul Institutului Cultural Polonez în România, pentru ener-

gia și devotamentul pe care le pune în slujba promovării culturii poloneze în România, precum și în slujba apropierei dintre țările noastre.” La manifestare a luat parte dl Wojciech Zajackowski, ambasadorul Poloniei la București, precum și numeroase personalități ale culturii române și poloneze, ziariști.

Net Consulting și-a început activitatea de integrator sistem în 1994, fiind prezentă pe piață din 1990. De mai mulți ani la rând firma se situează printre primii cinci integratori de sisteme IT și furnizori de soluții și servicii informatice din România. Din 2007 Net Consulting face parte din Asseco South Eastern Europe (din care mai fac parte companii din Serbia, Croația, Muntenegru, Macedonia), componentă a grupului Asseco, cea mai mare companie IT din Polonia.

Premiul de Simpatie nu este unicul proiect cultural al companiei. În urmă cu zece ani Net Consulting a lansat și a acordat împreună cu reputatul jurnalist Cristian Tudor Popescu premiul ALIA (de către Adevărul Literar și Artistic) care a omagiat oameni de cultură de anvergură atât români (Ileana Mălăncioiu, Costache Olăreanu, Geo Dumitrescu, Henry Wald, Mircea Daneliuc, Dorin Tudoran) cât și străini (Adam Michnik).

text Alice-Claudia Gherman

foto arhiva Net Consulting

Bentley Continental GTC Speed

prea rapid chiar și pentru criza mondială

Bentley a prezentat publicului ultima sa decapotabilă care depășește ușor 300 km pe oră, dar este la fel de confortabilă și luxoasă ca orice limuzină britanică.

Încă din 2006, anul lansării sale pe piață, *Continental GTC* s-a bucurat de un succes impresionant în peste 50 de țări din lumea întreagă. A fost pentru prima oară în ultimii ani când o decapotabilă Bentley a sedit și cumpărătorii mai tineri.

Noua generație de modele *GTC* reprezintă o continuare a acestui succes. Noile modele propun un număr mare de îmbunătățiri tehnice și funcționale, menite să asigure un plus de confort și posibilități de personalizare. Vedetă este noul *GTC Speed* de 610 cai-putere. Inspirată din legendarele modele *Speed* ale anilor '20, este cea mai

puternică decapotabilă construită vreodată de Bentley.

Noul *GTC* prezintă un design redesenat al părții frontale. Calandru mai abrupt, muchiile mai pronunțate și priza de aer mai îndrăzneată accentuează profilul Bentley. Noul model câștigă un plus de distincție grație ramelor cromate ale farurilor, celor două nuanțe suplimentare disponibile pentru caroserie și unei noi culori pentru piele.

Pentru publicul select al acestor automobile există în dotarea standard amortizoare cu frecare redusă pentru un confort tipic unei limuzine. Ca opțiune se pot adăuga cele mai mari frâne produ-

se în lume pentru un automobil. Create din carbon-ceramică ele sunt ușoare și totodată rezistente.

Șasiul *GTC* și caroseria din oțel extrem de rigid au fost create pentru a suporta puterea motorului W12 bi-turbo ce dezvoltă 610 cai-putere, asigurând astfel performanțe de 322 km/h în varianta capotată și oferind o accelerație amețitoare fără nici cel mai mic efort. Chiar și în varianta decapotată, *GTC Speed* poate atinge o viteză de 312 km/h, deși este greu de crezut că cineva va dori să simtă vântul la o asemenea viteză.

Din punct de vedere al aspectului exterior, *Continental GTC Speed* se caracterizează printr-un retuş discret al liniilor de design, care îi accentuează și mai mult capacitatea de a atinge performanțe ridicate. În partea frontală, radiatorul și prizele de aer inferioare sunt prevăzute cu grile închise la culoare. Caracterul sportiv al modelului *Speed* este subliniat de jantele din aliaj de 20 țoli, echipate cu anvelope *Pirelli PZero* fabricate în exclusivitate pentru *Bentley*, suspensia mai joasă și îmbunătățită, țevă dublă de eșapament mai largă și prevăzută cu nervuri interioare și noul spoiler care sporește proprietățile aerodinamice la viteze mari.

Motorul de șase litri, W12 de 610 CP, face posibil un cuplu maxim de 750 Nm disponibil pe o plajă foarte largă, de la 1.700 tur/min până la 5.600 tur/min. Accelerația de la 0 la 100 km/h are loc în numai 4,8 secunde, iar de la 0 la 160 km/h în 10,5 secunde.

Cutia de viteze cu șase trepte poate funcționa în două moduri complet automate (Drive și Sport) sau poate fi utilizată manual și fără ambreiaj, prin schimbarea secvențială a vitezelor de către șofer, fie cu ajutorul schimbătorului de viteze, fie cu pedalele plasate în spatele volanului.

Sistemul continuu de transmisie integrală conferă o tracțiune bună în orice condiții de vreme. Transmisia este transferată între axele față și spate prin intermediul unui diferențial care detectează nevoia de putere și ajustează raportul față-spate în funcție de cerințe.

Habitaclul *GTC Speed*, realizat manual, este disponibil într-o gamă de șase furnire din lemn natural, neînnălbît, tăiate cu laserul, și 17 nuanțe de piele de

calitate superioară.

Habitaclul se bazează pe pachetul de opțiuni Mulliner – Mulliner Driving Specification. Specificace acestui habitaclu sunt scaunele capitonate cu piele și brodate cu emblema *Bentley*, schimbătorul de viteze îmbrăcat în piele și cu finisaj din crom moletat și volanul multifuncțional cu trei spițe și contur al butoanelor de comandă din aluminiu mat. Pedalele din aliaj perforat și plăcuțele de prag cu sigla „*Speed*” completează acest habitaclu de excepție.

O gamă de opțiuni oferă posibilități suplimentare de personalizare, cum ar fi finisajul din aluminiu lucios pentru bord, consola centrală, panourile ușilor și panourile laterale din spate. Pasagerii sunt răsfățați și de scaunele complet electrice cu funcție de masaj, de sistemul de divertisment cu navigație, televizor, conexiune Bluetooth pentru telefon și o putere audio de 1.100 wați.

GTC Speed este echipat pe lângă obșnuitele sisteme de siguranță (ABS, ESP etc.) și cu un sistem sofisticat de reglare automată a vitezei (ACC), cu senzor radar și funcție de păstrare a distanței de siguranță. Acest sistem utilizează un senzor radar cu rază mare de acțiune, fixat pe calandru inferior pentru a monitoriza traficul din față. În cazul detectării unui autovehicul mai lent, sistemul reglează automat fie accelerația, fie frânele, în scopul de a păstra distanța.

Noua limuzină nu are încă un preț anunțat oficial, dar acesta este estimat la aproximativ 180 de mii de euro fără taxe. În aceste condiții, probabil că nu mai are nici o importanță consumul de 25,3 l/100 km în oraș...

text | Mugurel Mărgărit-Enescu

Ai rămas cu mașina în pană?

CONCURS:

**Citește
AICI:**

**Răspunde la următoarea întrebare:
Ce servicii practică firma de mai sus?**

Astfel participi la tragerea la sorți a unui premiu de 100 lei!

Trimiteți acest talon pe adresa redacției:

SC.Publicațiile Flacăra SA, Piața Preselor Libere nr. 1, sector 1, cod 013701, București
până la data de 23.03.2009

TRACTĂRI AUTO INTERN ȘI INTERNAȚIONAL NON STOP

NOI ȘTIM CĂ:

- sunteți mai mult decât un **CITITOR DE PRESĂ**
- vă doriți mai mult decât o **RELAXARE PASIVĂ**

DE ACEEA,

mai mult decât lectură,
mai mult decât divertisment,
vă oferim:

- **PLĂCEREA JOCULUI**
- **BUCURIA** de a vă **CONFIRMA INTELIGENȚA** și bagajul de **CUNOȘTINȚE**

REBUS

DE 77 DE ANI, CEA MAI CITITĂ PUBLICAȚIE
REBUSISTĂ DIN ROMÂNIA

REBUSACHE

„PUIUL” REVISTEI REBUS,
PENTRU TINERI ȘI ÎNCEPĂTORI

RE BUS
58 de Buzunar
CAREURI DE DEFINIȚII

SUDOKU!

O COLECȚIE DE GRILE CU CIFRE PENTRU
TOȚI ÎMPĂTIMIȚII ACESTUI JOC AL MINȚII

REBUS BIS

UN MINI-ALMANAH CU PROBLEME REBUSISTE
ȘI GENURI LITERARE DE DIVERTISMENT

**INTERGAME
& SUDOKU**

CIFRE ȘI LITERE, JOCURI LOGICE
ȘI CUVINTE, DEZLEGĂRI PE LOC

CÂTE O REVISTĂ PENTRU FIECARE
Revistele de divertisment editate de trustul
FLĂCĂRA se „devorează”, nu doar se citeșc

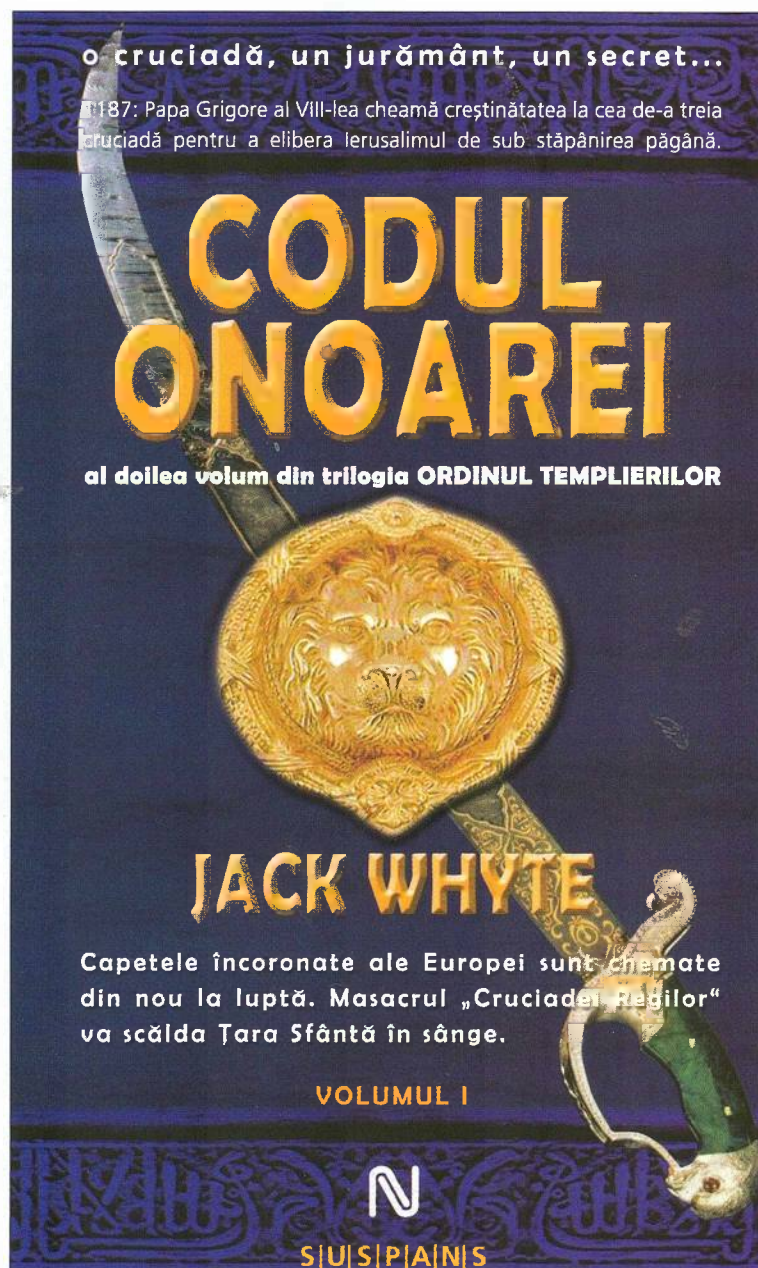
calitate garantată de **FLĂCĂRA**
PUBLICAȚIILE

Codul onoarei

o carte semnată de Jack Whyte, traducerea Anei-Veronica Mircea, apărută la Editura **Nemira**, colecția **Suspans** (2 volume)

Jack Whyte s-a născut la Johnstone, Scoția, în 1939. A studiat în Anglia și în Franța, apoi a emigrat în Canada, în 1967, unde timp de douăzeci de ani a fost profesor de engleză, cântăreț, muzician și actor. În anii '70 a scris, a regizat și a jucat într-un spectacol *one man show* despre poetul Robert Burns, reputând un succes extraordinar, ceea ce l-a determinat să aleagă o carieră în publicitate. Ca romancier, a debutat în forță în 1992 cu bestsellerul *The Skystone*, primul din seria *The Camulod Chronicles*, o saga a patru generații ce urmărește ascensiunea și prăbușirea regelui Arthur. A urmat apoi *The Templar Trilogy*, din care fac parte deocamdată volumele:

***Cavalerii în alb și negru* – Editura Nemira, 2007 și *Codul onoarei* (2007). Ultimul volum al seriei, *Order in Chaos*, va fi publicat la sfârșitul anului 2009.**

În 1187... unul dintre supraviețuitorii Bătăliei de la Hattin, tânărul templier scoțian Alexander Sinclair, rănit, se refugiază în deșert. Aflând de execuția celor căzuți prizonieri, nu pomenește nimic despre statutul său în cadrul Ordinului Templului. Scoțianul face parte din Sanctuarul Tainic al Ordinului. Mai mult, este unul dintre membrii străvechii Confrerii din Sion, o societate secretă în interiorul altei societăți secrete, necunoscută de simplii membri și de sergenți.

Doi ani mai târziu... Sieur Henri St. Clair este trezit în miez de noapte de suzeranul

său, Richard Inimă de Leu, venit să-l viziteze. Regele Richard strânge o armată pentru a elibera Țara Sfântă de sub dominația lui Saladin și a sarazinilor lui și dorește ca sieur Henry, primul și cel mai iubit profesor al său, să-l însoțească în călătoria pe mare, ca Maestru de Arme. Pe bătrân nu-l trage inima să meargă, căci Richard – sadic și nemaipomenit de egoist – îi displace și nici nu-i inspiră încredere.

Dar viitorul... său și al tânărului fiu André, cavaler în plină ascensiune în cadrul Ordinului, depind de loialitatea față de Richard. Sieur Henri știe că André îl veneratează pe Alexander Sinclair, văr mai vârstnic din ramura scoțiană a familiei, care se află în Țara Sfântă de ani de zile. Sperând că va găsi în Alexander un aliat pe un pământ necunoscut, Sieur Henri acceptă călătoria. Dar campania cruciadei și intrigile politice și personale din sânul ei aduc familia de St. Clair – și Ordinul – în pragul dezastrului.

„Jack Whyte e mai bun decât a fost vreodată. Istorie sângeroasă, mister sacru și o poveste care înaintea prin timp ca un șarpe uriaș, prinzând în strânsoarea sa păgâni și creștini, regi și soldați, profeți și cavaleri templieri – dar mai ales cititorii...”

Diana Gabaldon

„Whyte creează cu măiestrie un tablou epic de proporții, fascinant prin abila împletire a zbuciumului istoriei cu aventura literară clasică.”

Booklist

„O poveste fermecătoare despre bătălii, intrigă politice, dorință și dragoste, plină de detalii istorice scilicet. (...) O carte pe care după ce o citești, o adaugi la colecție.”

Historical Novels Review

**Plimbare cu limuzina, cină romantică,
week-end la munte**

Toate astea fiindcă...

TE IUBEȘTE

SMARTFM

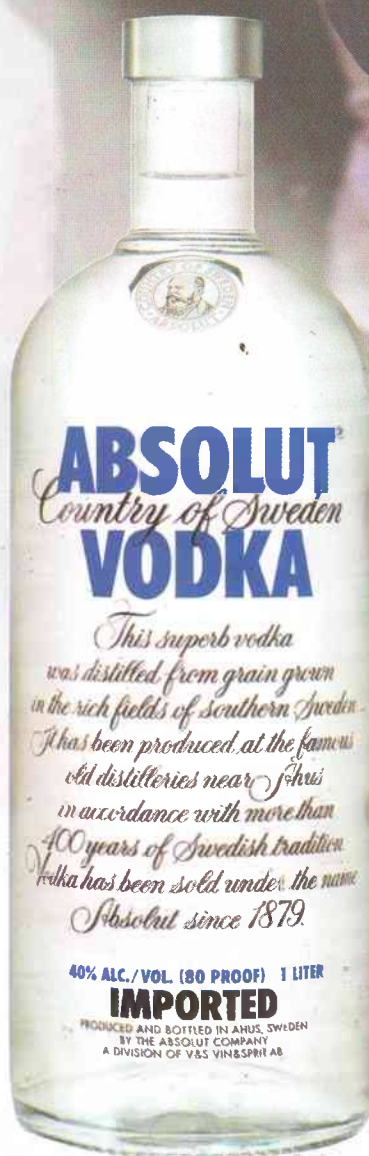
1♥7.3

mai multe detalii pe www.smartfm.ro

Lumea absolută

În lumea obișnuită, familiară, la un moment dat, totul poate părea plictisitor și atunci noi, oamenii, avem puterea de a o transforma prin ceea ce facem sau prin visele noastre. Aceasta este un fel de invitație pentru a păși precum Alice în Țara Minunilor. De această dată, vă așteaptă o lume absolută în care puteți intra de îndată ce ați gustat o gură de Absolut. Veti fi purtați în Absolut World, universul în care totul poate fi posibil.

și minunățiile ei

Această lume absolută s-a materializat cu ocazia unui eveniment inovator și nonconformist organizat la Bursa Ideilor Creative din București, la sfârșitul lunii ianuarie. Fericii invitați la acest eveniment au avut parte de un adevărat festin, chiar pantagruelic, al aromelor combinate cu vodca Absolut, gheață, zahăr și fructe. Multe vedete autohtone au venit la eveniment interesate să experimenteze trecerea în Absolut World. Lena Criveanu, Catinca Roman, Virgil Iancu, Wilhelmina Arz, Dragoș Buhagiar, Adrian Nartea sau Doru Frolu sunt câteva dintre numele cunoscute care au participat la această petrecere. Trebuie spus că toți cei prezenți s-au simțit bine și au savurat cocktail-urile rafinate și sofisticate. Asta pe lângă dulciurile ce păreau aduse din poveste! Conceptul *In an Absolut World* s-a dezvoltat

ochilor celor invitați și toți au avut parte de emoție, inedit și, mai ales, inspirație, pentru a-și crea propria perspectivă, pentru a deveni eroi în universul pe care sunt invitați să îl creeze. Oaspeții au acceptat provocarea campaniei de a se raporta cu experiențele lor cu aceeași îndrăzneală și nonconformism cu care este construită și identitatea brandului. Evenimentul a oferit o nouă perspectivă asupra lucrurilor, o viziune idealistă asupra unei lumi caracterizate prin optimism și curaj, unde schimbarea de perspectivă face ca dorințele să poată deveni realitate.

In an Absolut World este o nouă etapă în istoria Absolut, o marcă nonconformistă și inovatoare care acum propune o nouă abordare, mai apropiată de oameni, o perspectivă îndrăzneată și optimistă asupra lumii înconjurătoare.

„Campania *In an Absolut World* dorește să inițieze un dialog între brand și publicul său. Publicul Absolut este unul inteligent, cu umor și deschis către nou. Ne dorim foarte mult ca el să considere *In an Absolut World* o abordare suficient

de interesantă și provocatoare încât să își dorească să intre în joc și să-și lase propria amprentă asupra lumii, regândind convențiile și reconstruind lumea dintr-o perspectivă nouă”, a declarat Radu Moldovan, brand manager Absolut, vorbind despre această nouă campanie de comunicare. A fost un pas firesc, depășind etapa de implicare a brandului în domeniul artei și culturii și colaborarea exclusivă cu artiști și creatori. Încă din 1981, fotografi, muzicieni și designeri din întreaga lume au contribuit cu propria lor interpretare la construirea unei identități a brandului caracterizate prin creativitate și inovație. De la prima pictură în ulei făcută de Andy Warhol în 1985 până astăzi, forma sticlei de Absolut a inspirat peste 400 de artiști și pe cei mai mari designeri ai lumii precum Jean Paul Gaultier, Tom Ford, Stella McCartney și Gianni Versace.

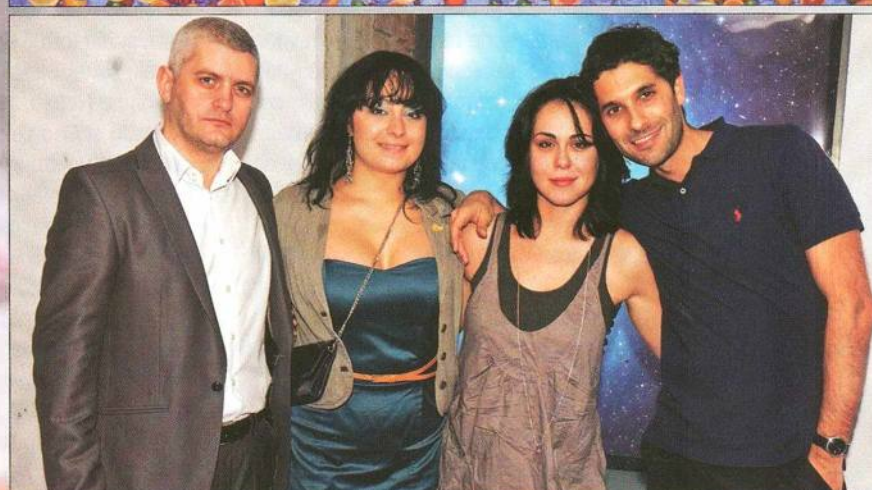
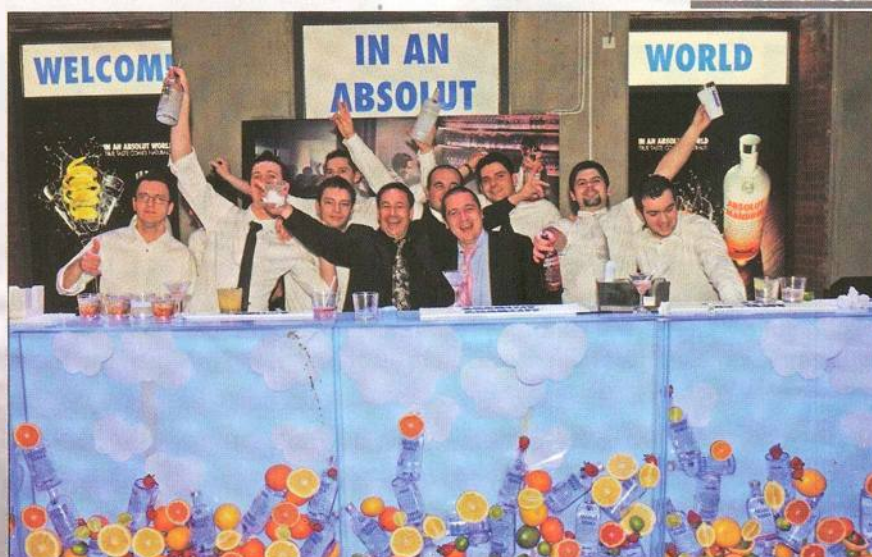
Noua campanie este o invitație adresată tuturor, dar mai ales vizionarilor, dispuși să accepte provocări și să se raporteze la experiențele lor cu aceeași îndrăzneală și nonconformism cu care este construită și identitatea brandului.

Campanie nouă,
imagine nouă

Vise, imaginație
și iar vise

În *an Absolut World* este lumea în care totul devine posibil și de aceea este bine să vă dați frâu liber imaginației și viselor pentru a păși în interiorul ei și a deveni aici un adevărat erou. Este posibil ca o fabrică să emane bule de săpun în loc de fum? Ei bine, da! Așa ceva este posibil în acest univers. În cadrul evenimentului, Ron de Preter, barman german specialist în mixologie moleculară, a demonstrat că *In an Absolut World* cocktail-ul perfect trece dincolo de forma paharului și a imaginației noastre. Cocktauri solide ce explodează în gură eliberând o aromă surprinzătoare, preparate după rețete special concepute pentru eveniment, sunt dovada că esența cocktail-ului perfect este vodca perfectă. Phillip Chbeeb, faimos freestyler și coregraf american, a reușit să convingă prin stilul său unic și spectaculos, că dansul nu are limite. *In an Absolut World* dansul este o formă de exprimare liberă, izvorâtă din pasiune și nu din convenții. Această lume și-a prezentat și propria viziune asupra artei, cu ajutorul lui Chris Channing, singurul artist european specializat în tablouri vivante. Special pentru acest eveniment, el a recreat două celebre picturi, *Autoportret* de Vincent Van Gogh și *La Gioconda* a lui Leonardo da Vinci. Iar dacă cocktail-urile lui Ron de Preter au mers la sufletul invitaților electricizați de dansul lui Chbeeb, mai toți au avut curiozitatea de a-l privi măcar câteva secunde pe Channing și de a se fotografia alături de acest Van Gogh pictat pe față și zâmbitor din când în când. Evenimentul *In an Absolut World* a creat pentru cei prezenți o lume în care orice poate deveni posibil, pentru că viziunile prind viață mai întâi în mintea fiecăruia.

text: **Raluca Spătăreanu**

Furtuni de primăvară în Liga I

Cum-necum, pauza de iarnă a trecut și, înainte de Mărțișor, a avut loc prima etapă a returului. (Ca de obicei, graficul tipografic ne-a lăsat în ofsaid, fiind obligați să predăm materialul de față fără a cunoaște rezultatele înregistrate). Să punctăm, însă, câteva dintre problemele care, la diferite niveluri, au stârnit valuri mai mari sau mai mici.

Cu o floare nu se face primăvară, deși Ciprian Marica (în centrul imaginii) a înscris golul nostru în ultimul meci de verificare al reprezentativei naționale (1-2 cu Croația) dinaintea „dublei” cu Serbia și Austria.

Un campionat (2007–2008) încheiat cu un imens scandal nu putea să aibă decât o desfășurare la fel de tensionată în cel următor. După cum se știe, în ultima etapă a ediției precedente, meciul dintre clujenele *U* și *CFR* a generat așa-numitul caz *Valiza* și de aici o întreagă tevatură alimentată și de apariția în presă a unor fragmente din stenogramele DNA ale convorbirilor dintre diverși factori din fotbal. Fără a ne exprima astfel un *parti pris*, am cita doar o mărturie din 5 mai 2008 (cu două zile înaintea partidei cu pricina) în care patronul *Universității Craiova*, Adrian Mititelu, îi recomanda finanțatorului stelist Gigi Becali ce strategie să aplice pentru ca studenții săi încurce pe cefești. „Vezi că dădui și eu telefoane pe acolo, făcui niște lobby”, spunea Mititelu, „**Lobby e geanta mâinei!**”, răspunzând Becali. Dacă la noi cazul nu este soluționat nici la ora aceasta, în 2005 italienii au tăiat în carne vie: *Juventus* a fost retrogradată în *Serie B*, iar *Florentina*, *Milan* și *Lazio* au fost depunctate în ediția următoare cu 15, 8 și respectiv 3 puncte. Să fie o simplă coincidență că în 2006 *squadra azzurra* a

devenit campioană mondială? (Măsuri similare s-au luat, în 2004, în Germania și Belgia, iar în 2007 în Polonia.)

Și apropo de DNA, care prin ianuarie 2008 a început o anchetă privind transferurile internaționale a 12 fotbaliști, opt oameni din fotbal (Ioan Becali, Victor Becali, Mihai Stoica, Cristian Borcea, Gheorghe Nețoiu, Jean Pădureanu, Gică Popescu și George Copos) fiind acuzați că au cauzat un prejudiciu în valoare de 11,5 milioane de dolari. Iată ce spunea la vremea respectivă directorul Școlii de antrenori, Mircea Rădulescu: „*Îmi este teamă că această anchetă nu se va încheia cu dovezi concludente sau cu incriminarea legală a vinovaților. Va fi un fel de a arăta nuiaua, așa cum unui părinte o arată copiilor.*” Și totuși, în octombrie anul trecut, procurorii DNA au trimis în instanță dosarul respectiv. Și de atunci, liniște... Colaboratorul nostru Nicolae Predeșel nota undeva: „*Dacă nu se pune piciorul în prag acum, o să ajungem mai rău ca Ungaria, țară care n-a mai prins un turneu final de Mondial de 36 de ani și unul de Europene de 23.*”

Mai nou, se pare că, și la „vârf”, armonia a fost tulburată, președintele Mircea Sandu și directorul general Ionuț Lupescu situându-se tot mai mult pe poziții diametral opuse, în special după exprimarea dorinței celui de-al doilea de a se înscrie în cursa pentru șefia fotbalului. Apoi, au apărut divergențe și în privința menținerii sau nu a lui Victor Pițurcă în funcția de selecționar, Nașu' tatonând terenul de pe acum (înaintea „dublei” cu Serbia și Austria!) asupra posibilității de a reveni Ladislau Bölöni la conducerea Naționalei, iar Kaiserul se speculează că ar avea un dinte împotriva lui Loți, acesta fiind cel care i-a întrerupt activitatea ca „tricolor”. Nu putea lipsi din ecuație nici Dumitru Dragomir, un vechi contestatar nu numai al lui Lupescu, dar și al lui Florin Prunea. Astfel, prin vara trecută, președintele LPF povestea că Lupescu și Prunea au venit la Ligă și i-au propus să-l curețe împreună pe Mircea Sandu. „*Dacă au văzut că nu mă conving, s-au dus la Federație și au căzut la pace. Prin șantaj au ajuns să lucreze la FRF! Păi, ei strigau pe la porți: «Hoțul Mircea Sandu, afară!» Pentru postul de director general trebuia organizat concurs!*”

Să facem o paranteză, cercetând sursele noastre de documentare, din care credem că rezultă un of mai vechi al lui Nea Mitică. Iată despre ce este vorba. Pe 20 decembrie 2002 (atenție, acum șase ani și ceva!), aproximativ 120 de fotbaliști (între care: Florentin Petre, Eugen Trică, Florin Bratu, Daniel Niculae, Iulian Miu, Cristi Munteanu, Ionuț Luțu, Cristi Ciocoiu, Giani Kiriță, Tibi Curt, Florin Prunea ș.a.) au organizat, în stradă, un miting de protest la adresa conducătorilor. Ionuț Lupescu și Florin Prunea au fost liderii de sindicat. De asemenea, a participat Dumitru Costin, liderul Blocului Național Sindical (BNS), la care era afiliată AFAN (Asociația Fotbaliștilor Amatori și Nonamatori). Nu ne face vreo plăcere, însă vom reda câteva dintre scandări sau dintre inscripțiile de pe pancarte: „*Dragomir, pentru noi, / Este Ceaușescu doi*”, „*Mitică, huidu-hu, / Ia-ți valiza și te du*”, „*Noi, jucătorii, spunem*

AJUNGE cu Mafia din LPF. Domnule Dragomir, ce zici?" Iată și ce le-a zis atunci Dragomir: „Lupescu și Prunea vor să-și facă nume. E o prostie ce au făcut. (...) Este o mare greșeală că ați ieșit în stradă.” Dacă la sediul LPF manifestanții au fost tratați cu sictir, la sediul FRF, unde avea loc ultima ședință a Comitetului Executiv din acel an, delegația fotbalistilor a discutat două ore cu președintele Mircea Sandu. „În urma negocierilor s-a obținut ca un jucător să devină automat liber de contract dacă în

Dumitru Dragomir
combate tare...

60 de zile nu i se achită drepturile financiare”, a declarat „vicele” sindical Florin Prunea. La acea ședință a Comitetului Executiv, Dragomir ar fi înjurat ca un birjar. Am încheiat paranteza (cam mare), iar concluziile le trageți dumneavoastră.

Altfel, istoria parcă se repetă în spirală. Anul trecut, cam pe aceeași vreme, patronul clubului Poli Timișoara declanșa la gruparea băănățeană o criză financiară de proporții, compania BkP refuzând să mai investească. Marian Iancu: „Nu am cum să mai plătesc transferurile și vom pierde toți jucătorii pe care i-am adus în această iarnă”. Dezastrul putea fi amplificat de iminenta plecare și a antrenorului Dușan Uhrin jr. Ei, bine, nu vi se pare absolut similară situația prezentată cu ceea ce se întâmplă la Rapid? Intenția patronului George Copos de a-și vinde acțiunile deținute la formația feroviară altor finanțatori – Jean Valvis, Fathi Taher, Ionuț Negoită ș.a. – gest nedus până la capăt, a făcut ca sub Podul Grant să se instaureze un adevărat haos financiar. Iată și un ultim zvon, din sursă dinamovistă și detaliată de stelistul Gigi Becali: „salvatorul” giuleștenilor ar apărea în persoana lui (țineți-vă bine!) Viorel Hrebenciuc, alături de un grup de investitori greci. Până atunci, Rapidul face eforturi disperate spre a-și menține jucătorii de valoare, spre a-și plăti datoriile

către stat pentru a obține licența și... de a nu risca neprogramarea în prima etapă, la Bistrița. Asistăm însă și la gesturi de solidaritate: deși niciodată între Rapid și Oțelul nu a existat vreo amiciție, iată că gălățenii (afilați și ei în impas, datorită restrângerii sprijinului financiar din partea Mittalsteel) le-au întins o mână de ajutor ceferiștilor bucureșteni prin organizarea unui ultim meci de verificare, suportând cazarea și masa pentru aceștia...

Am dat exemplul cel mai dramatic, însă recesiunea s-a făcut resimțită și la Steaua sau Urziceni, care nu au realizat nici un transfer (campioni: CFR și Vaslui – cu 8, respectiv 7 noutăți), iar Dinamo i-a „repatriat” pe Claudiu Niculescu și Cosmin Moți sub prețul de vânzare. Un adevărat taifun de primăvară s-a produs la Gloria Buzău, „lanterna” dispensându-se de 15 jucători și încorporând alți 17, pe filiera Poli Timișoara (3 direct)/ CS Buftea (satelitul băănățenilor).

În încheiere, să sperăm că Ionuț Lupescu nu va ajunge la aceeași concluzie precum aceea după returnul ediției precedente: „Personal, ca joc nu mi-a plăcut cum a jucat nici o echipă, poate cel mult Unirea Urziceni ca stil de joc. Dar n-a fost nici o echipă care să domine campionatul prin fotbal, așezare tactică.”

Text: **Pompiliu L. Dumitrescu**
foto: **Agerpres**

Concurs Europa Travel

Europa Travel te trimite un week-end la Sinaia. Fii pregătit să te cazezi la Pensiunea **Boema**. Pensiunea **Boema** este situată în Sinaia, cartier Cumpătu, strada Aluniș, nr. 6. Vizavi de Centrul European de Cultură și în imediata apropiere a Casei Memoriale **George Enescu**. Clădirea a fost construită în anul 1928, și complet modernizată în 2004, fără a-i afecta personalitatea și farmecul arhitectural interbelic.

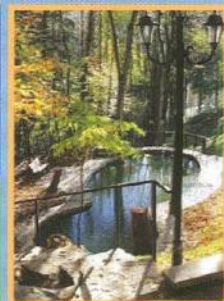
Locația beneficiază de un amplasament de excepție fiind înconjurată de spații verzi și alei de piatră, pe o suprafață de 5.000 mp, precum și de pădure și ape curgătoare.

În Sinaia veți avea ocazia să vizitați Castelul Peleș, Muzeul de Vânătoare Posada, Casa Memorială **George Enescu** și să faceți drumeții și trasee montane.

Poți și tu să mergi la Sinaia un week-end răspunzând la întrebarea:

Care este destinația organizată de Europa Travel la Pensiunea Boema pe 3/2009?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 23.03.2009

Concurs
EUROPA TRAVEL

Surprize si antreprize

în tranziție

ZZ

ep. 73

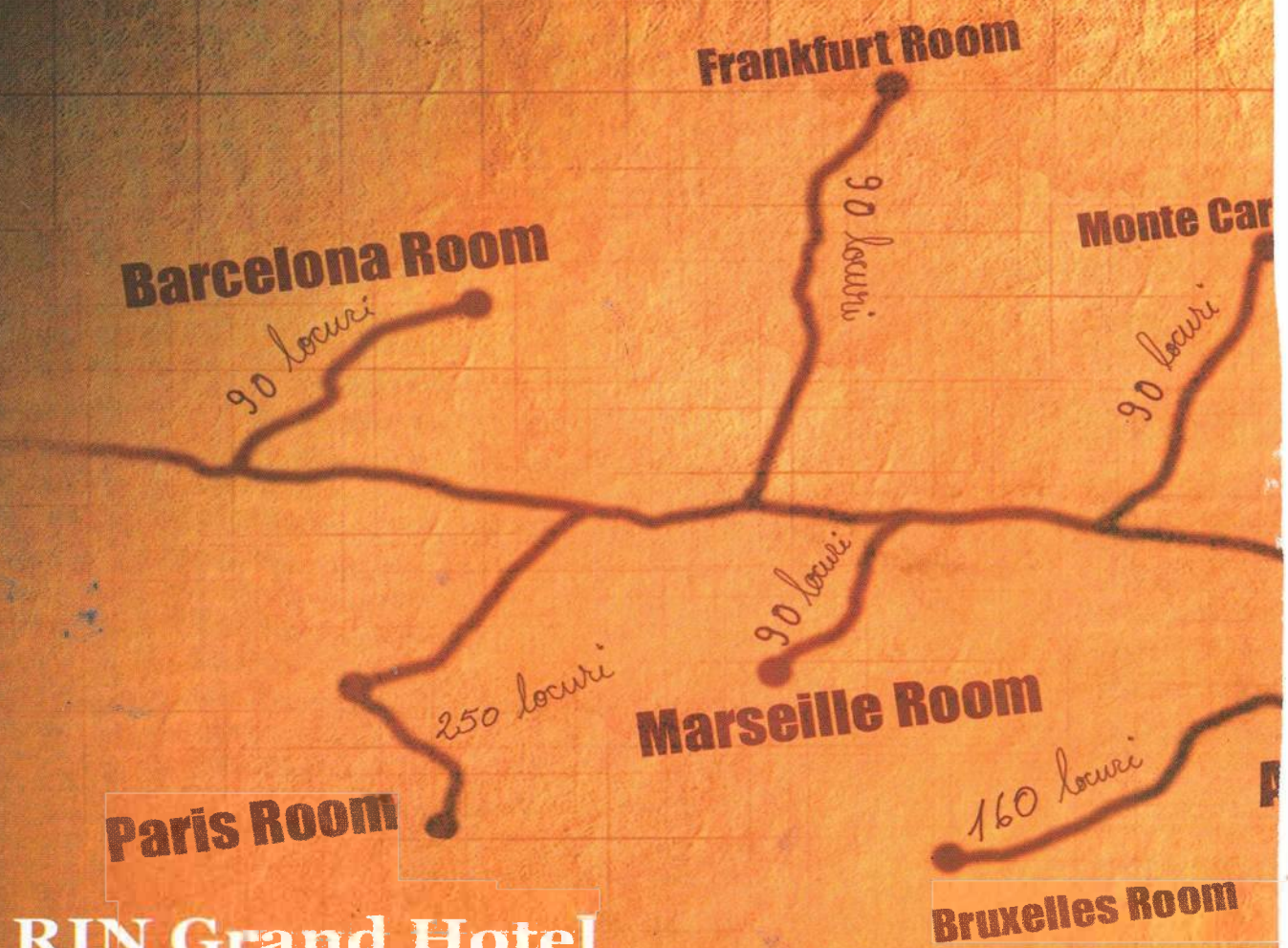

De 7 ani în top.
Respect, Nașul!

Luni - joi ora 20.00.

b1

aceeași lume. altă perspectivă

RIN Grand Hotel

Centru de Conferințe

42 săli de conferințe

2900 locuri

peste 5000 mp de spațiu de conferințe

Totul într-un hotel de 1500 camere

Atât de mare încât ai nevoie de o hartă

Room

Madrid Room

160 locuri

300 locuri

London Room

160 locuri

Amsterdam Room

1100 locuri

București Room

90 locuri

Strasbourg Room

Geneva Room

390 locuri

nte

RIN GRAND HOTEL

★★★★

BUCHAREST

Șoseaua Vitan Bârzești nr. 7D, Tel: +40 31 106 1111

www.ringrandhotel.ro

ASSECO

SOUTH EASTERN EUROPE

IT Solutions for the demanding

Establishment of International **Asseco South Eastern Europe Group** created one of the strongest software houses and system integrators in the South Eastern Europe. This confirms Asseco's strategy for the strong growth on very perspective SEE region where quality and local presence are key in providing best solutions for our clients. **Asseco SEE Group** is a group of IT companies providing leading IT solutions in Albania, Bosnia and Herzegovina, Bulgaria, Croatia, Macedonia, Montenegro, Romania, Serbia and Slovenia.

PEXIM CARDINFO

net
consulting

arbor
INFORMATIKA

PEXIM
SOLUTIONS

LOGOS
TECHNOLOGY SALES BUSINESS

ANTEGRA

FIBa Software
IT Solutions for Banking and Finances

www.asseco-see.com